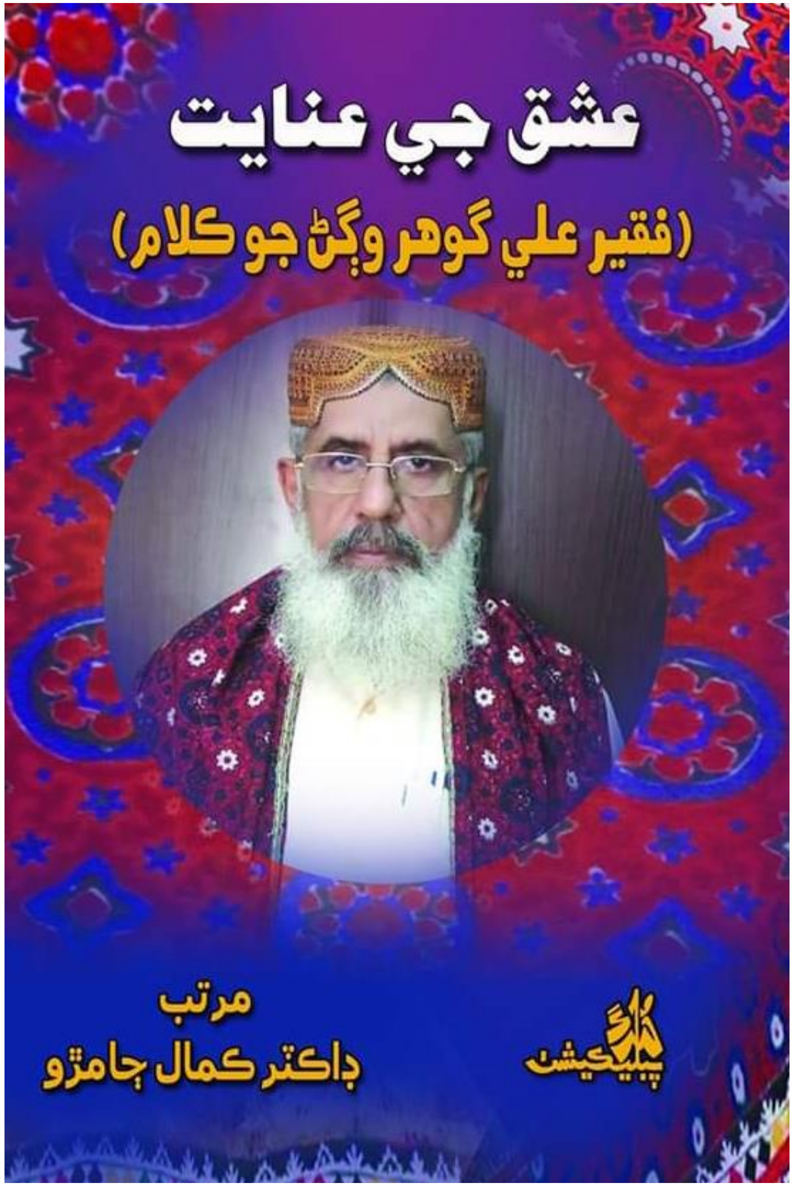

عشق جي عنايت

(فقير علي گوهر وڳڻ جو ڪلام)

مرتب
ڊاڪٽر ڪمال چامڙو

مرڪ پبليڪيشن ڪراچي
2019ع

www.sindhsalamat.com
books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت پاران:

سنڌ سلامت **ڊجيٽل بوڪ ايڊيشن** سلسلي جو نئون ڪتاب **”عشق عنايت (فقير علي گوهر وڳڻ جو ڪلام)“** اوهان اڳيان حاضر آهي. هن ڪتاب جو مرتب ڊاڪٽر ڪمال جامڙو آهي جڏهن تہ ڪمپوزنگ سراج احمد وڳڻ ڪئي آهي.

سُگهڙ علي گوهر وڳڻ هڪ سچاڻ انسان آهي، جيڪو سنڌي ٻوليءَ سان نہ رڳو پيار ڪري ٿو، پر ان ۾ پنهنجي اندر جو اظهار بہ ڪري ٿو. سنڌس خاندان تي سگهڙائپ وارو رنگ ڏاڍو پڪو چڙهيل آهي. هن اڌ زندگي شاعريءَ کي ڏني آهي. تعليمي قابليت جي اڻهوند باوجود سندس شعري سگهہ آڪاش جي بلندين کي ڇُهي ٿي.

هي ڪتاب 2019ع ۾ مُرڪ پبليڪيشن پاران ڇپايو ويو. ٿورائتا آهيون سراج احمد وڳڻ جا جنهن ڪتاب جي پي ڊي ايف ڪاپي سنڌ سلامت ڪتاب گهر ۾ پيش ڪرڻ لاءِ موڪلي.

محمد سليمان وساڻ
مينيجنگ ايڊيٽر (اعزازي)
سنڌ سلامت ڊاٽ ڪام
sulemanwassan@gmail.com
www.sindhsalamat.com
books.sindhsalamat.com

حق ۽ واسطا شاعر وٽ محفوظ

Book No:63

عشق جي عنايت
(فقير علي گوهر وڳڻ جو ڪلام)
مرتب: ڊاڪٽر ڪمال جامڙو
ڪمپوزنگ: سراج احمد وڳڻ
03462162308
لي آئوٽ: زين ڪمپيوٽرس
اشاعت سال: نومبر 2019ع

Ishiq Ji Inayat
(Faqeer Ali Gohar Wagan Jo Kalam)
Compiled by: Dr. Kamal Jamro
Composed by: Siraj Ahmad Wagan
03462162308
Lyout: Zain Computers
Year: November, 2019
Publishid by:
Murk Publication Karachi Sindh

ڇپيندڙ
مُرڪ پبليڪيشن

آفيس: ڪمرو نمبر 305 ٽئين ماڙ صابر منزل
نزد گل پلازا ايم اي جناح روڊ ڪراچي سنڌ
murtaza.laghari9@gmail.com
03005182494

ملهہ: 600 رپيا

ڪتاب ملڻ جا هنڌ:

مرڪ پبليڪيشن ڪراچي، ڪاٺياواڙ بوڪ شاپ اردو بازار ڪراچي
ڪنول سمبارا ڪتاب گهر حيدرآباد، عزيز ڪتاب گهر سکر
پيڪاڪ ڪتاب گهر لاڙڪاڻو، مهراڻ ڪتاب گهر لاڙڪاڻو
انڊس ويلي بوڪ اسٽور دادو، سوچ ڪتاب گهر دادو،
تهذيب بڪ اسٽور خيرپورميرس، ٽر ڪتاب گهر مٺي
پريتم قاضي نواب شاهہ، عاجز منگي سانگهڙ

عشق جي عنايت

(فقير علي گوهر وڳڻ جو ڪلام)

مرتب

ڊاڪٽر ڪمال ڄامڙو

مرڪ پبليڪيشن ڪراچي
2019ع

books.sindhsalamat.com

حق ۽ واسطا شاعر وٽ محفوظ

Book No:63

عشق جي عنايت
(فقير علي گوهر وڳڻ جو ڪلام)
مرتب: ڊاڪٽر ڪمال ڄامڙو
ڪمپوزنگ: سراج احمد وڳڻ
03462162308
لي آئوٽ: زين ڪمپيوٽرس
اشاعت سال: نومبر 2019ع

Ishiq Ji Inayat
(Faqeer Ali Gohar Wagan Jo Kalam)
Compiled by: Dr. Kamal Jamro
Composed by: Siraj Ahmad Wagan
03462162308
Lyout: Zain Computers
Year: November, 2019
Publishid by:
Murk Publication Karachi Sindh

ڇپيندڙ

آفيس: ڪمرو نمبر 305 ٽئين ماڙ صابر منزل
نزد گل پلازا ايم اي جناح روڊ ڪراچي سنڌ
murtaza.laghari9@gmail.com
03005182494

مله: 600 رپيا

ڪتاب ملڻ جا هنڌ:

مرڪ پبليڪيشن ڪراچي، ڪاٺياواڙ بوڪ شاپ اردو بازار ڪراچي
ڪنول سمبارا ڪتاب گهر حيدرآباد، عزيز ڪتاب گهر سکر
پيڪاڪ ڪتاب گهر لاڙڪاڻو، مهراڻ ڪتاب گهر لاڙڪاڻو
انڊس ويلي بوڪ اسٽور دادو، سوچ ڪتاب گهر دادو،
تهذيب بڪ اسٽور خيرپورميرس، ٽر ڪتاب گهر مٺي
پريتم قاضي نواب شاهه، عاجز منگي سانگهڙ

www.sindhsalamat.com

ارپنا

سنڌڙي جيجل
۽ سنڌ واسين جي نانءِ

فقير علي گوهر وگڻ

books.sindhsalamat.com

سٽاءُ

پبلشر نوٽ:	مرتضيٰ لغاري	05
مهاڳ:	ڊاڪٽر ڪمال جامڙو	06
اصلاحي پيمانن تي پوري لهندڙ شاعري	سيما عباسي	12
منهنجو پاءُ:	سگهڙ فقير حاجي علي نواز وگڻ	13
تنهن عشق کي شاباس	احمد نواز "آصف" راڄپر	15
"سگهڙ" ٻوليءَ جا محافظ ٿيندا آهن	عبدالواحد سومرو	20
فقير طبع انسان: فقير علي گوهر وگڻ	عاجز عبدالغفار بلوچ	23
ٻه اکر	ڊاڪٽر "راز" ربڏنو شيدي	25
جنهن کي الله پاڪ نوازي	حافظ محمد مراد وگڻ	26
همراز دوست : فقير علي گوهر وگڻ	عبدالحڪيم مگسي	27
ڪتاب جو نالو	سراج احمد وگڻ	28
عاشق تي ته اُڀهين	محمد علي وگڻ	29
پنهنجي پاران:	فقير علي گوهر وگڻ	31
ڪلام		34
عقيدت جا گُل		35
بيت		72
سسئي جا بيت		73
ٽيهه اکري		145
ڪافيون ۽ وايون		155

www.sindhsalamat.com

پبلشر نوٽ

فقير علي گوهر وڳڻ سڄاڻ تخليقڪار آهي، سندس خاندان ۾ ٻيو ڀاءُ فقير حاجي علي نواز وڳڻ به نامور سگهڙ آهي، اهو ئي سبب آهي جو ڪيس گهر ۾ لکڻ جو ماحول مليو، فقير صاحب چواڻي ته گهر ۾ توڙي مختلف هنڌن تي بحث مباحثا به ٿيندا رهيا، جنهن سبب سندس لکڻ جي رفتار تيز رهي آهي، هن اڌ زندگي جو شاعريءَ کي ڏنو آهي، سندس چواڻي ته شاعري الحام آهي، خبر ناهي ته مون ۾ ڪيئن سمائجي وئي آهي، تعليمي قابليت جي اڻهوند باوجود سندس شعري سگهه آڪاش جي بلندين کي ڇُهي ٿي، هو شاعري جي ڪيترين ئي صنفن تي طبع آزمائي ڪري چڪو آهي، پر شعر ۾ مذهب پڻو سرس نظر اچي ٿو، هن رسول ڪريم، حضرت علي عليه سلام ۽ سندس خاندان جي شان ۾ لاتعداد شعر لکيا آهن، توڙي جو فقير صاحب ڪيترن ئي هنڌن تي صوفي ازم جو قائل پڻ نظر اچي ٿو.

فقير علي گوهر وڳڻ کي سينيئر اديب سگهڙ شاعر ڪري مڃين ٿا، ڇو ته سندس شاعري ۾ لوڪ رنگ به جهجهي تعداد ۾ ملي ٿو، هونئن ئي سگهڙ سماج، سياست ۽ ادب تي گهري نظر رکن ٿا، هو پنهنجي انداز ۾ سماج جي اوڻاين کي اجاگر ڪن ٿا. وڏي عرصي کان شاعري لکندڙ فقيري صاحب جو اڳ ۾ ڪتاب نه ڇپجي سگهيو آهي. جنهن سبب پهريون شعري مجموعو ”عشق جي عنايت“ زخمي ڪتاب آهي.

فقير علي گوهر وڳڻ 1948ع ڌاري موجوده ضلعي قمبر شهدادڪوٽ ۾ حاجي خان وڳڻ جي گهر ۾ جنم ورتو. عمر جي وڏ پڻي سبب سندس شخصيت ۾ نفاست ۽ شفقت آهي، هو ملڻ جلڻ جو شانائتو ماڻهو آهي، اهو سبب آهي جو سندس شاعري ۾ به نفاست نظر اچي ٿي، سگهڙائپ لوڪ ادب جو وڏو حصو آهي. فقير علي گوهر وڳڻ شاعري ۾ وزن بحر کي سپ ڪجهه نه ٿو سمجهي، هن شاعري ۾ فڪري پاسي کي ترجيح ڏني آهي.

مرڪ پبليڪيشن طرفان سگهڙ جي شاعري جو زخيم ڪتاب پڙهندڙن جي هٿن ڏئي سرهائي محسوس ڪري رهيا آهيون.

مرتضيٰ لغاري
03005182494

books.sindhsalamat.com

مهاڳ

سُگهڙ علي گوهر وڳڻ هڪ سڄاڻ انسان آهي، جيڪو سنڌي ٻوليءَ سان نه رڳو پيار ڪري ٿو، پر ان ۾ پنهنجي اندر جو اظهار به ڪري ٿو. مون ڪيس سگهڙن جي ڪچهرين ۾ ته تمام گهڻ ڏٺو آهي، جيڪڏهن هوندو به آهي ته پنهنجي ڪلام پڙهڻ کان ڪيٻائيندو آهي، هو ٻين کي ٻُڌڻ وڌيڪ پسند ڪندو آهي.

سندس خاندان تي سُگهڙائپ وارو رنگ ڏاڍو پڪو چڙهيل آهي، هن جو وڏو ڀاءُ حاجي علي نواز وڳڻ سنڌ جي وڏن سگهڙن ۾ ڳڻيو وڃي ٿو، جنهن جو هڪڙو ڪتاب ”وڳڻ جا ويچار“ شايع ٿي چُڪو آهي، سندس ذڪر لوڪ ادب جي مختلف ڪتابن ۾ پڻ شامل آهي. هو ريڊيو پاڪستان، پاڪستان ٽيليويزن، ڪي ٽي اين، سنڌ ٽي وي ۽ آواز ٽي ويءَ تي به پنهنجي سگهڙائپ پيش ڪندو رهندو آهي، ڪيس شاهه لطيف ايوارڊ به ملي چڪو آهي. ان ماحول ئي حاجي علي گوهر وڳڻ کي سگهڙُ بڻايو.

علي گوهر صاحب 1948ع ۾ ڳوٺ عالي ڪٻڙ لڳ وڳڻ ضلعي قمبر شهداد ڪوٽ ۾ پيدا ٿيو، سندس والد صاحب جو نالو حاجي خان وڳڻ آهي. هن وقت مواچ ڳوٺ ڪراچيءَ ۾ رهي ٿو، گورنمينٽ پرائمري اسڪول وڳڻن ۾ ڪجهه ڏينهن پڙهيو پر تعليم جاري نه رکي سگهيو. هو سنڌي، اردو ۽ عربي پڙهي ۽ ڪجهه لکي به سگهندو آهي. هو ڪڏهن اڪيلو ته ڪڏهن پنهنجي ڀاءُ حاجي علي نواز سان گڏ مون وٽ ڪچ سالن کان ايندو رهندو آهي. حاجي علي نواز جي موجودگيءَ ۾ گهٽي ڀاڳي خاموش رهندو آهي، ٻه چار ڀيرا حاجي علي نواز ٻڌايو ته هيءُ به سگهڙُ اَٿي پر منهنجي آڏو ڪجهه ڪو نه ٻڌائيندءِ. خير ائين هڪڙي دفعي علي گوهر صاحب اڪيلو آيو ۽ موڪائنس

www.sindhsalamat.com

پڇيو ته چيائين ته سائين مان تمام گهڻو لکيو آهي اوهان وٽ کڻي ايندس، سو رهنمائي ڪجو.

ان ڪلام کي ترتيب ڏئي ڏجو ۽ ڪٿي ڪا اوڻائي هجي ته نظر ثاني ڪجو!

مون چيو ته حاضر سائين. جيڪو حال آهي، سو پيش پريان نال ڪبو.

گذريل ٻن سالن کان سندس ڪتاب جي مواد تي محنت، بحث ۽ ترتيب تي ڪم جاري رهيو. سندس پٽ سراج احمد وگڻ ڪمپوزنگ ۽ تصيح جو ڪم ڪندو رهيو. هن همراه محبت پائي من ۾ رنديا روڙيا آهن.

سندس ڪلام سگهڙائپ جي مختلف صنفن تي آڌاريل آهي، جهڙوڪ؛ ثنا جا بيت، ٽيهه اکري، سسئي،سهڻي، مومل، مارئي، ليلا جا بيت، وايون، ڪافيون، حمَد، نعتون، منقبتون وغيره. سگهڙائپ/ لوڪ شاعريءَ ۾ لازمي ناهي ته شاعريءَ جون سڀ فني گهرجون پوريون هجن. مون اُن ڳالهه کي به ذهن ۾ رکي فقير سائينءَ جي ڪلام تي ڪم ڪيو آهي.

سندس ڪلام تي مذهبي رنگ ڪجهه سرس چڙهيل آهي ان کان سواءِ هن جي ڪلام تي سنڌ جي ڪلاسيڪي شاعرن، جهڙوڪ: شاهه لطيف، سچل سرمست ۽ ٻين جي ڪلام جو تمام گهرو اثر آهي، ان جو سبب اهو به ٿي سگهي ٿو ته، حاجي علي گوهر اسان جي ڪلاسيڪي شاعرن جو ڪلام تمام گهڻو پڙهيو ۽ مطالعو ڪيو اٿائين، جنهن ڪري انهن جي ڪلام جون ڌنون ۽ موضوع سندس اندر ۾ پيهي ويا آهن، جن کي هن پنهنجي لفظن جو روپ ڏنو آهي.

سسيءَ مان سندس هڪ ڪافيءَ جو ٽڪرو ڏجي ٿو،

چڙيو مونکي جيڏيون، آهي ڪيچ وڇڙو
ڪٿي پاڳ پينرا! وري ناهي وَرڙو

ويندي ڪيچ ڏي پل، لَنا ٿين هي لِيڙون،

books.sindhsalamat.com

سهي وجبيُون سِرَ تي، سنديون سفر پيڙون،
اِهو بارُ بارِي، سرتيُون آهي سِر سَهڻو

هو شاهه، سچل ۽ ٻين جو ڪلام ۽ پنهنجو ڪلام جهونگاريندو به آهي.

حاجي گوهر کي شاعري عشق ڪرائي آهي مجازي عشق بابت ته هن مونکي ڪڏهن ناهي ٻڌايو پر الله پاڪ سان عشق جون ڳالهيون ڪندو رهندو آهي، اهو ئي سبب آهي ته هن پنهنجي ڪتاب جو نالو "عشق جي عنايت" رکيو آهي، عشق جي سلسلي ۾ حاجي صاحب پاڻ لکي ٿو ته: "1999ع رمضان شريف جو پڇارو مهينو هو خاص انهن ڏينهن ۾ هڪ دلبر به پنهنجين ديدن سان ديوانو بڻايو هو. ان رات پنهنجي رهبر جون ڪجهه سٽون جهونگاري آرامي ٿيس رات جو ڪو پهر هو ڪو جوان آيو، جنهن ننڊ مان جاڳايو ۽ فرمايائين ته قلم کڻ ۽ ويهي شعر لِک! مون وراڻيو ته سرڪار اڻ پڙهيل آهيان، وري فرمايائون قلم کڻ تياري ڪر ايتري چوڻ کان پوءِ هو راهي ٿي ويا. هن اکڙين کي اداسي ۽ اوجاڳن جي بي پناهه موتين سان مالا مال ڪري ويا ۽ جيڪو پکي دل جي پڃري ۾ ڪنهن مند کان ٻولڻ لاءِ بي تاب هيو آخر اهي ٻوليون ۽ اندر جا آواز جاري ساري ٿي پيا."

جيڪڏهن تڪ تور ڪبي ته سندس ڪلام ۾ عشق جي موضوع واري ڪلام جو مقدار تمام گهڻو آهي. شعر جي هر جنس ۾ عشق ئي عشق نظر ايندو. سسئيءَ، سهڻيءَ ۽ ٻين عشقيه قصن ۽ موضوعن تي طبع آزمائيءَ ۾ ته عشق جوئي عنوان نمايان آهي پر ان کان سواءِ به هن همراه عشق جي عنوان سان الڳ بيت به لکيا آهن، مثال: عشق جنين سر، نه عشق هجي ها، جي موضوع تي به بيت ڏنا اٿائين. عشق بابت علي گوهر وگڻ جو خيال آهي ته،

جيڪي عشق سٽيا سي انعامي ٿيا،

www.sindhsalamat.com

ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

ڇا مان چوان ڇئي، سنڌوءَ ڪناري،
ڪي سچل ٿيا، ڪي سامي ٿيا.
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

هر چوٽ سهي، سرِ گوهر عشق جي،
هاديءَ سان، هم ڪلامي ٿيا.
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

مان دوستن کي چوندو آهيان تہ سنڌ جا اڪثر مُلان/ مولوي صوفي رنگ ۾ رڱيل آهن، علي گوهر وڳڻ بہ اهڙن مذهبي ماڻهن ۾ شامل آهي، جن وٽ مذهبي رواداري ملي ٿي. ظاهري طور علي گوهر هڪ مذهبي ماڻهو ڏسڻ ۾ اچي ٿو پر سندس منَ ۾ هر انسان سان محبت ملي ٿي، جنهن جو ثبوت سندس هيءُ ڪلام بہ آهي. هو هر مذهب ۽ هر فرقي واري ماڻهوءَ جو احترام ڪري ٿو ۽ نفرت کان نفرت ڪري ٿو.

ڪٿي رام ڪٿي ايشور، ڪٿي آ گاڊ هو سڏبو،
ڪٿي ڀڳوان پيو سڏجي، جهان سينگار جي خاطر

ڪڏهن ڪاٿي ڪڏهن ڪاٿي، ڪڏهن ظاهر ڪڏهن باطن،
هوندو هر هنڌ آ حاضر، قائم ڪوهيار جي خاطر

ڏنم هِنَ ۾، ڏنم هُنَ ۾، ڏنم "گوهر" وڳڻ تو ۾،
دڪايون دود ويئو آ، دائم دلدار جي خاطر

هو هر ظلم جي خلاف آهي، ظالم کي روڪي ٿو تہ ظلم نہ ڪر، تنهنجو ڏاڍ گهٽو نہ هلي سگهندو، تنهنجي ڏاڍ مان ڪو بہ خوش ناهي.

ظالم! ظلم ڪري چو الله تو رنجائين؟
مظلوم جي تون خون سان، جشن پيو ملهائين؟

هو هن زماني جي ڪار وهنوار ۽ دوستن جي روين تي بہ ڏاڍو ڏکارو آهي، چئي ٿو تہ:

ناهي يارن ۾ رهي ياري، زاري!
حال اهو مان ڪنهن سان اوريان.

ڪلندي ملندي، هٿڙا ڏيندي،
ٿي مٿان بيهن ٿا ماري، زاري،
حال اهو مان ڪنهن سان اوريان.

گوهر ڪنهن کي ڇئي چوان مان،
نر هُجي يا ناري، زاري،
حال اهو مان ڪنهن سان اوريان.

علي گوهر جو هونءَ تہ سمورو ڪلام سنڌيءَ ۾ آهي پر هن ڪتاب ۾ هڪ ٻہ اسم سرائڪيءَ ۾ بہ لکيا آهن. مثال لاءِ سندس ڪافيءَ جو ٿلهہ هيٺ ڏجي ٿو:

ساڏي مقدر دا ماهي، آيا اي،
ساڏي سِر دا سوداگر آيا اي.

حاجي صاحب جو شاعريءَ ۾ استاد آهي، احمد نواز راڄپر جيڪو احمد نواز آصف راڄپر جي نالي سان لکندو بہ آهي. آصف سندس تخلص آهي، تنهن کان سواءِ فقير علي گوهر نالي واري شاعر رکيل شاهہ کي پنهنجو روحاني رهبر مڃي ٿو. پاڻ پيريءَ مريديءَ ۾ بہ ويساهہ رکي ٿو. قمبر شريف جي بزرگ الحاج غلام حسين شاهہ بخاريءَ جو مُريد آهي. هن پنهنجي ڪتاب ۾ انهن مرشدن جي شان ۾ شعر بہ ڏنا آهن.

هن ڪتاب ۾ مختلف شخصيتن جا ليک پڻ شامل آهن. جن ۾ نالي واري شاعرِ سيما عباسي صاحبہ. سگهڙ حاجي علي نواز وگڻ صاحب. آصف راڄپر صاحب. ڊاڪٽر راز ربڏنو شيدي ۽ ٻيا شامل آهن.

حاجي صاحب جو هيءُ ڪتاب. اسان جي لوڪ ادب ذخيري ۾ هڪ سُٺو واڌارو ثابت ٿيندو. انشاءَ الله. ان ڪان سواءِ لوڪ ادب. شاعريءَ جو هيءُ ذخيرو محفوظ پڻ ٿي ويو. ٻيءَ صورت ۾ ضايع ٿي وڃي ها. هن ڪلام جي معيار بابت وڌيڪ پڙهندڙ پنهنجو فيصلو ڏيندا. اسان سندن خدمت ۾ پيش ڪري. پنهنجو فرض نڀايو آهي.

ڪتاب شايع ٿيڻ تي سگهڙ علي گوهر وگڻ. سندس پٽن. سعيد احمد. سراج احمد. غلام مدني. غلام نبي. غلام مصطفيٰ!. عطاءُ الله. ثناءَ الله. غلام فاروق ۽ اشاعتي اداري مرڪ پبليڪيشن جي سرواڻ مرتضيٰ لغاريءَ کي واڌايون ڏيان ٿو.

ڊاڪٽر ڪمال ڄامڙو
چيئرمين سنڌي شعبو
وفاقي اردو يونيورسٽي ڪراچي. سنڌ
03012399345

اصلاحي پيمانن تي پوري لهندڙ شاعري

فقير علي گوهر جي شاعريءَ ۾ احساسن جي انڪساري پنهنجي پر امید ڪيفيت ۾ نهايت منفرد مقامَ تي بيٺل نظر اچي ٿي_ هُن جي رومانوي

books.sindhsalamat.com

ڪلام ۾ تغزل بہ مِلي ٿو ۽ تفڪر بہ پنهنجي تعميري پهلوئن ڪي اجاگر ڪندي نظر اچي ٿو. هُن جي شاعريءَ ۾ غم جي گهرائيءَ مان گذرڻ ڪان پوءِ واري بردباري. پنهنجي عاجزيءَ سان گڏ لفظن جي معنيٰ ۾ روحانيت جا راز ڀڏائيندي محسوس ٿئي ٿي.

علي گوهر جا لفظ شعورَ ۽ وجدانَ مان نڪري مذهبي پهلوئن تي اجاگر ٿيندي اظهار جي معنيٰ جا نوان انداز ڏيئي وڃڻ جي سگهہ رکن ٿا. اهي لفظ هُن جي پابند گهاڙيٽي جي دلفريب جڙاءَ ۾ خوبصورت ۽ بامعنيٰ پڻ لڳن ٿا. بي شڪ هُن جو پُر فڪر پيغامُ روحانيت جي رمزن ڪان واقفيت ڏيئي وڃي ٿو پر ڪٿي ڪٿي وزن بحر جي بندشن ڪان بي نياز پڻ نظر اچن ٿا.

فقير علي گوهر جيڪڏهن ان پاسي ڌي ٿورڙو توجه ڏئي تہ هُن جو ڪلام اجا وڌيڪ سگهاري انداز ۾ تصوف جي تسلسل کي تقويت بخشي سگهي ٿو.

بهر ڪيف تعميري ۽ اصلاحي پيمانن تي پوري لهندڙ هُن جي شاعري روحاني رازن تان ڪيترائي پڙدا هٽائيندي محسوس ٿئي ٿي.

سيما عباسي
ڪراچي
20 آگسٽ 2019ع

www.sindhsalamat.com

منهنجو ڀاءُ

سچن پنڌ سرو، ويا عاشق اوپارا،
نائي نينهن نڪانگري، ٿيا ثابت سوپارا،
وڳڻ وينجهارا، پُريا پانهن پيچري.

سنڌڙيءَ منجهه سجاڻ، آهن اڻ ڳڻيا،
لوڪ ادب ساڻ لاڳاپي، تا مانجهي لکڻ مٽيا،
وڳڻ سي وٽيا، جن قلم واريو صفت وريام جي.

ماشاءَ الله جيئن تہ منهنجي ڀاءُ حاجي علي گوهر وڳڻ جو ڪتاب ڇپجي رهيو آهي، جا مون لاءِ وڏي ناز ۽ فخر جي ڳالهہ آهي. چوندا آهن تہ "هيڪلو وڻ ڪانهلو توڙي هجي باري"، "ٻہ تہ ٻارنهن" سڏبا آهن. سو هيءُ ڪتاب منهنجي خوشيءَ جو باعث آهي. وڌيڪ لاءِ تہ منهنجو هيءُ ڀاءُ سياڻو ۽ سپورنجهہ تہ هيو، پر جڏهن هن شاعري لکڻ شروع ڪئي، تہ مون ڄاتو تہ هيءُ اڻ پڙهيل هجڻ جي باوجود سٺي شاعري ڪري سگهي ٿو. شاعري هڪ ڏکيو فن آهي، جو سڀ ڪنهن جي وس جي ڳالهہ ناهي. هن يار هيڏو وڏو ڪتاب لکي پاڻ ملهايو آهي، هيءَ خدائي ذات آهي. جا عقل ۽ هنر سان ڳڏ مٿان جي مهرباني هوندي آهي. حاجي علي گوهر جو ڪلام عشق محبت ۽ صوفياڻي رنگ ۾ رچيل آهي. ان کان سواءِ ڪافيون، وائيون، ۽ ٻيون ڪيترين صنفون اٿس، جيڪي منهنجي نظر کان ڪون گذريون آهن. جن لاءِ مان لکان ۽ ڪو ائين ڄاڻي تہ ڀاءُ لاءِ خوشامدي لکيو اٿس. بس مونکي ان ڳالهہ جي خوشي آهي تہ هِن ڪتاب تي روشني وجهندي اسان جي مدبر رهنما ڊاڪٽر ڪمال جامڙي صاحب جن هِن صاحب ڪتاب کي سگهڙ چيو آهي.

books.sindhsalamat.com

اها راءِ هن ڪتاب لاءِ ٿوري نہ پر گهڻي وڏي داد جي حامل آهي. ان سان ڳڏو ڳڏ استاد احمد نواز راڄپر جنهن جو شاعريءَ ۾ تخلص آصف راڄپر آهي. تنهن بہ ٻڌو تہ گهڻو ڪجهہ لکيو آهي جو پڻ سُٺو شاعر آهي ۽ ٻين دوستن بہ شايد ڪا راءِ لکي هجي جا مونکي خبر نہ آهي. بهرحال منهنجي ڪيس دعا آهي تہ خدا شال ڪيس اڃا نوازي تہ جيئن لوڪ ادب ۽ منهنجي دلي سڪونيت ۾ اضافو ٿئي.

(آمين ثم آمين)

سگهڙُ فقير حاجي علي نواز وڳڻ

تاريخ_31_8_2019

تنهن عشق کي شاباس

ڪنول پاڙون پاتار ۾، پوئر پري آڪاس،
ٻنهي سندي ڳالهڙي، رازق آندي راس،

www.sindhsalamat.com

تنهن عشق کي شاباس، جنهن محبتي ميڙيا.

جيئن ته حاجي علي گوهر وڳڻ صاحب جي اوطاق تي ٿيندڙ ڪچهريءَ دوران، شاعريءَ جي ڪتاب "عشق جي عنايت" جي مسودي جو ڪجھ حصو منهنجي اڳيان رکيل آهي جنهن تي حاجي صاحب بار بار اميد ڏيکاريندي چئي رهيا آهن، ته آءٌ ان لاءِ ڪجھ تاثرات لکان پر آءٌ شاعريءَ جي هن مسودي تي ڪجھ لکڻ کان پهريان حاجي صاحب جي شخصيت تي ڪجھ لکڻ چاهيندس.

حاجي علي گوهر وڳڻ سان منهنجي ڏيڍ ويڍ تقريبن اٺن سالن کان آهي منهنجون حاجي صاحب سان ڪڏهن ڪڏهن اوطاق تي ڪچهريون ٿينديون رهيون آهن_ سندس رهائش ۽ اوطاق مواچ ڳوٺ ڪراچيءَ ۾ آهي.

هن بزرگ شخص کي اڪثر اڇو پهراڻ ۽ سنڌي ٽوپي پهريل هوندي آهي ڪڏهن ڪڏهن اجرڪ به اوڍي اهڙي لباس مان سندس ثقافت پسندي ظاهر ٿئي ٿي، وڏيڪ ته بلڪل اڇي ڏاڙهي سندس شخصيت کي اجا به نکاري بيهندي آهي، هيءُ هڪ سفيد پوش شخص هجڻ سان گڏو گڏ شفيق ۽ نرم مزاج پڻ ڀاسي ٿو.

حاجي صاحب عاجزي، انڪساري، نهنائي، سادگي، نياز نوڙت، نرم گوئي، صوفياڻي ۽ همدرداڻي طبيعت جو مالڪ آهي، حاجي صاحب تڏي جو تونگر ۽ ڪچهريءَ جو ڪوڏيو آهي، ڪڏهن به ڪنهن آيل مهمان کي ڪجھ ڪارائڻ پيارڻ ڪانسواءِ اصل به وڃڻ نه ڏيندو آهي طعام ڪانپوءِ پنهنجو ڪلام مخصوص انداز ۾ جهونگار سان لازمي پيش ڪندو آهي، جنهن کي ٻڌڻ سان اندر جا احساس ۽ ڪيفيتيون متجي وينديون آهن ۽ ٻڌندڙ لطف اندوز ٿيندي ڪنهن ٻي دنيا ۾ گم ٿي ويندو آهي. حاجي صاحب جي ڪلام ۾ سندس مزاج جو عڪس نمايان نظر ايندو آهي. هن جي شاعري حمد، نعت، منقبت، بيت، قومي گيت، ڪافي، وائي، غزل ۽ ٽيهه اکري، (سي حرفي) وغيره تي ٻڌل

آهي. هي صاحب هر هڪ صنف ۾ پنهنجي مخصوص انداز ۾ پنهنجو فڪر ۽ تخيل ڏاڍي سهڻي طريقي سان پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو رهيو آهي، سندس ڪلام ۾ سورمين جي زبانيءَ به ڳالهايل آهي ته عام گفتار ۾ به شعر چيل آهي.

حاجي صاحب جي ڪلام ۾ وحدانيت، شريعت، هدايت، پيغام، فراق، وڇوڙو، محبت، حسن، عشق، سچائي، خلوص، اُتساهہ، عزم، ۽ حوصلي جهڙا هيرا ملن ٿا_ حاجي صاحب جي دل ڪڏهن سَسُئي، ٻڄي ڏونگر پٿي ڏوري ته ڪڏهن نوري ٻڄي ڪينجهر جي هندوري ۾ لڏندي ڪينجهر پٿي واسي _ ڪڏهن سهڻيءَ جيان دل دهلائيندڙ درياهہ جي وچ ۾ پئي غوط ڪائي ته ڪڏهن وري ڪاڪ جي مومل ٻڄي راڻو راڻو ڪندي ٿي رهي_ حاجي صاحب ماروئڙن، جهانگيئڙن جي سُورن جو اظهار، قيد بند کان نه ڊڄڻ ۽ ڏاڍ آڏو هار نه مڃڻ سان گڏو گڏ حُب الوطنيءَ جو اظهار پڻ مارئيءَ جي زباني ڪري ٿو ڏکئي سُڪئي حال ۾ حوصلي ۽ عزم سان گذارڻ جو ڏس ڏئي ٿو_ جيتوڻيڪ حاجي صاحب جي شاعري جديد شاعريءَ جي علم، بحر وزن پٽاندڙ نه آهي پر تنهن هوندي به سندس ڪلام، ۾ تخيل، فڪر ۽ تصور جي پختگي ۽ عمدگي ڀرپور طرح سان ڏسڻ ۾ اچي ٿي هن جي ڪلام جون ڪجھ سٽون سنڌس خيال تي روشني وجهڻ لاءِ پيش ڪجن ٿيون_ حاجي صاحب رب پاڪ جا لکين احسان مڃيندي شڪر ڪندي لکي ٿو.

رب پاڪ تنهنجا احسان لکين،
ڪيان هر دم پيو شڪران لکين.

حاجي صاحب جو من آسون رکي مديني ۾ قري تو پيو_ هي پنهنجي اميدن جي گلشن کي سائو ڪرڻ لاءِ مديني جي اڪير رکي ٿو.

هي شاعر خدا جو واسطو ڏيندي هدايت ٿو ڪري ته ڪنهنجي به دل کي ايذاءُ يا تڪليف نه ڏيو جو هر ڪا دل ڪعبي جي مثل آهي ۽ رب پاڪ جو

گهر آهي متان ڪنهن کي تڪليف ڏيڻ ڪري رب توهان کان ناراض ٿي پوي.

وائي نمبر_1

ڏونگر اُتي ڏور، جندڙي جهورِ
ڪانڌ سندي قرب لئہ.

يا

وائي نمبر_2

جيڪي لڏڙو ڪٺي ويا ڪالهہ،
ساهہ سڪي ٿو اديون انهن لئہ.

شاعر صاحب وائي نمبر 1 ۾ اُتساهہ، عزم ۽ تڪليفن جي برداشت جي ڳالهہ ڪندي چوي ٿو تہ پنهنجي محبوب (منزل) لاءِ ڏونگر ڏور ڪشالا ڪَڍِ تہ جيئن پرينءَ جو قربُ حاصل ڪري سگهين.

وائي نمبر_2 ۾ شاعر ڪربلا جو منظر چٽيندي چوي ٿو تہ جيڪي يعني امام حسين رضي الله عنہ مديني مان لڏڙو ڪٺي آيا ۽ وري نہ موٽيا_ منهنجو ساهہ انهن لئہ پيو سِڪي_

غزل_

ناز مان نظرون ڪٺي، دلبر نهاريندو ڪڏهن،
ساقي پري ديدار جو، ساغر پياريندو ڪڏهن.

شاعر محبوب جي نظرن جو ساغر پيئڻ لاءِ آتو آهي هو پنهنجي محبوب جي نظرن جي اوسيئڙي ۾ آهي تہ هو ناز پريو مونکي پنهنجي نيڻن سان محبت جي جام پيارڻ جي عنايت ڪندو.

گيت_

موسم آئي آ بهار جي_وري_موسم آئي آ بهار جي،
جهڙُ ڦڙ مينگهہ ملهارجي وري_ موسم آئي آ بهار جي.

شاعر گيت جي ذريعي آيل بهار جي موسم جو اظهار ڪندي مينگهہ ملهار ۾ خوشيءَ جو اظهار ڪري ٿو.

قومي گيت_

جاڳو جوڌا سورهہ سنڌ جا، جاڳڻ جو وقت آيو آ.
ڇڏيو ننڊ کي، لٽيرن سان، لڙڻ جو وقت آيو آ.

شاعر سنڌ ڌرتيءَ جي سورهہ، بهادر جوڌن جوانن کي سجاڳ ڪري ٿو_ هو ڌرتيءَ تي ديس دروهين، ڌرتيءَ جي لٽيرن جي بدنيت کي محسوس ڪندي انهن سان ڌرتيءَ امڙ جي حُب ۽ بقا لاءِ لڙڻ لاءِ تيار ڪري ٿو.

ٽيهہ اکري (سي حرفي)

الف اکر هيڪڙو، عشقئون آديسي اوري،
پُورب سندي پنڌ جا، سڳڙا سنياسي سوري،
ڏونگر ڏکيا هو ڏوري، "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

هيءَ صنف ٽيهن بيتن جو سيٽ هوندي آهي_ هيءَ عربي الف_ب_تي بڌل هوندي آهي هر اکر سان شروع ٿيندڙ بيت جو ستاءُ پهرئين بيت،جهڙو هوندو آهي_هن ذريعي حاجي صاحب حق راهہ. شريعت وغيره جو ڏس پڻ ڏئي ٿو.

بيت_

مند نہ ساري سرتيون، ٿا ٿمي نيڻ ٿمن،
جيئن وسنِ پيون بوندون، ائين وسي پيا وسن،
ٿا ڳري ڳچ ڳرن، "گوهر"! ڪوهياري جي ڪنج لئہ.

هن بيت ۾ شاعر جي اُڪير، عشق، تڙپ ۽ طلب جو اندازو لڳائي سگهجي ٿو_ حاجي صاحب جو عشق ڪنهن به خاص منڊَ جو انتظار نه ٿو ڪري، هر منڊَ ۾ آديسن جي اورَ لاءِ سندس نيڻ تمندا تا رهن هو محبوب ماڻ لاءِ ڏونگر ڏارڻ يعني ڪنهن به ڏکيائيءَ کان نه ٿو گهبرائيءَ عشقئون ڪشالا ڪٽي محبوب جي ويجهڙائي ماڻڻ ٿو چاهي_حاجي صاحب مختلف بيتن جي ذريعي قادر جي قرب، رسول جي رفاقت، شريعت، قالو بلا جي قول، ڪن فيڪون جي ڪمال سان ڪائنات جي جڙڻ جو ذڪر ڪيو آهي.

منهنجي دعا آهي، ته خدا وند شال سندس قلم کي حق لکڻ جي قوت ڏئي ۽ حاجي صاحب کي هميشه حق تي هلڻ جي توفيق عطا فرمائي.

آمين ثم آمين

استاد ۽ شاعر

احمد نواز "آصف" راڄپر

(HST) سيڪنڊري اسڪول

مواچ ڳوٺ ڪراچي

03003716261

"سگهڙ" ٻوليءَ جا محافظ ٿيندا آهن

هڪ سگهڙ ٻڌايو، جي ايم سيد هڪ ڪچهري ۾ چيو ته سگهڙ ٻوليءَ جا محافظ هوندا آهن. هو ٻوليءَ جي نسل درنسل حفاظت ڪن ٿا. داستان، رزميه قصا، پروليون، ڳجهارتون، شاعري کي پنهنجي اندر ۾ اوتي ڇڏين ٿا. اهو سلسلو هلندو رهيو، انگريزن جي دور ۾ منظم نموني سان ڇپائي جو عمل شروع ٿيو ته ٻوليءَ جي واڌاري سڌاري ۾ انقلابي تبديليون آيون.

ان تسلسل ۾ هڪ سلسلو ڪتاب جو جڙڻ شروع ٿيو ته ان ۾ واڌ ويجهه ٿيندي رهي. ۽ لوڪ ادب رتا جي سلسلي ۾ ڪم شروع ٿيو. جيڪو ڊاڪٽر نبي بخش بلوچ کان هلندو ڊاڪٽر ڪمال ڄامڙي جهڙن نوجوان قيادت تائين پهتو، جنهن جي بدولت سگهڙ دوستن جو ڪم ڇپجي ڪتابي صورت ۾ ايندو رهي ٿو.

ان سلسلي جي ڪڙي ڪتاب "عشق جي عنايت" اسان جي اڳيان آهي. هي سهڻو سيبتو، پر خلوص، ملنسار شخص فقير علي گوهر وڳڻ پنهنجي دل جي حضور سان ڪيل گفتگو، شاعريءَ جي صورت ۾ قلم جي ذريعي وڏي وقت کان محفوظ ڪندو رهيو آهي. هن وٽ لفظن جو پندار آهي، سندس اظهار ۾ نرمي، شائستگي سان گڏو گڏ نغمگي به موجود آهي.

هن نفيس ۽ شفيق انسان وٽ زندگيءَ جا سيئي رنگ آهن. زندگي ۾ ٿيندڙ واقعن، حادثن، جو وتس چٽو پٽو عڪس آهي، آس پاس جو ماحول هجي يا ٿيندڙ سماجي انتشار. انهن جو اظهار پرپور ۽ پر اعتماد نموني سان ڪري ٿو.

فقير علي گوهر وڳڻ گهڻي ڀاڱي مذهبي رنگ ۾ رڱيل آهي. هن وٽ شاهه جون سورميون آهن. سسئي، نوري ۽ سهڻي کي ڀرپور ڳايو اٿس. ان حوالي سان بهترين انداز ۾ سندس اظهار پڙهي ٿا ڏسون.

جبل جهيڙ نه مون، چاهين تون،

روهه رتيون آءُ ڪندي سانءِ

ور وجهي آءُ واسينگ وانگر،
شوچڻ ڪري چون.
ڪوهئون ڪڙڪي آءُ توتي ڪريندس
وِج جان ڪري وون! چاهين تون؟
زهر پري آهيان، مورئون موج سان،
هاري تو سِر هُون! چاهين تون؟

هن وٽ حوصلو آهي، همت آهي، جهد آهي. تڏهن تہ سگهڙائپ جي رستي جي چونڊ ڪئي اٿس.

شاعر "سگهڙ " ۽ ٻين فنونِ لطيف وارن جي لاءِ چنڊ ۽ سمنڊ هرڪائيندا رهيا آهن. ائين شاعر پنهنجو اظهار وقت بہ وقت پنهنجي پرين، سپرين، محبوب کي چنڊ جي چانڊاڻ سان بہ تشبيهون ڏيندا ۽ پيٽيندا رهندا آهن. ان حوالي جو اظهار پٺائي بہ ڪيو آهي، پر هتي هن سگهڙ جو اظهار پڙهي ڏسون ٿا:

ڪيڏو حسين چنڊ آهين، سينگار، سهسين ٿاهين،
محبوب جو مَٽ ناهين، تنهنجي خبر آهي، اها جڳ ۾.

پيارو پيو ڏاڍو لڳين، تعريف تنهنجي چا ڪجي،
منهنجي مٺي محبوب جي، نورئون نوازيو آهين.

سهڻو سدا هي سوجهرو، تون تہ رڳو آن رات جو،
پرھ ڦٽي پرڀات جو، ويندو اجهامي آهين.

زندگي جي حسناڪين جي اظهار بنا چا آهي، اها تمنا آهي، خواهش آهي، جذبو آهي، جيڪو زندگيءَ جي سفر ۾ هميشہ ڪان گڏ هلندو رهندو آهي. جيئن ٻار جي مسڪراهٽ، گل گلزار، پوپٽي رنگ، آبشار، وڏا واسينگن وانگر ذلف، رخسار، ڳٽن جا چگهہ، چال، ۽ ٻين موضوعن تي شاعرن، ليڪن ۽ سگهڙن تمام گهڻو لکيو آهي.
هڪ سادو خيال پڙهي ٿا ڏسون:

اڄ پيا هن پاڳن جا ٽڙي،
گل ڪري گلزار سڄڻ،
دل گهريا دلدار سڄڻ.

ڏيئي اولاٽيا تنهنجي هجر جي،
آڳ اندر ٿي ٻري، توکان پري!
ڪيئن گهڙي مان گهاريان.

هن وٽ زندگيءَ جو موھ قائم دائم آهي، ان وٽ پيار همت، حوصلو، درد، خواهشون، نفرتون، ڪدورتون آهن، هو انهن سيني مرحلن مان پار پيو آهي، تڏهن تہ وٽس خيالن ۾ اجرو احساس نديءَ جي پاڻي وانگر محسوس ٿئي ٿو. اميد اٿئون تہ سندس هي ڪتاب پڙهندڙن جي دلين ۾ گهر ڪندو.

عبدالواحد سومرو
لياري ٽائون
ڪراچي

فقير طبع انسان: فقير علي گوهر وگڻ

قارئين محترم اسلامُ و عليڪمُ و رحمته الله و برڪاتہ جيئن تہ آءٌ عاجز حضرت سخي سلطان جي اصلاحي جماعت جو هڪ ادنيٰ رڪن ۽ خادم آهيان.

ان جي ڪري آءٌ عاجز معرفت الاهي، تعرف انسان،جو مقتدي درجي جو هڪ مبلغ پڻ آهيان ۽ انهيءَ سلسلي سان فيبروري 2011ع جي مهيني ۾ مواچ ڳوٺ ڪراچي ۾ وڃڻ ٿيو.

اتي سائين جن يعني فقير علي گوهر جي فرزند ۽ ان جي پائٽين سان گڏ فقير صاحب جي آشياني تي وياسين، اتي ان وقت سائين جن سان پهرئين ملاقات تي تعارف ڪرڻ کان پوءِ جڏهن سائين جن سان ڪچهري شروع تي پهنجي شاعري جي صنف (ڪافي) جون چند ستون ٻڌاياڻون، سامعين ڪرام انهن ستن مان چند پيشِ خدمت آهن.

تون ناز نہ ڪر اي گل ايڏا، توکي واءِ خزان، لڳڻ واري آ.
ڪيڏي پيي اٿئي سرهاڻ مگر، خوشبوءِ تنهنجي ڪٽڻ واري آ.

لُڏي لوڏ ڪرين، پيو لامن تي، ٽڙي ٽهڪ پرين پيو ٽامن تي،
نہ ڪا نظر ڏرين پيو ڪا ڪنهن تي، تنهنجي ٽامَ ٽاري ٽٽڻ واري آ.

ڪيو باغ اندر گلزار اٿئي، اهو ڏينهن اڀائي، لاچار اٿئي،
سگهو سنبر سفينو تيار اٿئي، سواري يار تنهنجي ڇُٽڻ واري آ.

قارئين اڪرام جڏهن مون هي ستون ٻڌيون تہ مان ڏاڍو متاثر ٿيس ۽ چو جو هن مختصر ستنِ ۾ تمام گهڻو فڪرَ سمايل آهي، يعني انسان کي هڪ گل سان تشبيح ڏيڻ، وري ان کي سرهاڻ، خوشبوءِ، يعَني ان جي زندگيءَ جا خوبصورت لمحا ۽ دنيا جا نظارا ۽ انهيءَ کان بعد ان گل کي خزان يعني دارا فاني ڏي وڃڻ جي ياد ڏيارڻ دار باقي جي لاءِ ڪجهه ناهڻ جو فڪري درس سمايل آهي،۽ انهي مان ٿي فقير سائين جي علمي، فڪري، تعليمي،

عملي ۽ روحاني بالغي جو اندازو لڳائي سگهجي ٿو ۽ مان انهن شين کي مدِ نظر رکندي فقير سائين کان ڪجهہ سوال انهن جي زندگي جي متعلق ڪيا. انهن سوالن مان هڪڙو ئي سوال توهان جي پيشِ خدمت ڪندس، يعني مون اهو سائين جن کان پڇيو توهان جي تعليم ڇا آهي، جن تي انهن ٻڌايو تہ مان وڏو عالم فاضل گريجويٽ نہ آهيان،منهنجي تعليم پيٽي صاحب واري دور ۾ 2 ڪلاڪ روزانو جي حساب سان صرف اٺَ ڏينهن ۽ صرف 16 ڪلاڪ ٿئي ٿي تہ دوستو ان مان ثابت ٿئي ٿو ان ڪتاب ۾ اکر جي شڪل ۾ موتي ميڙي ان کي شعرن ۽ بيتن، ڪافين، ڏوهڙن ۾ جوڙيو آهي ان ۾ محنت جي پيداوار نہ پَر عشقُ، دردُ، ۽ محبت جي اعلي پيداوار آهي، دوستو آءٌ عاجز فقير صاحب سان تمام گهڻا دفعا ملي چڪو آهيان، فقير صاحب تمام سادي طبيت محبتي مهمان نواز دوست پرور آهي، ان جي ڪري هي عاجز فقير سائين جن جي علمي، فڪري، ۽ مهمان نوازي، جي ڪري تمام گهڻو متاثر آهي.

دعا گو آهيان تہ فقير سائين جي محنت کي الله پاڪ پنهنجي بارگاهہ ۾ شرفِ قبوليت محنت ڪامل سان گڏ عمر دراز عطا فرمايءِ

(آمين ثم آمين)

عاجز عبدالغفار بلوچ
ضلعو دادو

ٻہ اکر

حاجي علي گوهر وڳڻ 1948ع تي حاجي خان وڳڻ جي گهر ۾ جنم ورتو جنهن جو ڳوٺ عالي ڪبڙ لڳ لاڙڪاڻو آهي تعليم پيٽي جي دور ۾ بالغان تعليم ۾ حاجي علي گوهر وڳڻ اسڪول کي صرف اٺ ڏيهاڙا اريبا پر

سندس ذهني قابليت کي ڏسي اهو چئي سگهجي ٿو هن انسان دوست تي رب پاڪ جي طرفان لدني علم جي ڄڻ پالوت ٿي لڳي جنهن جو ڪو جواب ئي نہ آهي. سنڌ ۽ سنڌُ واسين ماروئڙن لاءِ حاجي علي گوهر جي دل ۾ محبت جو مينار تو ڏسجي ڪتاب "عشق جي عنايت" جي ارپنا مان ان مينارِ محبت جو عڪس ڏسي سگهجي ٿو. اهڙو وسيع فڪر رکندڙ گهڻ پاسائون انسان شاهہ جي هن بيت جو عڪس آهي (هٽڻ)، (هڪلڻ)، (ٻيلي سارڻ) جي مفهوم تي پوري لهڻ جي ڀر پور ڪوشش ڪندا آهن ادا علي گوهر ڪان مون پڇيو ڪتاب عشق جي عنايت تي تاثر توهان پاڻ لکو تہ ڏاڍو سٺو ٿيندو. مونکي وراڻي ڏيندي چيائين (پائو منهنجي حال جي اوڙ اوڙڻ واري سان هي اکر اوريندا) حاجي علي گوهر جي شاعري جون هي سٽون محبت جي اٿاٿ جي باري ۾ اورين ٿيون تہ:

ٻہ سٽون : **مون نہ ٿو ڄاڻان ملڪ ۾ اهڙو پيو ڇوڪالُ آ**

اهو ڪنهن وڏو پاٿتال آ

اهڙن حساس انسانن جي سينن ۾ هزارين انسانن جا درد سمايل هوندا آهن جيڪي انسان پاڻ غمن جي پهاڙن هيٺان دٻيل هوندي بہ ڏکي انسانن لاءِ وڏي آٿت هوندا آهن. اهڙن انسانن لئہ ئي لطيف سائين فرمايو آهي.

(بيت) **الله بہ جيئن هڪڙا سورهہ ٻيا ڏاتار**

هي پکين ڪنڪين پرجهلا هواڙين جا آڌار.

توڙي مٿن واڏا بار، تہ بہ پانهون ڏين ٻين کي.

ڊاڪٽر "راز" ربڏنو شيدي

ڪڙيو گهنور ضلعو بدين

جنهن کي الله پاڪ نوازي

الله رب العزت اها پاڪ ذات آهي، جنهن کي نوازي، انهن مان ئي هڪ هيءُ فقير ۽ درويش صفت جو مالڪ آهي، جنهن جو نالو فقير علي گوهر آهي. هيءُ درويش سادگي ۽ خاموشيءَ کي پسند ڪندڙ آهي. هن جو ننڍپڻ ۽ جواني اسان جي سامهون گذري آهي، ٽائيم ۽ وقت جي اجازت هجي ها تہ هن درويش جي زندگيءَ جو پورو احوال ڪتاب ۾ لکرايان ها. قصو مختصر ڪرڻ چاهيندس.

توهان کي ٻڌائيندو هلان تہ هن جو ڪنهن وڏي خاندان سان تعلق ناهي پر هڪ پورهيت هوندي بہ وڏيءَ دل جو مالڪ آهي، ڪنهن ڳوٺ واري جي پريشانيءَ کي پنهنجي پريشاني سمجهڻ وارو هيءُ انسان ڪلهو ڪلهي ۾ ڏئي هميشہ بيهڻ وارو همراهہ آهي، هيءُ پاڻ اسان جو ڪو تعليم يافتہ ناهي، تنهن هوندي بہ هن ادي جي ڳالهائڻ مان هر گز نہ لڳندو تہ هيءُ همراهہ اڻ پڙهيل آهي، بس مان ايترو چوندس جيئن تہ مون شروعات ۾ ئي عرض ڪري چڪو آهيان تہ جنهن کي الله پاڪ نوازي، مان سمجهندس تہ هن دوست کي ڪا وڏي دعا آهي،

ڪنهن ڏوريندي ڏينهن ٿيا،

ڪنهن کي رام مليو رات ۾.

حافظ محمد مراد وڳڻ

عالي ڪبڙ

همراز دوست : فقير علي گوهر وڳڻ

هي يار فقير علي گوهر وڳڻ ڪجهہ سالن کان اسان سان همراز رهندو رهيو آهي، اسان جي مرشد ڪريم سائين نثار احمد درازي (رح) جي خدمت

۾ اسان جي معرفت سان سائين جن جي صحبت نصيب آهي، سائين جن هن فقير تي تمام گهڻا مهربان هئا. انهن درويشن جي صحبتن جي ڪري ئي يار جي طبيعت ۾ عاجزي ۽ سادگي آهي. هي مهمان نواز دوست پرور محبتون پکيڙڻ ۾ هميشه پيش پيش رهندا آهن.

لکين قرب ڪيا تو ڪوهيار دم هڪڙي ۾ يارَ درازي،
پاڄھ پريا جوڙي پانهن جا تو ڳل پهرايا تو هارَ.

هن يار سان ڪچهريون تمام گهڻيون ٿيل آهن. ڪتاب جي حوالي سان مون کي گذارش ڪئي وئي ته ڪو نالو جيڪو منهنجي خيال سان ملندڙ هجي سو مهرباني ڪندا.

مون يار پنهنجي کي تمام سادڙو نالو ٻڌايم. "عشق جي عنايت" سو يار کي نالو تمام گهڻو پسند آيو، سو يار به اهو نالو رکيو آهي.

هن يار جي محنت کي الله پاڪ پنهنجي پاڄھ ڪري هن يار جي پورهئي کي ڪاميابي عطا فرمائي، توهان دوستن کي به هن يار جو خيال متاثر ڪندو. آءٌ استاد عبدالحڪيم مگسي، فنڪار فقير ميرين مگسي، اسان ٻنهي ڪڏهن اڪيلي ڪڏهن گڏجي هن يار جي ڪلامن کي پڙهيو به آهي ڳائي ٻڌائيندا به آهيون.

راڳي: **عبدالحڪيم مگسي**

محمد ابراهيم کوکر، محمد حسين

ڪتاب جو نالو

بابا سائين هِن ڪتاب جو نالو "عشق جي عنايت" رکيو آهي، مون ان نالي تي ڪجھ الله وارن جي بيتن سان روشني وجهڻ چاهيان ٿو.

حضرت سلطان باهوؒ پنهنجي ڪتاب ابيات باهو ۾ فرمائن ٿا:

جنهن دلِ عشق خريد نہ ڪيتا، سوئي خسري مرد زناني هو.
خنسي خطري هر ڪوئي آکي ڪوڙِ آکي مردانِ هو.

۽ وري ٻي هنڌ فرمائين ٿا ته:

غوثُ قطب هِن اُوري اوري عاشق جان اڳيئيري هو.
جهڙي منزل عاشق پهچن اوٿھ غوث نہ پاون قيري هو.

ان جو مطلب اهو آ ته جيستائين عشق جي باھ سيني ۾ ناهي ته تيستائين ڪجھ بہ ناهي، اها هيءَ عشق جي باھ آهي جيڪا انسان کان ڪجھ لکرائيندي آهي، اهي ئي لفظ وڏا اثرائتا هوندا آهن.جو انسان ذات جي دل تي اثر ڪندا آهن ۽ دل جو انقلاب آڻيندا آهن. بابا سائين جا لفظ پڙهڻ سان ئي توهان اندازو لڳائي سگهندا ته اها قلبي لفظن جي چوند آهي. ۽ بابا سائين جن هميشه پاڻ کي ننڍو اڃان ننڍو ڪري ڳالهائيندا آهن ۽ اسان کي به هميشه تمام گهڻي تلقين ڪندا آهن ته پاڻ کي گهٽ ڪري ڳالهائيندا ڪريو. انهن ڳالهين جي بقا هوندي آهي. توهان قارئين اڪرام دوستن ۽ بزرگن جي تمام گهڻي مهرباني تعاون ڪرڻ جي به مهرباني ڪنهن هڪ دوست کي اها ڳالھ پسند آئي ته اسان سنڌ واسين جي ۽ سنڌي ماروئڙن جي جيت آهي. سنڌ سدا سلامت رهي

سراج احمد وڳڻ

03462162308

عاشق تي تہ اُبهين

عشق اهڙي ذات جو مانجهي منجهائي مَيَن کي،
ڏينهان ڏورڻُ ڏونگرين روئڻ سڄيائي رات،
اُتي ويئي تاتِ، مِيان محبوبن جي .

ڀٽائي صاحب جي سِٽُن جيان خوبصورت ۽ پرسوز شخصيت جي مالڪ استاد محترم بابا فقير علي گوهر وگڻ جو هي ڪتاب: عشق جي عنايت: سائين محترم جناب ڊاڪٽر ڪمال جامڙي صاحب جن جي ترتيب ڏنل ۽ مرڪ پبليڪيشن پاران ڇپرائي پڌرو ڪيو آهي جيڪو اسان لاءِ بيحد خوشيءَ جو باعث ۽ هڪ وڏو اعزاز پڻ آهي.

بابا سائين جن جي شاعريءَ جو بغور جائزو وٺبو تہ اکر اکر سراسر عشق جو مظهر آهي ۽ ڇو نہ هجي جو هن ڪائنات جي وجود ۾ اچڻ جو سبب ئي عشق بڻيو ان ڪائنات جي تخليق جي منظر ڪشي ڪندي بابا فقير سائين جن فرمائن ٿا تہ:

نہ عشق هجي هان نہ عرض و سمان عرفات هجي هان،
نہ شمس و قمر ڪهڪشان نہ تارن ڀري رات هجي هان.
نہ آدم، عيسيٰ، موسيٰ نہ ظاهر ڪائي ذات هجي هان،
نہ گوهر ڪنهن کي ڪنهن جي ڪائي تات هجي هان.

مطلب تہ عشق ئي آهي جنهن هر دور ۾ پنهنجي پيروڪارن کي نون نون لقبن سان نوازي نينهون نعرا هڻايا آهن. هڪ ٻئي جاءِ تي بابا سائين جن فرمائن ٿا تہ نہ عشق هجي هان نہ ڪوئي سوز سندي سُرڪي چکي هان:

نہ عشق هجي هان نہ سهڻي ساهڙ لاءِ ترڻ سير سڪي هان.
نہ مجنون نانءُ ليلي جو نئين نئين نينهون لکي هان.
نہ گوهر ناز پريو حسين قدم ڪربل ۾ رکي هان.

هن عشق بابا سائين جن تي بہ پنهنجو اهڙو طلسمي اثر ڏيکاريو آهي، جو پوري ڪلام ۾ ڪِٿ عشق حقيقي، ڪِٿ عشق مجازي، ڪِٿ ماروئڙن جي محبت تہ ڪٿ ڌرتيءَ جو چاهہ. مطلب تہ سٽ سٽ تي عشق جي عنايت نظرجي ٿي ائين لڳي ٿو تہ سائين جن شاهہ صاحب جي هن سِٽُن سان تمام بهترين انداز سان نڀاهہ ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي آهي.

شاهہ صاحب جن فرمائن ٿا تہ:

جي هو پائين ڪانُ ڪمانَ ۾ تہ سينو سِپَر رکُ
منهن ۾ معشوقن جا چاڪَ چِتا چَکُ
سوريءَ پاڻ مَ شَڪُ، عاشق تي تہ اُبهين.

بابا سائين حاجي فقير علي گوهر وگڻ کي الله تعاليٰ سادگي پسند، شفيق، شفقت پسند ۽ هڪ بهترين رهنما جهڙين خوبين سان پڻ نوازيو آهي ڏٽيءَ در دعا آهي تہ ربُ پاڪ کين صحت واري خضري حياتي عطا فرمائي ۽ اسان تي ڇپر ڇانوَ قائم و دائم رهي .

آمين

محمد علي وگڻ

پنهنجي پاران:

الله رب العزت ﷻ ۽ آقاءِ دوجهان ﷺ جا تمام احسان مڃيندي آءٌ شڪر ادا ڪيان ٿو جنهن مونکي پنهنجي خاص ڪرم سان هيءَ سگهه ۽ قلم جي نعمت عطا ڪئي جنهن قلم مونکي پنهنجي اندر جا اڌما شاعريءَ جي صورت ۾ اوهان سڄڻن تائين پهچائڻ ۾ ڀرپور مدد ڪئي.

منهنجي پيدائش 1948ع ڳوٺ عالي ڪٻڙُ لڳ وڏا وگڻ ضلعي لاڙڪاڻي ۾ ٿي.

حاجي خان وگڻ بابا سائين جن جو اسم گرامي هو. بابا سائين جن هاريءَ جو ڪم ڪندا هئا. اسان جي زندگي نهايت سادي پر بابا سائين جي شفقت سان سادگي بہ ڪنهن اميريءَ کان گهٽ ڪا نہ هئي.

الله پاڪ پنهنجي ڪرم سان بابا سائين کي پنجن پارن جي اولاد سان نوازيو جنهن ۾ هڪ ڀيڻ چار ڀائر. فقير علي انور "مرحوم" الحاج علي نواز وگڻ "سگهڙ". آءٌ فقير علي گوهر وگڻ ۽ الحاج ڪريم ڏنو "مرحوم" وگڻ، شامل آهن.

وقت پنهنجيءَ تيز رفتاريءَ سان هلندو رهيو بابا سائين جن جي هن دنيا فاني ڇڏڻ کان پوءِ زندگي جڻ بي ترتيب ٿي پئي پر الله جو فضل ڪرم ۽ وڏڙن جون دعائون شامل حال رهيون.

"منهنجا اکر انهن ڏينهن جا پڌرا شاهد آهن"

ڀرپور جوانيءَ جي جوڀن ۾ رب پاڪ ڪرمِ عنايت ڪئي راهِ هدايت نصيب ٿي ۽ مرشد هادي پيرِ طريقت رهبر سائين الحاج غلام حسين شاه بخاري قمبر شريف جو دستِ بعيت ٿي حسيني فقيرُ ٿيس ۽ قرآن پاڪ جي تعليم پڻ حاصل ڪيم. ائين زندگي گزرندي رهي ڳوٺ مان شهر ۽ شهر مان مديني پاڪ وڃڻ نصيب ٿيو الله پاڪ جي ڪرم ۽ مديني واري محبوب جي مهر سان مون ٻچڙن سميت ڪعبي جي زيارت مبارڪ ۽ روضِ رسول جا خوب

books.sindhsalamat.com

ديدار ڪيا. تقريبن ستَ سال مديني شريف ۾ رب پاڪ رهايو اهي ڏينهڙا زندگيءَ جا بي مثل ۽ بي مثال رهيا.

بنيادي تعليم :

پَٽي صاحب جي دور ۾ تعليم بالغان جي لاءِ اسڪول کوليا ويا. جتي داخلا وٺي تعليم حاصل ڪرڻ شروع ڪئي. اهي اسڪول اوچتو ڪنهن نامعلوم سبب ڪري بند ٿيا ۽ منهنجي تعليم فقط اٺن ڏهاڙن تائين محدود رهي ۽ اُهي ئي اٺ ڏهاڙا منهنجي تعليم آهي. اڪثر دوستن جا سوال ٿيندا آهن تہ فقير سائين ظاهري تعليم ۽ شاعري جيڪڏهن ڀيٽ ڪجي تہ وڏو فرق ڏسجي ٿو شاعريءَ ۾ گهرائي ۽ لفظ اڻ ڪٿ تعليم نہ هجڻ برابر اهو ڪيئن ڀلا؟

منهنجو جواب فقط هڪڙو: "عشق جي عنايت آ"

شاعريءَ جي شروعات:

جيئن تہ اوهان سڄڻ مٿان پڙهيو هوندو تہ شاعريءَ جي لکڻ جي مون تي عنايت ٿي. ٿيو ائين جو زندگيءَ جون لاهيون چاڙهيون ۽ اڻ ڪٿ دردن جو بارُ جڏهن محسوس ڪندو هيس تہ از خد اداسي جي عالم ۾ ڪجھ ٻڌل پتائي گهوٽ. سچل سائين ۽ منهنجي رهبر رڪيل بادشاھ جون ستون زبان تي چڙهي ايندين هيون. اهو سلسلو هلندو رهيو. ايسيتائين جو راتين جو من کي وٽندڙ ستون سارينديءَ سارينديءَ ننڊ اچي ويندي هئي.

هاءِ اها رات

آءٌ ٿورائتو آهيان ان رات جو جنهن رات جو عنايت ٿي

1999ع رمضان شريف جي پلارو مهينو هو خاص انهن ڏينهن ۾ هڪ دلبر بہ پنهنجي ديدن سان ديوانو بڻايو هو. ان رات پنهنجي رهبر جون ڪجھ ستون جهونگاري آرامي ٿيس رات جو ڪو پهر هو ڪو جوان آيو جنهن ننڊ مان جاڳايو ۽ فرمايائين تہ قلم کڻ ۽ ويهي شعر لک مون وراڻيو تہ سرڪار

www.sindhsalamat.com

اڻ پڙهيل آهيان، وري فرمايائون قلم کڻ تياري ڪر ايتري چوڻ کان پوءِ هو راهي ٿي ويا. هن اکڙين کي اداسي ۽ اوجاڳن جي بي پناهه موتين سان مالا مال ڪري ويا ۽ جيڪو پڪي دل جي پڃري ۾ ڪنهن مند کان ٻولڻ لاءِ بي تاب هيو آخر اهي ٻوليون ۽ اندر جا آواز جاري ساري ٿي پيا.

هر شاعر جو استاد ضرور هوندو آهي، منهنجو استاد روحاني سائين رکيل بادشاهه آهي ۽ ان کان پوءِ ظاهري استادِ قبلاِ محترم احمد نواز راڄپر تخلص آصف علي. آءٌ سندس ٿورائتو آهيان، خاص طور انهن سڄڻن جو جن گهڻن لقبن سان نوازيو آهي، ڪنهن گوهر سڏيو آهي، ڪنهن علي گوهر سڏيو آهي. ڪنهن فقير سڏيو آهي، ڪنهن حاجي سڏيو آهي، ڪنهن سگهڙ سڏيو آهي، ڪنهن شاعر سڏيو آهي، پل ڪو ڪيئن چوي ڪو ڪيئن چوي، مون **جوئي آهيان سوئي آهيان.** ادب سان تعلق رکندڙ ماڻهن جو بيحد شڪر گزار آهيان ان سپنن دوستن کي الله پاڪ شاد ۽ آباد رکندو.

آخر ۾ آئون ٿورائتو آهيان عشق جو، ان قلم جو جن ملي مون سان سهڪار ڪيو ۽ منهنجي دل جو آواز اوهان سڄڻن تائين پهچائڻ ۾ مدد ڪئي.

مان ڊاڪٽر ڪمال ڄامڙي صاحب جو ٻہ دل جي گهراين سان شڪرگذار آهيان، جنهن منهنجي ڪلام کي ترتيب ڏئي سنواريو ۽ سينگاريو.

دعا ڳو

فقير علي گوهر وڳڻ

ڪلام

جنهن ڏوريو تنهين ڏٺو

اهو "علي گوهر" مُنو

جنهين ڏورڻ کي ڏنج سمجهيو.

عقيدت جا گُل

حمّد

ربّ تنهنجا آهن، احسان لکين،
ڪيان هر دم پيو شڪران لکين.

ڪُن فَيَڪُونَ جي ساڻ اشاري،
چمڪيا چوڏهن طبق چوغان لکين.

تنهنجي ڪرم سندا، اي ڪريم آهن،
باجهه پريا هي، نيشان لکين.

نيهئون نوازي، جهر جهنگ جوڙيئي،
مولَيٰ مهر پريا، مَئِہ خان لکين.

پيار منجهارئون، پڏرا ڪياتو
حوران جِنَ ملڪَ، اِنسان لکين.

رَازَ ڏَٽي تنهنجي، راز رَفاقت،
عيان ڪيئي ڪيا، عرفان لکين.

رحمت تنهنجيءَ، آ رَنگ رَچايو،
ذيشان ٿيا هي، ايوان لکين.

طرحين مِٽيءَ کي، توئي عطا ڪيا،
سهڻا سونهن سندا، سامان لکين.

وَنڊُ وٺي سخي سوين توڪان،
سائين سائل ٿيا، سلطان لکين.

والي وسايئي وهوه واري،
ٿر بَر بحرَ ريگستان لکين.

دائم تنهنجي، درَ تي ويٺا،
مست آهن، مِهمان لکين.

"گوهر" وگِڻ چٽي هرجاءِ آهن،
الفت پريا آستان لکين.

❊❊

حمّد

ڪرم آ ڪرم مُوليٰ، تنهنجو قرارو،
مُڪو تو مُحمّدُ ﷺ، پرين يارُ پيارو.

جنهن وقت جانب، پري پيرآيا،
ڪولي وارَ حُورن، واري هنڌَ وڇايا،
لهي ويو دنيا تان، ظلمت جو بارو.

عجيبن بنا اَڳ هئاسين ننڌٽڪا،
ملهايو خوشيون اَڄُ، ٿيا آهيون ڏَٽڪا،
مليو جو اسان کي آ، سهڻو سهارو.

ڏُکي پئي ڏُکيو هو، اَنڌيرن جو دونهون،
سَڄڻ ڪيو سِپن کي، سوجهري سان سُونهون،
عطا چاڻَ جو ٿيوآ، روشن ستارو.

ڪرم آهي تنهنجي ڪيو، جَڳُ سارو روشن،
پَيو آهي مِهڪي، مُحبت جو گلشن،
نظر پيو اچي هر، نظارو نيارو.

آهي راهَ اوکيءَ، جو رهبرُ رَسيلو،
اَبوجهن، اَيَاڻن، وِيڳاڻن، وسيلو،
ظاهر ٿيو زمين تي، آ سيّد سوپارو.

وهواه اسان جو، پنو پيڄُ آهي،
حبيبن جي صورت، تو ڏيب آهي،
بلند آ سَپِن ڪان، نوري نازَ وارو.

پلا پالَ تنهنجا اسان تي گهڻا هن،
ڳڻي چا ڳڻيون "گوهر" اهي اڻ ڳڻيان هن،
بَحَر پال تنهنجي جو، ڪونهي ڪنارو.

**

حمّد

منهنجا صاحب، ربَ ستار،
تنهنجا ڳايان، حمد هزار.

قادر پنهنجي قدرت سان،
تو جوڙيا سڀ جنسار.

شمسُ قَمر چا؟ ڪتيون تارا،
چمڪايئي، چٹوڏار

جهنگ جبل چا، سُج صَحرا ۾،
عجبَ پَسِي اسرار.

بادل پرجَهل، پري متائون،
واري ڪيئي، وسڪار.

سائين سوايا تو ئي ڪرايا،
پَٽڙن کي سينگار.

پَکي پرِهَہ جو، ذڪرُ تنهنجو،
تا جهُوميون، ڪَنِ جُهونگار.

رازِق روزي پاڻ رسائي،
ساري لهين ٿو سارَ.

هِت هُت هادي آهي تنهنجي،
هُو هُو، جِي هونگار.

ڏاتِ جا بيحدِ، ڏَيب ڏِنا تو،
ڏيهن جا، ڏاتار.

رحَمُ ڪري ٿيءُ، راضي رَاڻلَ،
بخش ڪُلئي، بَدِڪار.

پنجتن صدقي ”گوهر“ وڳڻ تان،
بّاري لاهجُ بَارَ.

نعت

سهڻن جا سردار، ڪير ڪندو توسان هم سري،
ڪير ڪندو تو سان هم سري.

سهڻا جهان ۾ آهن گهڻا ئي،
سپني جا سينگار،
ڪير ڪندو توسان هم سري.

رهجي ويا دنگ، طولَ تونگر،
پسي تنهنجا عجب، اسرار،
ڪير ڪندو توسان هم سري.

تنهنجي نازَ نگاهن، وڏا وڪوڙي،
ڪري قيدي، ڪلنگيدار،
ڪير ڪندو، توسان هم سري.

هڪ زليخان هئي، مثان يوسف،
توتي آهن، مَست هزار،
ڪير ڪندو توسان، هم سري.

ڪنهن نه ڪيا ائين، جيئن ڪيا تو
حَسِين داور، سندا ديدار،
ڪير ڪندو، توسان همر سرِي.

ارض و سمان، وارا، مست ٿيا هن،
ٻڌي سهڻي، تنهنجي گفتارَ
ڪير ڪندو، توسان همر سرِي.

شافع محشر، شان آ تنهنجو
آهين يقينن، پيارا يتيمن يار،
ڪير ڪندو، توسان همر سرِي.

ڪٽي ڪنيا تو ڏرئون ڏر ڪان،
جاني، جڏن جا بار،
ڪير ڪندو، توسان همر سرِي.

"سراجٌ منيره"، هي مقام تنهنجو
نوري ناز پريا ننگدار،
ڪير ڪندو، توسان همر سرِي.

عطا ٿيو آ، توکان ذات جو
گنج "گوهر"، ڪي غمخوار،
ڪير ڪندو، توسان همر سرِي.

**

نعت

روئي گهُران پيو دعائون، اُڃنگار مان پري،
قسمت منهنجي مديني، قادر وري ڪري

آيو ڏسي نه آهيان، شهر حّبيب جو،
وسري نه تو هي، نّوري بحر مجيب جو،
هر خيال ۾ اچي ٿو، يادئون نه ٿو ٽري.

دل ٿي چوي هتائون، هاڻي وڃان لَڏي،
پاڙي پڇي پنهل جي، آسڻ ويهان اَڏي،
ساٿي ثَمر نه آهيو، پنڌڙو به آپري.

موليٰ ڏئيمِ پرڙا، اُڏري وڃان اُتي،
هر حال ڪريان ظاهرُ جانب آهي جِتي،
ڦَتجي فِراق ۾ هيءَ، جندڙي پئي جهري

بيوس آهيان مان "گوهر"، وسُ ڪو هلي نه ٿو
هئي هئي ڪريان پيو هرِ دَمُ، رستو ڪلي نٿو
انِ راهَ جي ڪلڻ جو، شل واءُ ڪو وري.

**

نعت

ساري جهان جو سھڻو، سينگارُ آ مدينو،
عرشِ اوليٰ کان زياده، گلزارُ آ مدينو.

جنهن ۾ رهي ٿي جانب، پياري جي ذات پياري،
هوندي اُتي آ هردم، باغِ فضا بهاري
امبر ۽ مشڪ کان وڌ، هُبڪار آمدينو.

اهڙو نہ آهي ٻيو ڪو، جِهڙو آهي سخي دَرُ،
ويندو اُتي گداگر، ايندو اُتان ٿي تونگر،
شانِ سخا سندوئي، سردار آمدينو.

مُلڪ گهڻا مگر هي، سڀني کان آهي اعليٰ،
جنهن ۾ سدا ٻرن ٿا، نّوري ڏيئا نرالا،
پرِ پُور نُور وارو، نِروار آ مدينو.

پنڌڙا ڪري پري کان، آهن اُتي جي ايندا،
شهرت ۽ شان وارا، سلطان سِر بلندا،
چوندا جهڪي سي آهن، پڳدار آ مدينو.

گهري آ گونج جنهن جي، عرشِ وبرين سما ۾،
ٿَهڪي ٿِڙن ٿيون ٿاريون، بادِ صبا هوا ۾،
گهرو گلن ڦلن جو، جنسار آ مدينو.

هيڏي ڏسي مون هوڏي، وڏڪار ۾ واجهايو،
قرب خدا سوا ٻيو، ڪجھ ٻي نظر نہ آيو،
ڪون و مَڪان جو ساقي، سالار آ مدينو.

پل ڪو چوي نہ چئي پر، آئون تہ اِئين چوان ٿو،
سِڪَ سَوزَ مان سنياري، ست هيءَ سِٽي سِٽيان ٿو،
ازلئون ئي عاشقن جو، اَذڪار آ مدينو.

کهڙو ڪريان ذڪر مان، نُوري ادا شهر جو،
ٿيندو نہ مونکان پورو رحّمت ڀري بحّر جو،
پيئندا پاڻي مريض هن، شفا دار آ مدينو.

غمُ ڪونہ ڪرِاي ”گوهر“، تنهنجو وَڳڻَ آوالي،
واپس وري نہ ايندئي، جُهولي اُتائون خالي،
نَنگ آ جهين مٿائون، نَنگدار آمدينو.

❊❊

نعت

اللہ ڪيو آشان اُتم، منٺار منهنجي جو.
جڳ ۾ نہ آ ثاني، دلدار منهنجي جو.

شانِ مُحمّدَ ﷺ جو مان، ڪهڙو بيان ڪيان،
اوقاتِ ڇا هي منهنجي جو مان عيان ڪيان،
ثناخوان آهي خود خدا، سالار منهنجي جو.

پيار پنهنجي پياري سان، آهي خوب خدا جو،
هر هنڌ ڪٿي آهن، ناهي نيشان جدا جو،
لامَڪان تي آ مَڪان، ڪوهيار منهنجي جو.

ديدار ڪيو آ دلبر، جيئن خدا جو،
اِئين نہ ڪيو ٻئي آ، نِروار خدا جو،
مخفي هو رکيو، مولا نَنگدارَ منهنجي جو.

نورُ سَري نورُ چوان، هو نور آ ذاتي،
قرآن آهي شاهد، پڙهي پاءِ تون جهاتي،
سِراج و مُنيرا هي لقب، سردار منهنجي جو.

جانب جو آهي هر جا، جمالُ سمايل،
تَر بَر ۾ ترتو ڏسان مان، بيمثال سمايل،
جلوو جهان ۾ آ "گوهر" غمخوار منهنجي جو.

❋❋

books.sindhsalamat.com

نعت

پون تا ياد دَمَ دَمَ ۾، سَدا سڪڙا مديني جا،
وساريان ڪيئن نتا وسرن، پَنهل پَڪڙا مديني جا.

آيو آهيان رهي جن ۾، ڦري ٿو خيال هيءِ تن ۾،
سدائين ياد ۾ آهن، ڪنول ڪڪڙا مديني جا،

چوان ڇا هَر سواديءَ ڪي، ناهي شُهرت انهن اڳيان،
لذت ۾ آهن اَفضل، رُڪا ٽڪڙا مديني جا،

ڪريان تعريف ڇا تِن جي، اُتاهون جي تہ ماٺهن جي،
فضيلت سان خماريل هٿا، نِنڊا وڏڙا مديني جا.

ڏِنُم هيڏي ڏِنُم هوڏي، ڏِنُم سنسار ساري ڏي،
وٽن وهواه پيا وٽ ٽٽ، ساوا سڪڙا مديني جا.

دنيا جي محل ماڙين ڪان، حسين "گوهر" حسن وارا،
اُهي آهن سر سايو "وڳڻ" ڇپڙا مديني جا.

❋❋

www.sindhsalamat.com

نعت

رکي آسون ڦِري ٿو پيو منهنجو هي منُ مديني ۾،
اميدن جو سڪل سائو ٿئي گلشن، مديني ۾.

لهي جو مدُ ڪان ويو آ، اهو اڀري وري بيهي،
ستارو منهنجي مقدر جو ٿئي روشن مديني ۾.

نہ ساري مُندَ روئڻ جي، ڪريان پيو عرض آقا کي،
ڪندو پورو جڙي پوندو منهنجو، مسڪن مديني ۾.

لهي سارَ سوالي جي، ڀري جهولي ڏيندو جانبُ،
ملهائيندو جيءُ منهنجو، جهوميو جشن مديني ۾.

اُڪندِ آهي اندر ۾ جا ڪندو پوري پرورُ سا،
ملي ڪنهن موڙ تي پوندو، مهرئون محسن مديني ۾.

چوان هن مان چوان هنَ مان، سخا جي يارَ درخت مان،
صداقت سان رهڻ وارو، چٽي هي پنُ مديني ۾.

جهان جي بادشاهي ڪان، اِها منزل آهي افضل،
غلامن جي غلامي جو، ملي جي ڏنُ مديني ۾.

مٿي ميري ڪٿي خوبان، لائي چاتي چمي چشمين،
ڀَهري ڀَهِري وري ڀَهريان، ڪري ڪفن مديني ۾.

چوان سرُ چا هجن سئين سئين، ڪريان قربان سڀُ ساري،
ٿئي شل خير سان ”گوهر“ وڃڻ مدفن مديني ۾.

❊❊

books.sindhsalamat.com

نعت

ڪريان تعريف چا تنهنجي، خدا جو توتي رايو آ،
جهان ساري مٿان تنهنجو، مٿا محبوب سايو آ.

پسي سهڪار هي تنهنجو، ٺري هينئڙو پيو منهنجو،
اچي آڙاهہ ظلمتَ جو، تونگر تو اجهايو آ.

خدا ڪيو شان آ تنهنجو، مٿانهون مان آ تنهنجو،
قدم عرشي معليٰ تي، ڪوهيارا تو گهمايو آ.

بشّر ناهين قسم رَبِّي، سراپا نُورُ تون آهين،
پنهنجي پُرِ نُورَ مان، نَوري ڏيئو هي تو جلايو آ.

تنهنجا احسان پيو ڳايان، لڪين آهن چا لاهيان،
تنهنجي صدقي وڃڻ، ”گوهر“، پنهنجو نالو سڏايو آ.

❊❊

www.sindhsalamat.com

التجا

پيرو ڪرج، پيتار دلدارَ
وهمن واري وار، ڪيان هِن.

پير پري پڇو زاهد ضَعيفِ ڏي،
جانب جيءَ جيار دلدارَ
وهمن واري، وارَ ڪيان هِن.

ڏيج دلاسو داناءَ، دلگير کي،
صاحِبِ وفا، سرشار دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

سيج سجائي، ساجن تولاءِ،
هنڌي وڇايان، وارَ دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

سرُ ساهه گهوريان، تو مٿائون،
آءَ اڱڻ هيڪار دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

سات ڏٺي ڏيو، سات سَڙيءَ کي،
ناز پريا، ننگدار دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

صبح و مسا ويهي، واٽن تي تنهنجا،
پنڌ پڇان پئي، پارَ دلدارَ

وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

ناهي رهي سَگهَه، سورَ سهڻ جي،
وَرُ وري وينجهار، دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

جيڪي لڳا هِن، جيئون تن جا،
ڪنهن سان ونديان، ويچار دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

وَهَمَ وڌي تا، ڏِيين جيان هٽن،
هينئڙي ڏنگ، هزارَ دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

پئي پيا هِن، گهرا گوندر جا،
باري مٿان، سرِ بارَ دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

غَمِ بَحَرَ مان، تونگر تاريو،
پاتڻي پُنهل، پڳدارَ دلدارَ
وهمن واري وارَ ڪيان هِن.

محب مريض جي "گوهر" غريب جي،
لهج سِگهو سائين سارَ دلدارَ
وهمن واري وار ڪيا هِن.

❊❊

هڪ پيرو اڱڻ تي، آءُ پرين،
لهڻ سورَ ونڊِيءَ، جو سماءُ پرين.

توکي هر دم دلبر، ساريان ٿي،
روئي آب اکين مان، هاريان ٿي،
ڳاري ڳڻتيءَ ۾ ڳَچ، ڳاريان ٿي،
گهُلي مَنَ وَصُلَ جي، ڪا واءُ پرين.

ڏاڍو تنهنجي، ياد ستايو آ،
آڙاهه اندر ۾، مچايو آ،
پيو سيني سُورُ، سوايو آ،
ڪيو دَرِدن دِل تي، آ داءُ پرين.

جا آهي لڳي سا مونکي خبرَ،
آهيان جيئري مان جڻُ منجهه قبرَ،
جو آهي عطا ٿيو، هينئڙي کي،
سو ڪنهن کي ڏيکاريان گهاءُ پرين.

books.sindhsalamat.com

هڪ تنهنجي رڳو ئي تات اٿم،
ٻي وائي نہ ڪائي وات اٿم،
لڳي ساهه کي وئي سڪرات اٿم،
هِي تات تنهنجيءَ جو آ تاءُ پرين.

ناهي جڳ ۾ منهنجو، ٻيو ڪوئي پر،
بس هڪ ئي رڳو آهي تنهنجو در،
ڏيو ساٿ پنهنجي جو سُرهو ثمر،
ڪپي شمس قمر نہ شعاءُ پرين.

ڪا ڪنهن جي آ ڪا آهي ڪنهنجي،
مان آهيان ازل کان ئي تنهنجي،
ڪيو نظر ڪرم ڪا پرين پنهنجي،
منهنجو تو تَي آهي ويساءُ پرين.

ڪنهن سان حال اوريان انتظاريءَ جو،
چوي ”گوهر“ وڳڻ بي قراريءَ جو،
ڪر ڪو سايو صنم ستاريءَ جو،
نٿو توريءَ اچي ڪنهن مان ڪو ساءُ پرين.

❊❊

www.sindhsalamat.com

منقبت

حضرت علي عليهم السلام جي شان ۾

پل هجي پيو ڪوئي ٻين جو
ايمان آ، منهنجو عَلي.

عطا تيو آ، جو ڏرئون سوئي،
مانُ آ، منهنجو عَلي.

راههَ عشق جي، مَئڪشن جو
مئخان آ، منهنجو عَلي.

هڪ نہ چوان مان، تمام رِندن جو
سلطان آ، منهنجو عَلي.

ذات صفات سان، ملائڪ وارو
ايوان آ، منهنجو عَلي.

مهرَ پريو مهرئون، موکِن جي مٿان،
مهربان آ، منهنجو عَلي.

ذاتِ خدا جي، ذاتِ جو ظاهرُ
شان آ، منهنجو عَلي.

ناهي جِنِ جوڀيو ڪو تِنِ جو
نگهبان آ، منهنجو عَلي.

ديدارِ حَقَ جو دائم دلبر،
سامان آ، منهنجو عَلي.

شانِ سخا ۾ هو اُتم اعليٰ،
عرفان آ، منهنجو عَلي.

دوست رکو نہ دشمن تي ڪندو،
احسان آ منهنجو علي.

نازن وارو "گوهر"، نعتقِ،
نعتقِ قرآن آ، منهنجو عَلي.

❊❊

منقبت

سنڌڙيءَ سندو سهڻو سڄڻ، سينگار آ يارو لطيف،
گهرو گهڻو گلڙن مثان، گلزار آ يارو لطيف.

تَنَ ۾ جنهن جي تات آ، معطَر اُهائي ذات آ،
سيد سچو هُو سَرِ بسر، انوار آ يارو لطيف.

جهڙو آهِي سنڌ جو سُڳنڌ، اهڙو وري شل کو ٿئي،
قدرت سنڌي ئي ڪمال جو، اسرار آ يارو لطيف.

هِنَ تي چئي هُن تي چوان، ڪنهن تي چئي ڪنهن تي چوان،
چانيل سدا سنڌڙيءَ مٿان، ملهار آ يارو لطيف.

هر رنگ ۾ هر ڍنگ ۾، جوتِ پريو جهر جهنگ ۾،
ربَي جمال جو جانب، جنسار آ يارو لطيف،

ڪهڙو بيان هي مان ڪريان، هر وقت هر پل عيان،
سڀاجهڙن سنڌين سندو، سَهِڪار آ يارو لطيف.

ماڻهو رڳو ماڻهو نہ پرَ، ٻولي ٻڌائين پيا پڪي،
هر رُت جو پيارو پرين، بهار آ يارو لطيف.

واڪاڻ اُنَ جي ڇا ڪريان، موجن پريو هي موج سان،
سنڌوءَ سندي ڇولين اندر ڇَڇِڪار آ يارو لطيف.

سلطان آ مهربان آ، اعليٰ هو انسان آ،
سرتاج هر شاعر سندو، سر شار آ يارو لطيف.

ڪو آهي ڪنهن جو پرين، ڪو تہ آ ڪنهن جو پرين،
دلبري ديدن سندو، ديدار آ يارو لطيف.

محبوب آ محبوب آ، محبوب هي منَ موهِڻو،
ازلئون عشاقي قلب، جو قرار آ يارو لطيف.

پل ٻيو ڪوئي ٻين جو هجي، پرخاص هي آهي انهن.
محبت وارين اڪڙين سندو، خمار آ يارو لطيف.

پوندا آهن بادل وسي، سانوڻ سياري مند جا،
ٿَر بَر مٿان ريءَ مندَ جو، وسڪار آ يارو لطيف.

چرچو هلي آهي رهيو، عرض و سما ساعر اندر،
پڌرو پرين حق ذات جو، هي پيار آ يارو لطيف.

هيءَ نداءَ پيارا ٻڌو، ميرين اي عبدالحڪيم،
ڌرئون درازيءَ نثار جو، ننگدار آ يارو لطيف.

بيدل چوان ٻُلا چوان، حمل چئي ٻيو ڇا چوان،
سچل سندي ئي ساٿ جو، سالار آ يارو لطيف.

بس ناز مونکي ناز آ، ڇا ناز جو انداز آ،
وهواهہ وڳڻ "گوهر" منهنجو غمخوار آ يارو لطيف.

**

قصيدو

چا بيان ڪريان مان حسين تنهنجي، ننگدار سڄڻ ننگداريءَ جو،
ڪري قرب ڪوهيارا تو دلبر، ڏنو دان آهي دلداريءَ جو.

جتي وَس نہ هلي ٿو ٻئي ڪنهن جو، اتي قدم آهي تو تونگر جو،
بيهي ڪربو بلا ميدان اندر، سِرِ بار ڪَنيُئِي سالاريءَ جو.

چا جِنُ مَلَڪَ انسان چوان، چا عرشو بري دوجهان چوان،
رنگ آهي لڳو ساري عالم کي، بس تنهنجي يار ستاريءَ جو.

تنهنجو شان چوان سبحان الله، تنهنجو مان چوان سبحان الله،
عطا توکي ٿيو آهي نشان، اسان اٻوجهن جي آڌاريءَ جو.

سَرِتاج آهين تون شهيدن جو، ديدار آهين ڪنهنجي ديدن جو،
سينگار ڪرائي سوريءَ کي، پهريو تاجَ آ تو سرداري جو.

اصغر بہ ڏنيءَ اڪبر بہ ڏنئِي، ڏنئِي قاسم جنهنجو هو ٻيج ٻنو،
ان حيرت ۾ آجهان رنو، ڏسي عجب تنهنجي جانثاري جو.

گهوري جيءُ جُسو ۽ شانگهہ شهر، واهہ واهہ چوي هي ”گوهر“ وڳڻ،
جيڪو واعدو ڪيو هيئي سو ساري، ڪري پورو چڏئي پڳداريءَ جو.

**

books.sindhsalamat.com

ورُ وسيلا واهہ ڪر، لهر لوڙهيون ٿي وڃي،
چوهَ مان چوليون ڏئي، ٻائڙ ٻوڙيون ٿي وڃي.

پئي آهيان پاتار ۾، هادي ڏيو هٿڙا اچي،
سورُ جا سيني اندر، خيمان کوڙيون ٿي وڃي.

سِيرَ آ سوڙهو ڪيو، ڪر ماڙ ڪا محبوب تون،
غم گوندر ساڻ منهنجو، جوڙ جوڙيون ٿي وڃي.

هن حال ۾ همراهہ ٿي، جهيل جوٽي جنگ آ،
مون جڏيءَ جي جيءَ سان، جهيڙو جهيڙيون ٿي وڃي.

سورَ ماريءَ جي مٿان، کهل ڪا ڪامل ڪيو،
ويرَ هيءَ واڪا ڪري، نئين نهوڙيون ٿي وڃي.

سڏ ڏي اي سيدا، بغداد وارا پير جهلا،
منهنجا ”گوهر“ گهوٽ ڪان، پانڌ ٿوڙيون ٿي وڃي.

**

www.sindhsalamat.com

قصيدو

دُعا نانا ڪيو سائين، تہ ٿيان قربانُ ڪَربل ۾،
مٿان نيزي هُجي سرڙو، پڙهان قرآن ڪَربل ۾.

وڃڻ جي ويل آ آئي،ڪٽي لڏڙو ٿيان راهي،
خيما ڪوڙي اوڏا ڪوفين، اَڏيان آستان ڪَربل ۾.

جَهلي نانا اَٿم جهولي، ڏيو مونکي اها لولي،
تہ تِنهنجي دين جو دلبر، وڌايان شان ڪَربل ۾.

ڪيل اقرارُ آجنهن سان، وڃي واعدو پاڙيان تنهن سان،
رکي خنجر هينان ڪنڌڙو، ڪيان شُڪران ڪَربل ۾.

جهيڙو جوتي يزيدين سان، راهِ حَق لاءِ ڪوفين سان،
هٽي حَق جو نينهئون نعرو، ڏِيان آذان ڪربل ۾

تنهنجي دعا ساڻ ٿي عامل، رهي حق حال سان شامل،
انهيءَ مهمان جو آقا، ٿيان ميزبان ڪَربل ۾.

اِهائي آسَ آ منهنجي، جَهليو دامن اَٿم تنهنجي،
انهن دعائن سان مشڪل ٿيندي آسان ڪَربل ۾.

آهي رب جي رضا جائي، چوي ”گوهر“ مجي سائي،
لُٽائي سات هي سارو، گهوريان جند جان ڪربل ۾

❋❋

books.sindhsalamat.com

قصيدو

ڇا لکي مان ڇا لکان، حُسينؓ تنهنجي شان ۾،
شان آ تنهنجو عيان، ارض و سما دو جهان ۾.

جهڙو اچين پيو تون نَظر، سورهُہ سَراسَر سَربسَر،
اهڙو ڏنو مون پيو نہ آ، تو مثل ميدان ۾.

معصومُ اصغر پيي ڏنئي، جِندُ جَان جَاني پيي ڏنئي،
صدقي سيئي سُورهَہ ڪيَئي، نينهن جي نظرانَ ۾.

سَرتاج آن تون شُهداءَ سندو، تاجُ تو توکي سُونهين،
مسڪن تنهنجو آهي اَصل، رحمان جي مئخان ۾.

هي جَهان ڇا هو جَهان، ٻئي تو مٿان مَستان ٿيا.
تنهنجيءَ عظمت کي پَسي، عشق جي ايوان ۾.

تعريف تنهنجي سيّدا، ڪهڙي ڪندو ”گوهر“ وِڃڻ،
ناهي طاقت ڪائي ان جي، قلم توڙي زبان ۾.

❋❋

www.sindhsalamat.com

قلندر شهباز رح

مشڪل ڪشا جو دادلو دلبر قلندرآ،
راهِ حَق جو رهنما، رَهبر قلندرآ.

درويش ڪيئي دنيا ۾، هَر موڙ تي ملن ٿا،
پَر موليٰ جي ملڻ وارو، در قلندر آ.

سهڻو سخي لجپال آ، ڀلا ڪندوهو ڀال آ،
ڀري ڏيندو آهي جُهولي، جو پُڙ قلندر آ.

مَستو مَست مُوج آ، هن بَحر ڪي ڀرَ اوج آ،
هيري، موتي، مَرجان جو سُمندر قلندرآ.

نُور نُوراني ٿو هتڙي، وسي پيو هَر دم،
مون تي پيو شَل راضي ٿئي، سڪندر قلندرآ.

اسمُ عثمان مروندي، لقب شهباز آ جنهنجو،
آهيان "گوهر" گولو ان جو، سوئي سَرور قلندرآ.

**

سائين رڪيل شاه رح جي شان ۾

ٻڌو يَارو فتحَ پُر ۾، وسي اُستاد ٿو منهنجو
سٽي سڏڙا سوالن جا، رسي اُستاد ٿو منهنجو.

رڪيل رهبر آ روحاني، ڪري اُتم اِحساني،
ڪلاڻي خُوب روئندن ڪي، هنسي اُستاد ٿو منهنجو.

جانب جلوي جمالن سان، ڪامل قربئون ڪمالن سان،
لڪين دلڙيون عشاقن جون، ڪسي اُستاد ٿو منهنجو.

دائم دلبر دلگيرن جو، پنهنجي درَ جي فقيرن جو،
هيڻو حال حقيرن جو، ڀسي اُستاد ٿو منهنجو.

ناهي هر هڪ اهڙو ماڻهو، جهڙو جانب آهي چاڻو،
رندي حق راهَ پيو "گوهر"، ڏسي اُستاد ٿو منهنجو.

**

سائين نثار احمد درازيؒ منقبت ۾ هي شعر

لڪين قُرب ڪيا تو، ڪوهيارَ
دم هڪڙي ۾، يارَ درازي.

جي نہ پسياهم سي، تو پسايا،
جوتَ پريا، جنسارَ.

ڪنهين تہ بَهاني بڻجي، پُهتين حَب ۾،
بُلبل جي لئِہ، بهارَ

مُندَ نہ مُندَ جا، اڻ مُندائتا،
واري ڪيا تو، وسڪارَ.

اهڙو نہ هيس آءُ، جهڙا ڪيا تو،
وڙَ مونسان، وينجهارَ

ٻاجهہ پريا تو، ٻانهُن جا جوڙِي،
سهڻا گُل، پارَايا هارَ.

مِهر وَفا شَل، مهرئون ماڻي،
جهجهي جوان، چمارَ.

هڪ نہ چوان "گوهر" ڪيئي نوازيا،
ناز منجهان تو نثار.

❊❊

سائين غلام حسين شاھ

منهنجي سَرَ گهرَ جو سهڻو، سينگار آقمبر ۾،
سالار آ قمبر ۾، سرڪار آ قمبر ۾.

جنهن جو اِسم حسينڻ آ، ۽ ذات بخاري آ،
گلزار آ قمبر ۾، هُبڪار آ قمبر ۾.

هر وقت حقيرن سان، فائضُ فقيرن سان،
وفادار آ قمبر ۾، دلدارُ آ قمبر ۾.

دل چو نہ هيءَ عيد ڪري، چڏيو آ يار خريد ڪري،
خريدار آ قمبر ۾، دلدارُ آ قمبر ۾.

سرتاجُ آ سلطاني، نُور هي نوراني،
نِروار آ قمبر ۾، اِظهارُ آ قمبر ۾.

آ قُرب پريو قائم، هِنَ دلڙيءَ جو دائم،
ديدار آ قمبر ۾، دلِنارُ آ قمبر ۾.

هِنَ نيڻ نماڻن جو، اڪسيرُ اَياڻن جو،
خُمار آ قمبر ۾، سَرشار آ قمبر ۾.

جو آ جانب وٽِ ايندو، سو آ وَندُ وٺي ويندو،
سخادارُ آ قمبر ۾، سِهڪارُ آ قمبر ۾.

ڏئي هادي هو هٿڙا، خُود پار ڪندو جڏڙا،
منهندار آ قمبر ۾، مختيارُ آ قمبر ۾.

چئي وهواهہ "وڳڻ گوهر" تنهنجو سَات ڏٺي سرور،
غمخوارُ آ قمبر ۾، آڏارُ آ قمبر ۾.

❊❊

سائين حسين شاھ باشاھ جي شان ۾

ڪنهن جو ڪاتي ڪنهن جو ڪاتي، منهنجو دلبرُ آ قمبر ۾،
منهنجو مرشدُ منهنجو سائين، منهنجو رهبرُ آ قمبر ۾.

ڪيان واڪاڻ چا اُن جي، پيو جنهن جي پناري هان،
پلي پنهنجو ٻيا ڳولهين، منهنجو يَر، پِرُ آ قمبر ۾.

جهڙي صُورت تهڙي سيرت، حليمت جي چوان حدَ چا،
پيارو پاڪ پرورُ جو، منهنجو مُقدرُ آ قمبر ۾.

نہ ئي ٿيو آ نہ ئي ٿيندو بندِ، قيامت تائين ڪليو رهندو،
جنهن مان مونکي مليو آ گنجُ، سخي سو دَرُ آ قمبر ۾.

ڳائي ڳڻ مان ڪهڙا ڳايان، سهڻي سرواڻ سَيَدَ جا،
نوازيو آ جنهن جانبَ، اُهو سڪندرُ آ قمبر ۾،

ٻڌائي چا ٻڌايان مان، نرالي نازَ وارو هي،
حسين "گوهر" حسنَ وارو، منهنجو مهور آ قمبر ۾.

**

books.sindhsalamat.com

ڳوٺ ماهي خان ۾ آيل

آ پَرين پڳدار آيو، ڳُوٺ ماهي خان ۾،
رَنگ رانجهن آ رَچايو، ڳوٺ ماهي خان ۾.

سندرو صَداقت جو ٻڌي، قوم جي سَهڪار لئہ،
مُحِب آ ميلو مچايو، ڳُوٺ مَاهي خان ۾.

پوشاڪ پَهري پيار جي، سينگار سِرواڻي ڪري،
ديدار آ دلبر ڪرايو، ڳوٺ ماهي خان ۾.

آسَ هئي جا مندَ ڪان، پَرورَ سائي پُوري ڪئي،
آ قدم گهوٽ گهمايو،ڳوٺ ماهي خان ۾.

سهڻا ٻيا آهن گهڻا، پر هي نيارو آ حسِين،
جنهين مانُ وڳڻن جو وڌايو، ڳوٺ ماهي خان ۾.

چا مان چوان پائر رُڳو، قوم جي هرَ فرد جو،
دوست آ داناھُ سڏائيو، ڳوٺ ماهي خان ۾.

وهواھ وڳڻ دل آ ٺري، پنهنجي پياري ڪي پسي،
گنجُ مون "گوهر" ڪمايو، ڳُوٺ ماهي خان ۾.

**

www.sindhsalamat.com

پڳدار محمد مٺل خان وڳڻ جي شان ۾

وهواهه وڳڻَ مُحبوب مٺل، تنهنجو موليٰ، شَان وڌايو آ.
محبوب مديني واري جي، رَحمت جو، تُوتي سَايو آ.

رکي عشق مُحمّديءَ ﷺ ۾ قدم، لائي لونءَ لونءَ، لوري لالڻ جي،
پائي پانڌُ ڳچيءَ هاري آب اَکين، تو پنهنجو پُنهل پرچايو آ.

هڪ بَار چوان ته مياري هان، صدِ بارَ مبارڪ آ توکي،
تنهنجو شهر چوان ڇا چانگهه چوان،تنهنجو واليءَ ويڙهووسايوآ.

تون ميرُ آهين مَهَميرَن ۾، ۽ آهين فقيرُ، فقيرن ۾،
توکي تاجُ فقيريءَ جو برِ سَر هي پاڻ، پنهل پهرايو آ.

جنهن لاءِ هُئي توکي تڙپ گهڻي، اُهو بادل توتي آ برسيو،
ڪري مهر پرينءَ پنهنجي مسڪن جو، توکي سهڻل سير ڪرايو آ.

جنهن جا پنڌڙا پيو تون روز پڇين، اهو راهه سويري، يَار رسي،
لاهي پردو حجابي مکڙي تان، تو کي يارَ ديدار ڪرايو آ.

پلا پاڳ ٽيا تنهنجا پُورل هِن، سڀ تنهنجا ڪشالا ساپ پيا،
چوان ظاهرُ ڇا مان باطن ۾، توکي پِرِ ۾ يَارَ ويهاريو آ.

تعريف تنهنجي مان ڪهڙي ڪريان، توسان پَرِوَرَ جو آ پيار پڪو،
تنهنجي شان ۾ ننڍڙو شعر لکي، هي "گوهر" گنجُ ڪمايو آ.

❊❊

books.sindhsalamat.com

پنهنجي سردار خليل احمد وڳڻ جي شان ۾ دعا

يا الاهي شادُ رَک تون، قوم جي پڳدار کي،
قوم جي پڳدار کي، وڳڻن سندي سردار کي.

صدقي سيوهاڻي لعل جي، صاحبي لڄپال جي،
ڏي مٺائون مانَ مولا، مَنَ منهنجي منٺار کي.

احسانَ آهن تنهنجا گهڻا، ڪهڙا ڳڻي ڪهڙا ڳڻيان،
پانڌُ پنهنجو ڏي خدايا، منهنجي نيڻن ٺارَ کي.

عرضُ عاجز ٿو ڪري، تو اڳيان آهون پري،
بخش مولا خِضري حياتي، خليل خوبان يار کي.

هن دانهہَ تي ڪو دادُ ڪر، مقبول هي فرياد ڪر،
ڪرِ ٻچو صالح عطا ڪو، باوفا سالار کي.

خوش ٿيان هرَ هرَ ڏسي، پنهنجي پياري کي پَسي،
واءُ ڪوسو نہ لڳي، "گوهر" منهنجي غمخوار کي.

❊❊

www.sindhsalamat.com

پوتار خليل خان جي خدمت ۾ عرض

پيارا پرين پڳدارَ خليل يَارَ
پارَت اتئي پنهنجيءَ قوم جي.

جيئَن تا جي، ڏسي توکي،
جانب جيءَ جيئار خليل يار،
پارَت اَتئي، پنهنجيءَ قوم جي.

پنهنجي قومَ سان، آهن تنهنجا،
وڙَ وڏا وينجهارَ خليل يَارَ.
پارَت اتئي پنهنجيءَ قوم جي.

تاجُ عطا توکي، ٿيو آ سَهڪاري،
سُونهن پريا، سالار خليل يَارَ
پارَت اَتئي، پنهنجي قومَ جي.

سايو پسي تنهنجو، سِرَ متائون،
تيا هنِ قلب، قرارَ خليل يَارَ،
پارَتَ اَتئي، پنهنجي قومَ جي.

ساٿُ سَنياري، ڏجان ڏکين کي،
جي آهن تو آڏار خليل يار،
پارَت اَتئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

توکي تنهنجي، پائرن سان گڏُ،
آهي نوازيو، نَنگدار خليل يَارَ،
پارَتَ اَتئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

راڄُ آ تنهنجو، جَنِ جي دَل تي،
نہ رهندي تن کان ڏار، خليل يَارَ،
پارَت اتئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

صُبحُ مَسَحُ ساري، سُورَ وندن جي،
لهندين سارَ سنيار خليل يار،
پارَت اتئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

شاد هجنَ شَلَ، تَونگر تنهنجا،
پائر نيٺن ٺارَ خليل يار،
پارَت اَتئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

مِهرِ وفا جا، آهن سمايل،
تنهنجي اکڙين ۾، اسرار خليل يَارَ،
پارَت اتئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

رَاهه سوپاريءَ ۾، تو راڻل،
رکيو قَدَمُ آ، کوهيار خليل يار،
پارَت اٿئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

توڙئون تنهنجا، اسان آهيون،
خادم خدمتگار، خليل يَارَ،
پارَت اٿئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

نازَ پري تنهنجي، آهي نياري،
هَرصُورت سان، گفتار خليل يَارَ،
پارَت اٿئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

موهي وڏا هن مُرڪن سان تو،
مانجهي مٽياندار خليل يار،
پارَت اٿئي پنهنجيءَ قوم جي.

واڪاڻ ڪندو کهڙي وڳڻ تنهنجي،
اي ”گوهر“ جا غمخوار خليل يَارَ،
پارَت اٿئي، پنهنجيءَ قومَ جي.

❋❋

بيت

سسئي جا بيت

- جيڏيون جهليو ڪين ڪي، آهي وڃڻو ڪيچ ضرور،
جانب سندي جدائيءَ ۾ تي، مان موڳي هان معزور،
نه رهندو ساهُ سُرور، جيڏيون ريءَ پسڻ جانب جي.

- جيڏيون جهليو ڪين ڪي، نه اِهي متيون مون ڏيو،
ازل کان ئي پنهل سان، تيو منهنجو اديون لکيو،
راهون پلي بند ڪيو، آءُ- ڪنهين پر ويندس وَرَ ڏي.

- آءُ ڪنهن پَرِ ويندس وَرَ- ڏي، ماتم مچائي،
سرتيون پيير پتون ڪري، متان پهَڻ پچائي،
رَت جا اکين بادل برسائي، هُوت ماڙيندس هڏ مون.

- هوت ماڙيندس هڏ مون اها باس اتم باسي،
مُر مران وچ مرنُ- ۾، منهنجو ماس ڪائڻ ساسي،
تي آن رُڃَ جي رهواسي، پنهل پسان شل پيهي.

- پنهل پسان شل پيهي، اها اُتَمِ سِڪَ سرير،
سُورن سندي سِرَ متان، سرتيون وهي وئي آوير،
انهيءَ ساڻ اُڪِيرَ، اديون وَرُ پسان مَنَ ويجهڙو.

- وَرُ پسان من ويجهڙو نه مون کان رهي ڏور،
ڪيهان ڪنديس ڪوهه چڙهي، ڦوڪي سورن سندي سورَ،
تي "گوهر" چئي معزور، آءُ سڙي ويندس سُورن ۾.

- جيڏيون جهليو ڪين ڪي، آءُ آهيان ڪيچ وڃڻ لئه تيار،
يَوَ يوائتا پينر نه ڏيو، مُر متان منهنجي مَرون ڪن مار،
آءُ صدقي تي سَدِ بار، شل اجهو پسان آريءَ جو.

- جيڏيون جهليو ڪين ڪي، آهن مون ڪيچ وڃڻ تياريون،
سنگينيون ان سورَ جون تيون، لڳن سيني اُيري اوياريون،
ٻڏي هي ضَعيفِ جون زاريون، پينر پنهل ملندم پنڌ ۾.

- پنهل ملندم پنڌ ۾، اديون ڪجهه آءُ پيي آڳ سُران،
وَرُ وساري ويهي هتي اهو، ڪيئن زهر پيئان،
آءُ تيسين ڪين مران، جيسين گهوٽ نه پسان "گوهر" چئي.

- جيڏيون جهليو ڪين ڪي، آهي وڃڻو ڪيچ ضرور،
آريءَ سندي عشق جي، ڦوڪي سيني آهي سُورَ،
ڪيئن تي رهان مغرور، ڪٽي وڃ ميارون موت ڪان.

- ڪٽي وڃ ميارون موت ڪان، منهنجو پوندو جيءُ جهري،
اهڙي دعا اديون مون ڪڏهن ناهي گهري،
مَنَ قدم هڪ سُري ڪري، منهن مران شل ڪيچ ڏي.

- جيڪا لڳي آجيءَ ۾، نه تنهن سان ڪُڇِي تي ڪُڇان،
صبح سانجهي ان لئه، بس لڇي تي لڇان،
پُڇي "گوهر" تي پُڇان، پَنڌَ جانب سندي جوءِ جا.

- وَرَ جي وڇوڙي اديون، منهنجو هيٺو ڪيو آ حال،
ڦٽي فراق آريءَ جي، ڪيو پيڙي آ پائمال،
جيئڻ منهنجهو تيو آ جنجال، ريءَ جانب جيڏيون.

- وَرَ سندي وڇوڙي اديون، اٿم صَبر وڃايو ساتِ،
نهوڙي نينهن بلوچ جي، ڪپيو ڪنڌ آهي ڪاتِ،
پئي متان آ برسات،؟ ”گوهر“ آريءَ جي اکند جي.

- وَرُ جي وڇوڙي سُڪيءَ جو اديون، تو اُپري پوي سُور،
سنيران نہ تي سُکي گهڙي، مون لاءِ هر گهڙي آ عاشور،
جهري ”گوهر“ تيو آ جهور، هينئڙو منهنجو هوت لئہ.

- جانب سندي جدائي جو، ٻاري سِرِ پيو آ ٻارُ،
ڏکي آهيان ڏڪائون، رهيو واندو ناهي وارُ،
اهڙو اُپريو آ، آزار هوت سندي هجر جو.

- جانب جي جدائيءَ جو آءُ، ڪنهن سان ڪريان حال،
رهيو ناهي حال ڪو، پيو اهڙو آهي ڪال،
ڪسيو خوشيءَ جو آ خيال ”گوهر“ غم گهوٽ جي.

- جانب جي جدائيءَ ۾، تا نيٽين وهن نِير،
سورن اپري سرتيون، وڏا جيءَ آهن جهيرَ،
لڳا توڙئون آهن تِير ”گوهر“ غم سندي گهوٽ جا.

- جانب جي جدائي ۾ آءُ، ڪريان پئي ڪيهان،
اُڪنڊ آري جام جي، ڪئي چاتِي ٿم چيهان،
سهان سَر تي پئي پيهان، گهوٽ سندي غم جون.

- وَرَ جي وڇوڙي جي، تي، اندر آڳ ٻري،
ورَ وڃهي واسينگ جيان، تي سَرير منجهہ سُري،
وري متان تي وَري، ”گوهر“ آڳ آريءَ جي عشق جي.

- وَرَ جي وڇوڙي ۾ جُهري، جيءُ پيو تو جهري،
ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، نہ تي ساعت ڪا سري،
شل ڪا واءُ وَري ”گوهر“ پسان پنهل کي.

- جانب جي جدائيءَ ۾، نسري سُورَ ڪڍيو سنگ،
ڪر ڪٽي ڪاري جيان، ڏنگي هنيون آ ڏنگ،
اِهو لکيو آهي انگ ”گوهر“ وَرَ سندي وڇوڙي.

- جانب سندي جدائيءَ جي، اديون ڳٽتي تي ڳاري،
سيني اندر ستڪا ڪري، ٻاري ٻارڻ تي ٻاري،
مونکي بي مُوت تي ماري، جانب سندي جهوري ۾.

- جانب جي جدائيءَ ۾، تا نيٽين وهن نار،
بره هوت بلوچ جي، وڏا ڏيل آهن ڏار،
مِلي مقدر ڪان آهي مارَ ”گوهر“ گهوٽ سندي غم جي.

- جانب سندي جدائيءَ جا، آيا سَر تي آهن ڏولَ،
وَرَ وُيو تان سُکَ ويا، پريا سُورن آهن جهولَ،
پيا آهن هٿ ڪڙول، وَرَ جي اديون وڃڻ جا.

- وَرُ آري ٿيءُ ويڇهڙو، ٻڌي درد پريون دانهون،
بيٺو آهي بَدُو ڪري، بند سپ راهون،
ڏئي ٻاجهہ پريون ٻانهون، چاڙهج اوڪي مان ”علي گوهر“ چئي.

- وَرُ آري ٿيءُ ويڇهڙو، سٽي هي سڌ سباجها،
لهہ اچي سار سگهو، توريءَ بي واهہ نہ آ ڪا،
ڪرِ- پَلو هي آجا، انتظار ڪان ”علي گوهر“ چئي.

- وَرُ آري ٿيءُ ويڇهڙو آهي توتي منهنجو ماڻ،
سواءِ تو ساجن جي، نہ ٻيو مان جاڻان ٿي جاڻ،
پنهل پسائج پاڻ، ويڇهڙو وڳڻ ڇئي.

- وَرَ آري ٿيءُ ويڇهڙو، توريءَ ساعت ٿي نہ سري،
ساجن تنهنجي سِڪ جو تو سيني مَچُ ٻري،
پهچو پيرَ پري، ڪيان عيد "علي گوهر" ڇئي.

- وَرَ آري ٿيءُ ويڇهڙو، تو پوي پَل پَل تنهنجو پُور،
سار ستائي تنهنجي منهنجي جندڙي ڪئي آ جُهُور،
توريءَ ڪير سٽي مذڪور "گوهر" مون غريب جو.

- وَرَ آري ٿيءُ ويڇهڙو، نہ ڪر ايڏي دير
لڪِن آ لوڏي ڪيو بيحد مونکي زير
اچي ڪوت ڪُلئِي ڪير، ويڇوڙي جا وڳڻ ڇئي.

- سُورن ساڙي اڳ هئي، هيءَ ننڌرَ ننڌوري،
ڪيئن ڪري ڪاڏي وڃي، چانگهہ چني چوري،
ڏير ڪري زوري، مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا

- مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا، جت زوراور ذات،
ڪرها قطاري هو ويا اٿي آڏيءَ رات،
ڪري چپ چپات "گوهر" مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا.

books.sindhsalamat.com

- مُئيءَ جو ورُ وٺي ويا، چانگي تي چاڙهي،
رلائي ويا رُليءَ کي، جبل منجهہ هاڙهي،
تنهن تتيءَ کي تاڙي "گوهر" مُئيءَ جو ورُ وٺي ويا.

- مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا، جانب جوت جمال،
سارو ڏيهہ سکيو آهي هن لئہ تيو ڪال،
ڪري هيٺون هي حال "گوهر" مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا.

- مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا، ڏاڍ ڪري ڏاڍا،
روئي پئي ريهان ڪري، ڪدي ڪرم جا ڪاڍا،
اهڙا وڍ وجهي واڍا "گوهر" مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا.

- مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا، جت پڪو پهہ ڪري،
ڪيچن تنهن سان قهر ڪيو، تو ڏسي ڏيل ڏري،
ڏير ڏاڍايون ڪري "گوهر" مئيءَ جو وَرُ وٺي ويا.

- مُئيءَ جو وَرُ وٺي ويا، مُڙيا نہ ڪيچي ڪري ڪلور،
پنهنجي پنهل پوبان ويندس آءُ وهلور،
ڏئي سورن متان سُور "گوهر" مئيءَ جو وَرُ وٺي ويا.

- مُئيءَ جو ورُ وٺي ويا، وڃي رسيا ڪنهن تاڪَ،
هن جا هوت بلوچ لئہ، چڪي پيڙا چاڪ،
هو تاڙيون پيچي تاڪ "گوهر" مئيءَ جو وَرُ وٺي ويا.

❋❋

www.sindhsalamat.com

- کري منهن مران شل ڪيچ ڏي، اها هڪ ئي اتم تات،
سنئين سنئين سورن جِي مٿان، پل برسي پوي برسات،
آءُ مري نہ ٿيندي‌س، مات هلي هاڙهي هوت لئہ

- هلي هاڙهي هوت لئہ جُهري، جيءُ جُسو جهوريندياس،
ڪوري ماس هڏائون، آءُ مرن ڪي ڏينداس،
وڳڻ وڪ نہ روڪينداس، ريءَ پسڻ پنهل جي.

- ريءَ پسڻ پنهل جي، جيڏيون آءُ وري نہ وريندياس،
وني واٽ وندر جي، جهاڳي جهر جهنگ جهاڳيندياس،
گهوري ”گوهر“ چئي ڏينداس، سر ساه پنهنجي پنهل لئہ.

- ڏير وني ويا وَرُ منهنجو، پهري سِر ڏاڏائي جو تاجُ،
اهڙو مليو آهي اديون، ذرئون مونکي ڏاجُ،
ڪيو سُورن آهي ڪاجُ ”گوهر“ مون مئيءَ جي مَنَ ۾.

- مُنَد نہ ساري سَرِتيُون، تا ٿِمي نيڻ ٿمن،
جئين وسن پيون بوندون ائين وسي پيا وسن،
تا ڳري ڳَچ ڳرن ”گوهر“ ڪوهياري جي ڪنج لئہ.

books.sindhsalamat.com

ڪينجهر بابت بيت

- ڪالهہ ڪينجهر ڪپ تي، جي ڏٺا مون جوڙا،
اڄ نہ هيا اهي اتي، ويٺا ٻگهہ هيا ٻوڙا،
ڪيئن سٽندا سي حال ڪنهن جو، لڳا ڪنين جن لوڙهَا،
”گوهر“ گهوڙا ڙي گهوڙا، ڪونڌر ويا ڪينجهر ڇڏي.

- ڪونڌر ويا ڪينجهر، ڇڏي تن جو، ملڻ آهي محال،
سواءِ سڄڻين هن جو، هئي هئي هيٺو ٿيو آ حال،
ڪاهي ”گوهر“ پيو آ ڪال، ريءَ ڪوهيارن ڪينجهر ۾.

- ريءَ ڪوهيارن ڪينجهر ۾، ٿو ڀائيان سڄ سبيل،
ڪي ويا ڪاڏي هليا اتي، اڙٻنگهہ يار اصيل،
جُهري ”گوهر“ تن لاءِ جهيل، ڪينجهر ڀَرِي ڪينهان ڪري.

ڪينجهر پئي ڪينهان ڪري، پنهنجا سڄڻ ئي ساري،
روئي اکين رت ڦڙا پئي، اُيان اُپ ڏاري،
هوءَ ڳاري پئي ڳاري ”گوهر“ هيٺا هڏڙا هوتن لئہ.

www.sindhsalamat.com

ليلان جا بيت

- ليلان تون ليلاءِ پئي ليلاءِ، جو ڄاتئي ڪيئن ڄاڻ،
  ڪانڌ ڪاوڙائي تو ڇڏيو، ڪري مٽئين مٿان ماڻ،
  هاڻي پِٽِ ويني پاڻ جيسين، جيئري آهين جهان ۾ ،

- ليلان تون ليلاءِ پئي ليلاءِ، جو پڻ پئي آن پٽ پڌر،
  ڪانڌ جي ڇَرِي تو، ڇڏي ڏنِي پَرِ،
  هاڻي ڏُکَ ويني ڏَرِ، عمر ساري "علي گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، نہ ڄاڻ ڪائي ڄاتَئِي،
  مٽين توکي موهيو نہ ساڄن سڃاتئي،
  ڪٽي ڳُٽُ ڳلي پاتَئِي، عذابن جو "علي گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، ڪيئي ڪنهن سان نہ صلاح،
  پاڻ ڪڍيا پنهنجا تو لوڏي لوڏي لاهہ،
  هاڻي سهُ سُورن جا ڳاهہ، عمر پر "علي گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي ليلاءِ، جو ڪاڏئي هارَ مٿانئون هارَ،
  ڪانڌ جي ڪاوڙجي، نہ ساري لڌئي سارَ،
  تڏهن مليئي مارَ اهڙي "علي گوهر" چئي.

- تڪڙ ڪيئي تتي ليلان، نہ صبر ڪيو ئي ساند،
  مٽيين مٿان موهجي، چنو ئي چنيسر ڪان پاندُ،
  "گوهر" چئي ڪاوڙايئي پنهنجو ڪانڌ، هاڻي پئي هٿڙا هٽين.

books.sindhsalamat.com

- تڪڙ ڪيئي تتي ليلان، جو رکيئي نہ پنهنجو ماڻُ،
  ورُ وڃائي ويٺي آن، ٿي مٽيي مٿان مستان،
  "گوهر" چئي سونهن پريو سلطان، هاڻي پئي هٿڙا هٽين.

- تڪڙ ڪيئي تتي ليلان، تہ صبر ڪيئي ڪو نہ مورُ،
  ڪانڌ جي ڪاوڙ جو، وڌوسيني هوندئي سورُ،
  "وڳڻ" چئي نيٽين وڃائي، نُور پوءِ پئي هٿڙا هٽين.

- تڪڙ ڪيئي تتي ليلان، ڪيئي ڪونرو سان واپارَ،
  هارُ هِرڪي تو وتو، ڏئي پنهنجو پَر پُتار،
  هاڻي رهہ تون سدان خوارُ عالم ۾ ، "علي گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، جو ساريئي پڻ نہ سڱنڌ،
  تڪبر جي تلوار سان، ڪپاءِ ويٺين ڪنڌ،
  هاڻي سُورن سندو پنڌُ ڪرِ، عمرِ ساري "علي گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، جو خيال نہ ڪو آيئي،
  هارَ مٿان هرڪي، پنهنجو ڪانڌ ڪاوڙايئي،
  تڏهن سورَ سرِ آيئي، گهرا علي "گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، پڻ ساري سپ ڄمار،
  ڪانڌ سندي ڪاوڙجي، تو سڌِ نہ لڌي سار،
  هاڻي سهُ سدائين مارَ آزارن جي "علي گوهر" چئي.

www.sindhsalamat.com

- ليلان پئي ليلان تون، نہ پڻ منهڙو متي ڪڻ،
چنيسر جي چاهَ جو، ڪو ياد نہ پيئي ڳڻ،
پنهنجو ظاهرُ ڪيئي، ٻڻ عذاب لئہ "علي گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، جو وِسريا تو سڀ سانگ،
چنيسر جي چاهہ جِي، تو چني ڇڏي چانگ،
تڏهن ڪاڏئي ڪپرَ نانگ، ڪري وارا "وڳڻ" چئي.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، ڪري آهون الاهون،
چنيسر جي چاهہ جون، تو پڻ پاڻ ڇڏيون راهون،
هاڻي دائم ڪر دانهون، گهوٽ ڪارڻ "گوهر" چئي.

- ليلان تون ليلان پئي، پڻ پئي ليلاءِ،
چنيسر جو چاهہ ڇڏي تو، ڪٿين مٺين سندي ماءِ،
هاڻي پاند ڳلي لڪ پاءِ، تہ بہ ڪانڌ نہ ملندئي ڪڏهن.

- ليلان تون ليلاءِ پئي، پر اجا پئي ليلاءِ،
ڪانڌ ڪاوڙائي سو ڇڏيئي، هُئينءَ جنهن جي ساءِ،
هاڻي هَئي هَئي ڪرِ پئي، هَاءِ وَرَ ڪارڻ وڳڻ چئي.

❊❊

سهڻيءَ جا بيت

- سهڻيءَ ڪي ساهڙ ڪا، اهڙي مئہ پياري،
پڙڪي تنهن بدن ۾، بيحد باهہ ٻاري،
تڏهن ڪري تياري "گوهر" لهي پئي لهرن ۾.

- سهڻيءَ ڪي ساهڙ ڪا، اهڙي پياري پڪَ،
لڪَ لڪائي گهٽو رهي، پر لڪي نہ ڪنهين ڪان لِڪَ،
ڪٽي تيز تڪڙي وڪ "گوهر" ڪاهي پئي ڪُنِن ۾.

- سهڻيءَ ڪي ساهڙ ڪا اهڙي ونائي آهي وات،
لوڪ سُتي اڪ پٽي، هٽي پنهنجي لوٽي ۾ لپات،
ڪري دلي سندي آت، "علي گوهر" سوڙهو پوي تي سِير ڪي.

- سڏڙا ڪري ساهڙ ڪي، سڪئون ساري سنياري،
وَرُ وَسِيلا واهر ڪر مان آهيان اصل ڪان تو لاري
لڳي تو لاري ڪدي ڪريج ڪناري، واڳِن سندي وات مان.

- سهڻي هتان ساهڙ جي، ڪا چکي سُرڪي سوائي،
ڪاهي پئي ڪنُن ۾، وجي جنهين سِيرَ وَسائي،
وٺي واحدَ ڪي اها وائي، نہ تہ ڪير لهي لهرن ۾.

- آ جِنِ ڪي سڪ ساهڙ جي، سي پڻ نٿيون سُک سمهن،
لوڪ ستي جاڳي هو ڦتڪي تيون ڦتڪن،
نٿيون ڪا ساعت صبر ڪن "گوهر" سواءِ لهڻ سيرَ جي.

- آ جن کي سک ساھڙ جي، سي نہ پتڻ ٿيون پڇن،
  کنھن پرِ ويھي کنھن سان، نہ ڪجھہ ڪڇي ٿيون ڪڇن،
  رڳو ئي لڇي ٿيون لڇن "گوھر" لھڻ لاءِ لھرن ۾.

- آ جن کي سک ساھڙ جي، نہ ٻيو ڪجھہ گھُري ٿيون گھُرن،
  پاٽان جھلي پاڻ کي نہ ھو ڪاڏي، قدم سُري ٿيون سُرن،
  جيئون جھري ٿيون جھرن "گوھر" ڪاھي پوڻ ڪنِن لئہ.

- جن کي سک ساھڙ جي، آھي سدان منجھہ سَرِير،
  ٻيو ڪين ويون ڪاڏھين، رھي ھک ئي قائم ڪِيرَ،
  ڏئي جيءَ کي ججھا جِھيرَ، گھڙي پيون گھيڙ ۾.

- سھڻيءَ ساري ساھڙ ھٿان، اھڙو پيتو آ منڊُ،
  جھڙو پيتئين تھڙو، راھہ سجاڻي رندُ،
  ڪري پيرين پنڌ "گوھر" چولن سان ٿي چوھہ ڪري.

- سھڻي ساري ساھڙ ھٿان، پيتو اھڙو آھي شراب،
  جھڙو پيتئين تھڙوئي، ھوءُ ڪري تہ حساب،
  لاھي لِڪ لِڪاب "گوھر" ٿي سُرھي ساھڙ اڳيان.

- سھڻي کي سک جو اھڙو، ڪو عطا ٿيو ڏاج،
  ملھائي تنھن ڏاج سندو، ڪُنن اندر ڪاج،
  پھري سِرِ وفا سندو تاج "گوھر" ملي سا ميھار سان.

- سھڻيءَ کي ساھڙ ھٿان، پنھنجي پڻ مٹہ ڪا پياري،
  پڙڪي تنھن بدن ۾، بيحد باھہ ھيس ٻاري،
  تڏھن ڪري تياري"گوھر" لھي پئي جا لھرن ۾.

books.sindhsalamat.com

- سھڻيءَ کي ساھڙ ڪا، اھڙي سيڪاري ٻولي،
  لڳي لڳس تنھن ٻوليءَ جي، لونءَ لونءَ ۾ لولي،
  ٻڏجي چولين جيان چولي "گوھر" ڏنئي دم درياءَ ۾.

- سھڻيءَ کي ساھڙ جا اھڙا، ڪي لڳي لڳا منڊ،
  لوڪ ستي ھن جي، وئي پڻ ڦٽي پياري ننڊ،
  "گوھر" پڇاڻي چَنڊَ ٿي، مستيون ڪري مھران سان.

- سھڻيءَ کي ساھڙ آ، اھڙي ڪا ٻولي سيڪاري،
  لوڪ ستي اڪ ڪولي، ساپڻ زور ڪري زاري،
  ٿي نينھئون نياري "گوھر" پئي ڪنَنِ سا ڪاجا ڪري.

- جن کي سک ساھڙ جي، تن کي ناھن ٻيا سور،
  لکي نہ ڪندو پورا ڪڏھن، قلم انھن جا مذڪور،
  جنھين پَلِ پَلِ آھن، پُورَ چولن منجھہ چلڻ جا.

- جن کي سک ساھڙ جي نہ ٻي ڪا اُور اوريائون ،
  پاٽان پيھي پاڻ ۾ ڪري ھو پڪيون صلاُحون،
  لھي لھرن سان لائئون "گوھر" چيھان ٿيون چَر ۾.

**

www.sindhsalamat.com

سارنگ جا بيت

- ڪڪر اچي تو قرب جو اَج ڪندو پڪ وسڪار،
هن ڪاري ڪوري ڪلر، مٿان تيندا پڻ گلزار،
لهي ويندا ڏک ڏکار، عالم تان "علي گوهر" چئي.

- ڪڪر اچي تو قرب جو اج ڪيريندو ڪٽهار،
رڙي جنهن لاءِ رڻ پيو، هِتِ هُتِ زارئون زار
ڪشتي ڪندو پارَ ان جي "علي گوهر" چئي.

- ڪڪر اچي تو قرب جو اج پوندو پڪ برسي،
پهرجي پوندا پٽڙا سونهن ڪري سرسي،
تاج ڏٽي ترسي، "علي گوهر" ڏيندو ونڊ وِلهَين کي.

- ڪڪر اچي تو قرب جو اتي اج وسي ڪندو وَسَ،
لهي پوندي لوڪ جي، قلب مٿان ڪَسُ،
ڪُلي پوندو گس، "علي گوهر" سانگين سندي سک جو.

- ڪڪر اچي تو قرب جو "وکِڻ" ڪٽي اج وِڪَ،
وسائيندو وڏ ڦڙو ورندا سانگين سُڪَ،
لهي ويندي لُڪَ، عالم تان "علي گوهر" چئي.

- ڪڪر اچي تو قرب جو ڪيون مينگهه ملهار،
سڪڙا وڻ ساوا ڪندو، ساجنُ لهي سار،
جهجها تيندا جنسار، عالم منجهه "علي گوهر" چئي.

- ڪڪر اچي تو قرب جو آسِن سندو آ ڌار،
لونءَ لونءَ پڄائي پرجهلو، ڪندو ڪوڙين يارَ ڪنار،
پسي مينگهه مهار "گوهر" لنهدي پياس پياسن جي.

- ڪڪر اچي تو قرب جو، وسي وهائيندو واهَ،
ڦٽي پوندا ڦوهه ڪري، ٽَر بَر مٿي گاهه،
چرندا ڪري چاهه، "علي گوهر" مارن سندا مالڙا.

- ڪڪر اچي تو قرب جو، اج چاهئون ڪندو چيٽ،
ڍنڍون ڍورا پربا پربو هر هڪ بيٽ،
رڇي تيندو ريٽ، "علي گوهر" هر پياسو پُرِ تي.

- اَجُ پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، تا اچن ڪڪر قرب دار،
برسي پوندا پرجهلا، هو ڪري وارو وار،
لهندا لُڪَ سندا بار، عالم تان "علي گوهر" چئي.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، ڪڪر ايندي تا مُرڪن،
برسي پوندا بيحد هو ڪري چيچ مٿان چيرن،
هُئي تات جنين جي تَنِ، ساري عالم کي "علي گوهر" چئي.

- اج پڻ اتر پارَ ڏانهن، اهڙي ڪڪرن ڪئي آ ڪاهه،
برسي پوندا بي حجاب، تي هو ڪري مِهرَ نگاهه،
ٺهي ڏاڍا پوندا ناهه "گوهر" واهوا هِن وٺڪار جا.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، ڪڪر چڙهي تا چڙهن،
جو انگ پڙهيو اٿن الفت جو، سوئي پڙهي تا پڙهن،
نٽا اهو ويسي وسارن، "علي گوهر" عالم سندي آس جو.

- اَجُ پڻ اُتَر پارَ ڪان، تا اچن ڪڪر سباجها،
لهندا سار سِڪايل جي، رهي هي راجا،
تيندا ڏکن ڪان آجا ”گوهر“ منهنجا ماروئڙا.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، تا اچن ڪڪر سوپارا،
پلر پريندا پيار سان پريا ڪينجهر ڪنارا،
لهندا ”گوهر“ مونجهارا ڪينجهر مٿان ڪال جا.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، تا ڪڪر ڪن گجگوڙ،
وڄن واري وسڻ جي، اهڙي جوڙي آ جوڙ،
تيندا قُرب ڪروڙ ”گوهر“ سائر مٿان سڪُ جا.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، تا اچن ڪڪر گهرا گيس،
وڄن آهن وسڻ جا، پهريا لال لبيَس،
برسي پوندا ديس، ”علي گوهر“ سد يارَ سکن سان.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، ڪڪرن ڪئي آ ماڙ،
برسي بيحد پوندا پٽ مٿان پربي ڪچ ڪراڙ،
رهي سدان رهندي چاڙهه نه مُني تيندي مورڻون.

- ڪڪر اچي تو قرب جو هاهڙ ڪندو هول،
پلتيندو پٽ مٿان، لال لکين انمول،
جهانگيئڙا پري جهول ”گوهر“ رهندا شاد چَپرين.

- ڪڪر اچي تو قرب جو ساڻ ڪيون اج ساز،
پر پريندو پونءِ جا هيءَ نماٽي ڪندي ناز،
سک سندا آواز ”گوهر“ ڪندا گونج گجر ۾.

- ڪڪر اچي تو قرب جو، اج هاهڙ ڪندو هوءِ،
وسائيندو هو وڏ ڦڙو جهجهي تيندي جُوءِ،
ڪائيندا ڪري خُوءِ ”گوهر“ مال ماروئڙن جا.

- ڪڪر اچي تو قرب جو، اج هاهڙ ڪندو هول،
پر پريندو پونءِ جا، پربيون جهيلان جهول،
لهندا قيد ڪڙول ”گوهر“ گهرا هن گجر تان.

- ڪڪر اچي تو قرب جو، اج پڻ ڪري اپ اوپارا،
وسائيندو وڏ ڦڙو هو واهه ڪري وارا،
تيندا بخت سوپارا، ساري عالم جا ”علي گوهر“ چئي.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن اپري ڪڪرن ڪئي آ چوٽي،
وڄن ڪيا هن ويس وسڻ جا، ناهي ڪنوٽن ڪا ڪوٽي،
وري مندَ آهي موٽي، ”علي گوهر“ سائر سندي سهڪار جي.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، ڪڪرن ڪئي آ ڪوٽ،
برسي پوندا پرجهلا، هو آديسي آٽموٽ،
پوندا ڪِري ڪوٽَ، ”علي گوهر“ ڏيهه سندي ڏڪار جا.

- اج پڻ اُتَر پارَ ڏانهن، تا اچن ڪڪر ڪيون ڏنگ،
رِم جهم ڪندا راندڙيون، جهوميو هو جهر جهنگ،
پوندا نسري سنگ سپند ”گوهر“ سائر سندي سک جا.

- اج پڻ اُتَر پار ڏانهن، ڪيي ڪڪرن آهي ڪنج،
بيهي پوندا برسي ڪري، گهرا گيسو رنگ،
اهي ڏک ويندا ڏنج ”گوهر“ مون غريب جا.

- اڄ پڻ اُتر پارَ ڏانهن، ككر ايندي تا مُركن،
برسي پوندا بيحد هو، كري چيچ مٿان چيڙن،
هُئي تات جنهين جي تَنِ، عالم كي ”علي گوهر“ چئي.

- اڄ پڻ اُتر پارَ كان، ككر چڙهي تا چڙهن،
جو انگ پڙهيو هَئون الفت جو، سو پڙهي تا پڙهن،
نہ هو تا ورق وسارن ”گوهر“ عالم سندي آس جا.

- اڄ پڻ اُتر پارَ كان، اهڙي ككرن كئي آ كاهه،
برسي پوندا بيحجاب ٿي، هو كري مِهر نگاهه،
نهي ڏاڍا پوندا ناهه”گوهر“ سانگين سندي سک جا.

- اڄ پڻ اُتر پارَ ڏي، تا ككر كن گجگوڙ،
وڄن واري وسڻ جي، اهڙي جوڙي آهي جوڙ،
تيندا قرب كروڙ ”گوهر“ سائر مٿان سک جا.

- اڄ پڻ اُتر پارَ كان تا اچن ككر قربدار،
برسي پوندا پرجهلا هو كري وارو وار،
لهندا لُک سندان ٿي بار، عالم تان ”علي گوهر“ چئي.

❊❊

عشق جنين سرِ آيو

- عشق جنين سر آئيو، نہ هيو كو پڇي پتڻ پڇيائون،
ٿي مست گهڙيون، مهراڻ ۾ كري بند سمائون،
نہ ٻولي ٻي كا ٻڌائون، ٻولي ريءَ ميهار جي.

- عشق جنين سر آئيو، سي ركي حال پنهنجو هيءُ،
پري پيالو مئہ جو، پاٽان چيائون پيءُ،
چا تن كي كندو سيءُ، جن مئہ پيتي ميهر كان.

- عشق جنين سر آئيو، نہ ٻي كا راهه ئي چاتائون،
وَفِي اَنفَسكُم منجهان، چاڻ ئي سجاتائون،
پاٽان ئي پنهل پاتائون رهي ”گوهر“ اوڏو گرجي.

- عشق جنين سر آئيو، سي لاهي لِکُ لِكَابُ،
كاهي پيا كاك ۾، پڇي پڄري ٿي كباب،
ٻڄي منجهان ڏوهه سباب، ”گوهر“ مليا هو گر سان.

- ”گوهر“ مليا گر سان، چڏي هو تہ حجاب،
رهبر پاجهون جو ملين، سو پڙهي پورو باب،
ٻڄي حسين بي حساب ”گوهر“ مليا گر سان.

- عشق جنين سر آئيو، سي وساري هيو باب،
رهبر سندي رضا جو، هو چَكي لَبَ لُعابُ،
ماٽي معرفت جو مِهتَابُ، ”گوهر“ مليا هو هُنَ سان.

- ”گوهر“ مليا هو هن سان، ملهائي هي تہ جشن،
قالو بلا جي قول جا، ڏيئي سيپئي ڏن،
اهي مركي يار مگن، ”گوهر“ كمائي گنج ويا.

- عشق جنين سر آئيو سي مجي رهبر سندي رِضا،
ڏيٺا هُين جي جتي، اهو اتي ڪيون ڪين قضا،
ماڻي معرفت جا مزا، ”گوهر“ طالب مليا مطلوب سان.

- طالب مليا مطلوب سان، ساڌو سي سدبار،
نعرا هڻي نفي جا، ڪٽي سر باري متان بَار،
رهي ڪنج ڪوهيار، ”گوهر“ ڪمائي گنج ويا.

- عشق جنين سر آئيو حال ڪيو تنهين هيءُ،
پري پيالو مُوتُوَ جو پاٽا چپائون پيءُ،
چئي جيئون جوڏا، جيءُ ”گوهر“ سي غازي ٿيا.

- ”گوهر“ سي غازي ٿيا، سچا سامي بولي بول،
اَلفِراقُ اَشَدُ من المُوتُ جو من ۾ مچائي مچ،
ڪيڏي قلبئون ڪچ، ”گوهر“ هو وڃي هنَ سان مليا.

- عشق جنين سر آئيو نہ پيو ڪجهہ سڪي ٿيون سڪن،
لکي هڪڙو قلم سان، واري وري پيو ٿيون لکن،
لکي لڙڪن سان ٿيون لکن، ”گوهر“ ساري اسم ساهڙ جو.

- عشق جنين سر آئيو نہ پيو ڪجهہ پڌي ٿيون پڌن،
دَهشَت پسي درياءَ جي، نہ ئي پلجي ٿيون پلجن،
هو گهڙيو ٿيون گهڙن، ”گوهر“ ساهڙ سانگي سير ۾،

- عشق جنين سر آئيو پيو ڪين پڌائون ڪَنِ،
الست واري انگ جي، هڪ ئي تات سمائي تن،
پيون ڪاهي منجهہ ڪُنن، ”گوهر“ مانديون تي ميهار لئہ.

- عشق جنين سر آئيو، سڀ ڇڏي خيال ڪڙا،
درياءَ سندي دهشت جا، هو جهوري قلف ڪڙا،
ڪٽي هٿ گهڙا، ”گوهر“ گهِڙي پيون گهيڙ ۾.

- گهِڙي پيون گهيڙ ۾، هو سامهون پسي سير،
پاڙيئون انگ اهو ئي جو لکيو هن تقدير،
وهائي سرَ متانهون، ويرَ مرڪيون اڳيان ميهار جي.

- عشق جنين سر آئيو جاٽي جاڻ اها جاتائون،
وَمَن عَرفَ نَفسَهُ، منهڙو موني پاتائون،
صحيح ساجن سڃاتائون، ”گوهر“ رمي ان راهہ ۾.

- عشق جنين سر آئيو، سڪئون سامي سڏاياڻون،
آريءَ سندي عشق جا، نئين نئين نانگ نپاياڻون،
ڏائي تن ڪان ڏنگايئون، ”گوهر“ جيءَ جسو جانب لئہ.

- عشق جنين سر آئيو، سڪئون سامي سڏايئون،
الا بذڪرالله، جا دونهان دل ۾ دکايئون،
تنهين ۾ پاڻ پچايئون، ”گوهر“ هيٺا هڏڙا هوت لئہ.

- عشق جنين سر آئيو نہ پيا ڪي تڙئي تاڙيائون،
ڪارا ڏونگر ڪرڙا، ساڙي سيئي ساڙيائون،
پاڙي سي قول پاڙيائون، ”گوهر“ جي اڳ هُين آريءَ سان.

- عشق جنين سر آئيو، سي نہ ترسيا هڪ پهر،
ڪرها هليا قطاري، ڪٽي ڪونڌر اوچو ڪَرُ
پسي ڏونگر سندو ڏر "گوهر" مڙيا نہ ڪنهين موڙ ڪان.

- عشق جنين سر آئيو، نہ ٻي ڪا ٻولي ٻوليائون،
ڪهي هليا قطارجي، نہ ڪائي هڪ ٻئي خبر ڪوليائون،
ٻُولي اُتي ٻوليائون "گوهر" جِتي جمال پسيائون جانب جو.

- عشق جنين سر آئيو، چئي ٻڻ بسم الله چيائون،
سِڪَئون صرافي راهه ۾، سُوري وڪڙي سوريائون،
گهوري مُوتي مرجان ڏنائون، "گوهر" اڻ ميا عجيب لئہ.

- عشق جنين سر آئيو، اتي نيهئون نعرو هنيائون،
ويهي ويرن وچ ۾، جهيڙو جهيڙيائون،
نہ منهڙو موڙيائون، "گوهر" ريءَ ڏني جيءَ جي.

- عشق جنين سر آئيو، اهڙي جوڙ جوڙيائون،
سنجهي سُرڪي سِيرَ ۾، ٻيڙن پَکِهِ چوڙيائون،
ميڙي مُنين ميڙيائون، ٻيحد مُوتي بحَر مان.

- عشق جنين سر آئيو، نہ ترازو هٿ ڪنيائون،
ست صرافي سودي جي، پڙهي سا پڙهيائون،
ريءَ ثُريا ڏنائون، "گوهر" مرجان گهوٽ لئہ.

books.sindhsalamat.com

- عشق جنين سر آيئو، نہ ٻئي ڪنهن قبلي واجهايائون،
پسي رضا رهبر سندي، سائي صدف سمجهيائون،
چوندي تنهن مان چڳائون "گوهر" مُرڪي موتي مهرَ جا.

- عشق جنين سر آئيو، سڪئون سامي سڏايائون،
حَقَ حَقِيقِي حال جي، چٽڪ سيني سمايائون،
در در دونهين دکايائون، جيئون "گوهر" جانب لئہ.

- عشق جنين سرِ آئيو، سِڪَئون سرِ ساري ڪنيائون،
الا امُرفوقَ الادَبُ، چڏي چپر هو چائون،
سوين سختيون سنائون "گوهر" پنهنجي گهوٽ لئہ.

- عشق جنين سر آئيو، نہ ٻيا ڪي تڪيا تاڙيائون،
جي ٻڌاهئون ٻول ٻروچ، سان سيئي پاڙيائون،
سُر سوريءَ چاڙهيائون "گوهر" پسڻ ڪارڻ پرين جي.

- عشق جنين سر آئيو، اتي ڏونگر ڏوريائون،
لاتَقنَطُو مِن رّحمت الله، جا سوري سڱڙا سوريائون،
جهوري جيءُ جسو جهوريائون، "گوهر" ڪارڻ ڪانڌ جي.

- عشق جنين سر آئيو، اتي ڏونگر ڏوريائون،
قتلو في سبيل الله جو، چوري چرخو چوريائون،
سوري قدم سوريائون، "گوهر" ڪسڻ لاءِ قطار جي.

www.sindhsalamat.com

- عشق جنين سر آئيو، نہ ٻي ڪا سار سارِيائون،
ٻَبڦُو ڪَسِيرا ياد ڪري، هاري هنجهون هارِيائون،
نہ ويهي وساريائون ”گوهر“ پل بہ پنهنجي پرين کي.

- عشق جنين سر آئيو، اُتي هَر دَمُ هيلا هلايئون،
صَوفَ يُرا جي، سَڪ رکي، نئين نئين نيروهايئون،
گهرا گس پڇيائون ”گوهر“ دلبر سندي ديدار جا.

- عشق جنين سر آئيو، نہ ٻي تَنِ رکيائون تات،
گهاگهائي گهڙيا گهيڙ ۾، هو اتي آڏيءَ رات،
ڳولهي صرافي سوغات، ”گوهر“ آندائون عميق مان.

- عشق جنين سر آئيو، نہ ٻي ڪا ڪار ڪيائون،
لهي وچ لهرن ۾، ٽٻِي هڪ ئي هنيائون،
ڪٽي تَري سمنڊ ڪنيائون، ”گوهر“ هيرا هزارين هٿن ۾.

- عشق جنين سر آئيو، تن اهڙي ٿي اُڪنڊ،
ڪٽي لُنگ لهي پيا سي، سالڪ منجهہ سمنڊ،
هٽي مانجهي اهڙو منڊ ڪٽي، موتي آندائون عميق مان.

- عشق جنين سر آئيو، تنين ٻيو نہ پڇيو ڪو در،
توڪل سندي تُرهي جو، ڪٽي هڪ ئي ساٿ ٿمر،
لوچي لهي پنهنجو پرُ، ”گوهر“ هيرن سُوڏو هٿ ڪيئون.

books.sindhsalamat.com

- عشق جنين سر آئيو، ڪري جا جا ڪيائون جاکوڙ،
اُسري پيا عميق ۾، پاڻئين پاٽي پنيءَ ٻوڙ،
ڪڏي آيا هُو ڪروڙ ”گوهر“ امُل ساري عميق مان.

- عشق جنين سر آئيو، اتي پڻ هيلا هلايئون،
جُنبَش پرئي بحر ۾، واري وڪڙي واڏائيون،
سيئي سيني سمايئون ”گوهر“ جي موتي ملين مهراڻ مان.

- عشق جنين سر آئيو، نہ ٻي ڪائي سار ساريائون،
رَمي پيا رڻ ۾، ڇڏي ڇپر هو ڇائون،
پري دَامَنَ پريائون، ”گوهر“ هاڪاري هيرن سان.

- عشق جنين سر آئيو، جوڙي هڪ ئي جوڙ جوڙيائون،
جي پڳهہ ٻڌاهئون پڪا، سي نہ ڇوڙي ڇوڙيائون،
ٻوڙي جيءُ جسو ٻوڙيائون، ساهڙ سانگي سير ۾.

- عشق جنين سر آئيو، نہ پڙهي ٻي ڪا سٽ پڙهيئون،
ميهار سندي محبت جون، پهري هٿين هٿ ڪڙيون،
لڙهي لهرن منجهہ لڙهيون ”گوهر“ سڪ سندي سوپ لئہ.

- عشق جنين سر آئيو، سي ڪري ڪوڙين ڪشالا،
ان الله مع المتوڪلين، جا مچائي من ۾ مشالا،
پهري سر ساڏُو دُشالا، ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

www.sindhsalamat.com

- گُر سان گڏيا ڪاپڙي، هون يقينن يارو،
ان الله حشترا من المومنين، سورَھ ساٿ ڏئي سهارو،
ڪري وڻجارا وارو، ”گوهر“ هو وڃي هن سان مليا.

- عشق جنين سِرآيو، نہ ٻيو ڪوٻولياڻون ٻارو،
طوبو الاالله جو، هو ڳل پائي ڳارو،
ڪري ساٿ سوپارو، ”گوهر“ هو وڃي هن سان مليا.

- هو وڃي هن سان مليا، ڪري ڪشالا ڪروڙ،
اُولِلا اُمرِمّنِ ڪُمِ، جا مُرڪي منهن تي ٻڌي موڙ،
جوڙي جوڏا اهڙي جوڙ، ”گوهر“ طالب مليا مطلوب سان.

- طالب مليا مطلوب سان، سڪئون سرڙو نمائي،
وَحدہٗ لاشَريڪ لہٗ، سيني سمائي،
برھ بادل برسائي ”گوهر“ طالب مليا مطلوب سان.

- عشق جنين سر آئيو، پيو باري تن مٿانئون بار،
ڳٽي ڳٽي مان چا ڳٽيان، نہ ٿو ڪو انگ لڳي اظهار،
چاڙهي سوريءَ سرُ سدبارُ، ”گوهر“ هو وڃي هُن سان مليا.

- هو وڃي هُن سان مليا، سڏائي سچا هو سدبار،
مئہ چکي لامڪمان جي، رهي رانجهان منجھ خمار،
پسي پريان سندا پارَ ”گوهر“ هو وڃي هن سان مليا.

- هو وڃي هن سان مليا، ڪُونجَ جيان ڪَرِڪي،
الله الصّمد بي نياز چئي، جيئئون سي جرڪِي،
لالڻ لوڪ سُتي سُرڪي ”گوهر“ ڪمائي گنج ويا.

- عشق جنين سر آئيو، سڪي ٻولي تنِ ٻاتِي،
پنهل پسيائون پاڻ مان، پائي جيءَ اندر جهاتي،
مرد ذات پسي ذاتي ”گوهر“ ڪمائي گنج ويا.

- ”گوهر“ ڪمائي گنج ويا، ڄاڻ هڪ ئي اها ڄاڻي،
ڄاڏي ڏٺائون راھ، رهبر جي تاڏي ئي تاٽي،
سوجهي ساجن سڃاڻي ”گوهر“ ڪمائي گنج ويا.

- عشق جنين سر آئيو، سي نٿيون سُک سُمَهَنِ،
هٿڙا ڪٽي هوت لئي، جي ٿيون دم دم دعائون گهرن،
نٿيون هٿڙا هيٺ هو ڪن ”گوهر“ ريءَ پسڻ پنهل جي.

- عشق جنين سر آئيو، سي ڪري سمهڻ سيج حرام،
طو بوالا الله توبتہ النصوحاٗ، مچائي من اندر ماتام،
پي وحدت سنڌو جام ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

- گر سان گڏيا ڪاپڙي، ڪري هُو ڪوڙين ڪشالا،
صداقت جا سيني ۾ مچائي مچ مشالا،
پهري سِرِ ساڌو دشالا ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

www.sindhsalamat.com

- عشق جنين سر آئيو، سي ڪري سَفَرَ سَلالا،
نفيءَ سندا نيٽن مان وهائي نيرَ نرالا، پڇي تاڪ اهي تالا،
ڪري عَارِفَ عين اجالا "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

- گر سان گڏيا ڪاپڙي، ڇڏي طمع ٻي تمام،
قُتَلُو في سَبِيل الله جو، هُو پهچائي پيغام،
ڪٽي سندو سوپ انعام "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

- عشق جنين سر آئيو، سيئي سُبنڌ ڪٽي بارَ،
ڪاهي پيا ڪاڪِ ۾، ڪري ڪُونڌر هڪ قطار،
ڪرائي سِرُ ڏڙائون ڏار، "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

- عشق جنين سر آئيو، سي فڪر- ساڻ فقير،
اَلَيسَ الانسان الاما سعُي، قائم رهي انَ ڪِيرَ،
سي ئي تري سويري سِير، "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

- گر سان گڏيا ڪاپڙي، سوجهي سُرهي سرت رَکي،
لاتقنتطو من رحمتہ الله، جي چاهئون چاس چَکي،
ڪٽي گهري گام تِکي "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

- عشق جنين سر آئيو، تنهن ٻيو نہ پڇيو ڪو پنڌ،
وبتغو اليہ الوسيلہ، جو لوچي لڏائون رند،
ڪري سوڏو هٿ سگند "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

books.sindhsalamat.com

سُڏ نہ آ توڪي عشق جي

- سُڏِ نہ آ توڪي عشق جي، نعرو عشق جو هڻ تہ ڪا ڪل پوئي،
بيحد بَڇي بدن ۾، چار سورن سندو ڏڻ تہ ڪا ڪل پوئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي، هَٿُ حياتيءَ تان ڪڻ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڏِ نہ آ توڪي عشق جي، چاڙهي عشق جي چڙهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڇڏي ماڻان مومل جان، آڙاهہ اندر سڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
جئيري مري عشق ۾ "علي گوهر" چئي، لتاءِ مڙهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڏِ نہ آ توڪي عشق جي، پٽي عشق جي پڙهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
دائم درد فراق جي ڪٺهين ۾، ڪڙهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي ،
عشق جي اري "علي گوهر" چئي هڪ پيرو اڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڏِ نہ آ توڪي عشق جي، عشق سان رهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
سسئي وانگر ورُ ووڙي، پاڻان پنهل لهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
سَري عشق جو "علي گوهر" چئي ڏنگ هڪڙو سهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سڏُ نہ آ تو ڪي عشق جي، جوڙ عشق سان جوڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
هِن هُن ڪان هٺي هٺي ڪري توڙا، سيئي سانگا تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ميدان عشق ۾ "علي گوهر" چئي، خيمان تون ڪوڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- ڄاڻ نہ آ توڪي عشق جي عشق ڏي وک وڌاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
رکي پير ٿاندن تي تون پيار منجهان پڇاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
اها سوز جي چسڪي "علي گوهر" چئي زبان کي چکاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

www.sindhsalamat.com

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي، وک عشق ڏي سورِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڪٽي چري شوق سان، ماس هڏائون ڪورِ تہ ڪا ڪال پوئي،
عشق جا "علي گوهر" چئي، ڏونگر ڏکيا ڏور تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي عشق جي لوري لڳئي تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
لڇي لڇي لونءِ لونءِ ۾زوريءِ لڳئي تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق جا "علي گوهر" چئي، اڻ توري لڳئي تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي پيچ عشق سان پاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڪسي ڪسڻ جو ڪات هينان رَمي رنگ رچاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي ڪوري، ڪنڌ ڪپاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي اورَ عشق سان اور تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
سسئيءَ وانگر وَرَ لئہ، ڏونگر اتي ڏور تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي، هڏڙا هيٺان پور تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي، گهڙي عشق سان گهارِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
پري پنهنجي هٿان پاڻ کي، وهہ وتي پيار تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي گِچ پنهنجا گارِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي، عشق کي هٿڙو لاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
درد فراق جي سير واري، سِرَ وهاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي ساري سات سهاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي، عشق جو تڙ تاڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڪَيَلُ ٿئي جنهن سان سو، واعدو تون پاڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي سِرِ سوليءَ تي چاڙهہ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي تيءُ عشق جو مهمان تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
صدقو ڪري ڏي سَر سندو سامانُ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر"چئي تيءُ نيزي جو نشان تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- جاڻ نہ آ توکي عشق جي ڪر عشق ڏي رخ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
سور پنهنجا ساٿي ڪري جيءَ ۾سدا جُکُ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي، وسارِ سيئي سک تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي، پيرُ عشق ۾ پاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
مست متل ڪاڪِ جي پُڇي، راهہ پڇاءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق جو "علي گوهر" چئي سيني سوز سماءِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- جاڻ نہ آ توکي عشق جي، عشق جا اوسيئڙا ڪرڻ سِک تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ساري سنياري سيرَ ۾ ڏڙ ڏرڻ سک تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڪلمون عشق جو "علي گوهر" چئي، پڙهڻ سک تہ ڪا ڪَلَ

- سُڌِ نہ آ توکي عشق جي، رهہ عشق جي آڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ساري خيما خوديءَ جا، ساڙي سيئي ساڙ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق ۾ "علي گوهر" چئي، لڙڪ صبحُ مسا لاڙِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُتِ نہ آ توکي عشق جي ، تورو عشق ڏي نهار تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
سهڻيءَ جيان ساهڙ لئہ هاري هنجون هار تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
عشق جي آڙاهہ ۾ ”علي گوهر“ چئي، ٻاري جندڙي ٻار تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُتِ نہ آ توکي عشق جي رهہ عشق سان هيڪار تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
رُلي رَوهہَ جبل ۾ ڪڻ برهہ سندا ٻار تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
واري وجود جا ”علي گوهر“ چئي، ڳچ ڪٽي تون ڳار تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُتِ نہ آ توکي عشق جي، ڪر عشق جي پَرِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
پائي جيءُ جنڊ ۾، ڏڪان ويهي ڏَرِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڪلمون عشق جو ”علي گوهر“ چئي، پَرِ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُتِ نہ آ توکي عشق جي، ڪڻ عشق جو رَند تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
سونهون ٿي تون سونهن جو پيءُ ملي منڌ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڳاري عشق ۾ ڳار ”علي گوهر“ چئي، هرهڪ سَنڌُ تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُتِ نہ آ توکي عشق جي وٺ عشق سندو چارو تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
لهي تون لهرن تري ٿر اوپارو تہ ڪا ڪل پَوَئي،
عشق ۾ ”علي گوهر“ چئي، ٿيءُ نيزي نظارو تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

- سُتِ نہ آ توکي عشق جي، رک عشق سان ياري تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڪڻ مٿان سر تي ڪا خواري تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي،
ڪر حوالي عشق جي ”علي گوهر“ زندگي ساري تہ ڪا ڪَلَ پَوَئي.

جي پانئين جوڳي ٿيان

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، چير پنهنجو ڪَنُ،
وِڄهہ تنهن ۾ والڙي، سِرُ گهرُ گهوري ڏن،
ڏئي سيوئي ڏن، آجو ٿيءُ ”علي گوهر“ چئي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ڪڍ نہ ٻئي جي ڪاڻ،
تنهنجو ئي تو منجهہ آ، محب منجهائين ماڻ،
صحيح يار سڃاڻ ”گوهر“ گهوٽ گڏ اٿئي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، وسار ٻيو ڦَندُ
سينو پنهنجو صاف ڪري، ڪڍي غير وارو گندُ،
پوءِ پسندين رنُدُ ”گوهر“! منجهان ئي محب جو.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ڪرِ ڪو سودو صرافِن،
ڪوري ڪڇ ڪوڙ ڪي ٿا، هو ٻاري وِڄهن ٻَنِ،
توکي سندي تنِ، ملندئي واهہَ وڻڻ چئي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، اڃي سِرُ اڏيءَ تي رک،
مُوتُو قِبلِل اَنتَ مُوتُو اها، چاهئون چُسڪي چَکُ،
پوءِ ٿيندي پارَکُ، ”گوهر“ چئي گنج جو.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ڪٽي ڪفني پاءِ،
جيءُ جسو جهوري، ڪوري ڪنڌ ڪپاءِ
پوءِ جڙندي تنهنجي جاءِ، واليءَ وٽ ”وڻڻ“ چئي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ڪر سمھڻ سيج حرام،
وحدتَ جو وجود ۾ وڳڻ مچائج ماتام،
تڏھن پيئندي جام ”گوھر“ ھٿان تون حبيب جي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، رچاءِ اھڙي راند،
چارئي پھرَ چوپڙ کيڏ، وجھہ نہ تنھن ۾ واند،
مونجھہ نہ رھندئي ماندِ، انھيءَ ساڻ ”علي گوھر“ چئي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، چرخو اھڙو چور،
ڪڻ ڪشتو پاءِ الفي، ڏونگر اُتي ڏور،
اھڙا سگڙا سورِ ”گوھر“ جنھن سان پسين پرين کي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ورِ نہ ڪنھين وَرِ،
ڪٽھون چاڙھہ قربَ جو، سِرُ ڌَڙُ تنھن ۾ ڌَرِ،
”گوھر“ اھڙي پَرِ، رچي ٿيندي راسُ تون.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، لاھہ اھو لبيس،
محبت واري ملڪ جو، پھر پراڻو ويس،
پوءِ پسندي ديس ”گوھر“ چئي غمخوار جو.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، سانگ سپيئي ڇڏِ
ڪڻ مُوڙھي پنھنجي مٿي تي، سگھو سويرو لَڏِ،
گھرُ ”گوھر“ اُتي اَڏِ، جتي سدان رھين سُرَھو.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، سانگ سپيئي سَٽِ،
وسار ننڊ نيٽڻ جي، اکڙين تان اُپَٽِ،
”وڳڻ“چئي جَھِٽ پَٽِ ”گوھر“ لھندئي لُڪڙي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، پاءُ سڏاءِ نہ سيرَ،
جو ويري اٿئي ويجھڙو رکي تنھن سان ويرَ،
پوءِ پرينءَ سندو پيرُ ”گوھر“ لھندي گجر مان.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، چٽِ اھڙو چيٽُ،
وحدت جو وجود ۾، وھائي ويھي اَئيٽُ،
پرج ٻارو ٻيٽُ ”گوھر“ تہ ملَئي گنج ”گوھر“ چئي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، تہ ڪر ڪا ڪتڻ جي ڪار،
اُتي آڏيءَ رات جو، سائين پنھنجي کي سار،
ٿيندئي ٻيڙو پارَ ”گوھر“ تو غريبَ جو.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ٻَڌُ اتي لُنگُ،
ڏکيا ڏونگر ڏور تون، رکي ننگيءَ مٿان ننَگُ،
معاف ٿيندو سُنگُ ”گوھر“ تو غريب تان.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ٻول ٻاجھارا ٻول،
پيار منجھان ڪنھن پياري سان، لبڙا منڙا ڪول،
ڦورا تنھن سان ڦول ”گوھر“ جيڪو گُنَ ڪري.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، وجي وَساءِ اھڙي جُوءِ،
نہ پڇي ڪو نانءُ تنھنجو، نہ ڪو ھا ھَر ڪَرَ ئي ھُوءِ،
رھي راڻي اڳيان ووءُ، لھندئي غم ”گوھر“ چئي.

- جي پانئين جوڳي ٿيان تہ، ڪر مرليءَ مٿي ماڻُ،
ڦوڪي وڄاءِ فراق مان، پل نہ تنھن ڪان پاڻُ،
ملندئي تنھن مان ڄاڻُ، واليءَ جو وڳڻ چئي.

**

books.sindhsalamat.com
www.sindhsalamat.com

ريءَ تو مونسان منا

- مون ميرو ڀي مرڪي پوان، جي سِر هٽڙا رکندين ڊول،
هون نہ مران آءُ لڄ پيو، نہ پورا ڪري سگھندس قول،
اهي لاھ سيئي ڏول، نہ ٿيان عيبن آجو ”علي گوھر“ چئي.

- ٿيان عيبن آجو ”علي گوھر“ چئي، ڪري محب توتي ماڻ،
بيا سانگ ڇڏي ٻين جا، مون آ تنهنجو سڏايو پاڻ،
رَلج گولو گولن ساڻ، آءُ ڪوجھو ٿِي ”گوھر“ ڪُر ڪٽان.

- آءُ ڪوجھوئي ”گوھر“ ڪُرڪٽان، تنهنجو توڙئون ساجن سڏائي،
نمي ادب سان اڳيان، ٻيهان پاند ڳِلي پائي،
هلج لالڻ لَڙھ لائي، ٿيان عيبن آ جو ”علي گوھر“ چئي.

- ٿيان عيبن آجو ”علي گوھر“ چئي، شل مِلندي سا مُون مهلَ،
در بيا ڇڏي دلبرا، ٿيو مان آهيان تو اپلَ،
ڪرڪا ڪامل خود کهلَ، مهر پريا معزور تي.

- مِهر پريا معزور تي، ٻڌجي بادل پَٽُ برسي،
ٽري پوان مڪڙين جيان، سونهن ڪري سَر سي،
ملهائي مهر سندي ورسي، ڪيان عيد، ”علي گوھر“ چئي.

- ڪيان عيد ”علي گوھر“ چئي، اها مون وٽي تي ٻولي،
لاري تنهنجي لڱڻ جي ڏني امڙ آ لولي،
پريو جانب هيءَ جهولي ڪيان عيد، ”علي گوھر“ چئي.

- ڪيان عيد ”علي گوھر“ چئي، لائج شان پريا چاتي،
عطا ڪرج اپوجھ ڪي جنهن لئہ دلڙي آ آتي،
ڏيج وند پرين ذاتي، نہ ٿيان آسودو، ”علي گوھر“ چئي.

- ريءَ تو آ جا لڳي ان جي آءُ ڳالھ ڪيان ڪيهي،
ڳجھو ڳجھئون جگر جو تي خون پيئي ويهي،
پري پيرَ اچو پيهي، نہ لهن غمَ ”علي گوھر“ چئي.

- تو سواءِ مونکي منا اصل ڪونهي قلب قرار،
غم گوندر گھائي گھٽو، وڏو ڪري آ لاچار،
ٻڌجي بادل ڪَرِ وسڪار نہ ڪيان عيد، ”علي گوھر“ چئي.

- ريءَ توراڙيون ڪري، لڳي آ لوڻ لوڻ ۾ جيڪا،
لڃي لُڃي لُونهان ڏئي، تي ڏي ساھ ڪي سيڪا،
رَسي پاجھ ٻڪي ڏي، ڪا ڪيان عيد، ”علي گوھر“ چئي.

- ڪيان عيد، ”علي گوھر“ چئي، اها عارف آس اگھاءِ،
ڪامل ڪوجھي ڪنڙي ڪي، تون ساجن سيني لاءِ،
رهان تنهنجي قدمين ساءِ، باقي عمر، ”علي گوھر“ چئي.

- باقي عمر ”علي گوھر“ مون، گھاريندس تو دَر،
ڪندس ڪار ڪُتاٽي رهي، وري نہ وينديس وَر،
سوري سگ دَرَ جو ڪر، صدقي پنهنجي سڄٽا.

- صدقي پنهنجي سهڻا تيءُ، مون ميري جو تہ پرم،
ڪعبو قبلو تون آن منهنجو، برسر دين ذرم،
ڪرڪو قادر لڳ ڪرم، عيبن پري "علي گوهر" تي.

- عيبن پري "علي گوهر" تي، ڪريو نازن پريا نگاههَ،
ڪيئن ڪندو ڪمزور اُتي، جِتي چرڪَ پربندا شاهہ،
اچي رهبر رسجاڻءِ راههَ، اوڪيءَ ۾ تي اوڏڙو.

- اوڪيءَ ۾ تي اوڏڙو ڏجاڻءِ اوڊِ امير،
ڏسي اهو تو ڏيل ڏري، جا لکي لُوحَئون آ لڪير،
لنگهائج سَولِي ساهڙ سِيرَ، تہ تيان عيبن آجو "علي گوهر" چئي.

- تيان عيبن آ جو "علي گوهر" چئي، اها اتم طلب تمام،
پنهنجن وڏو آ پاڻ ڪي، هي دردن پريو دام،
پيارج آزاديءَ جو جام، تہ ڪيان عيد "علي گوهر" چئي.

- ڪيان عيد، "علي گوهر" چئي جي حق حاصل تئي مطلوب،
ريءَ تو نہ ملندو مونسان هو، آءَ خاطي آهيان خوب،
تيءُ منهنجو تون محبوب تہ، تو مان پسان پنهل ڪي.

- تو مان پسان پنهل ڪي، هو توڪان دم ناهي دور،
تڪيو آهي تنهنجو رڳو، مانهيان بيڪارو پر پور،
جي رهائين پنهنجي پڻ حضور، تہ اگهي پوندس، "علي گوهر" چئي.

- اگهي پُونديَس "علي گوهر" چئي، مان طُفيلي تنهنجي،
توڙئون آهيان نانءُ تنهنجي، آءَ ناهيان ٻئي ڪنهن جو،
رهائج دلبر در پنهنجي، تہ ڪيان ڪار ڪُتاڻي تو قدمين.

- ڪريان ڪار ڪتاڻي تو قدمين، شل تئي راضي تنهنجي ذات،
مقبول ڪري مهر سان، ڏيندي ڏاترَ زياده ڏات،
پسي سا سوغات تيندسَ عيبن ڪان آجو، "علي گوهر" چئي.

- تيندس عيبن ڪان آجو "علي گوهر" چئي، اها پوري آهي پَڪَ،
الله ولي الذين آمنو مان چڙيا سيئي شڪ،
لنگهائج لالڻ سيئي لَڪَ، ڏيئي هوت هتڙا هيج مان.

- ڏيئي هوت هتڙا هيج مان، تُرهو تونگر تار،
پارَ غم بحر مان ڪڍي ڪنڌيءَ ڪانڌَ اُڪار،
هي ڪتڙو ڪَڏَ قَطارِ تيان عيبن آجو "علي گوهر" چئي.

- تيان عيبن آ جو "علي گوهر" چئي، جي ڪرين جانب مهرِ نظر،
جهڙو تهڙو آهيان تنهنجو، آءُ نِيت هوند ننڌر،
پري پاءِ پاڪر وجنِ، وهَمَ وڳڻ چئي.

**

سڄڻ تنهنجيءَ سڪ ۾

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، منهنجو سڙي ويو آ ساهه،
ريءَ تو پيو اجهو نه آ، ڇاڻي هڪ الله،
ڪر ”گوهر“ سان ڪو ٺاهه، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، ٿيو آهيان مان ديوان،
ويٺو آهيان واٽ تي، ٿي مجنونءَ جيان مستان،
ڪرڪو ”وڳڻ“ تي احسان، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، منهنجو جُهري پيو آ جيءُ،
تو سوا ”وڳڻ“ جو پيو، وارث نه آهي ويءُ،
اچي ساڻي ٿيءُ، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾ ٿو نيٽين وهايان نارَ،
هجر منهنجي هئين ۾، ڏکيا وڏا هن ڏارَ،
لهج ”گوهر“ سارَ، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ جي، ٿي اندر آڳ ٻري،
توريءَ مون ”گوهر“ جي، ٿي ساعت ڪين سري،
اچ ڪا مهر ڪري، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾ منهنجي جندڙي ٿي آ چور،
ايري پيو اوپارا ڏئي، سورن منجهان سور،
ڪر اچي مخمور، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، ويو ڦٽي آ آرام،
راهون پيو نهاريان، رڳو وٺي تنهنجو نام،
پيار اچي ڪو وِصالي جام، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، پيو ٿو پلپل پوي پُور،
جدائي تو جانب جيءَ منهنجي جندڙي ڪئي آ جهور،
اچي ساجن ڏي سرور، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾ ستائين ٿا سورَ،
پل پل پون پيا ”گوهر“ ڪي پورن مٿان پور،
نواز ننڌر ڪي نور، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، پَئي دلڙي آ ڏُرڪي،
آڳ تنهنجي عشق جي پئي آ سيني منجهه سُرڪي،
آءُ اڱڻ مرڪي، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، ٿو روئان سارو ڏينهن،
هنجون هاريان ائين پيو، جيئن وسي ساونڻ مينهن،
نپائج ”گوهر“ سان نينهن، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، ڪڍيو سُورن آهي سنگ،
وڪوڙي سُور ”وڳڻ“ ڪي، ڪيو آهي نَسِنگ،
ڪڻ اچي ”گوهر“ سندو ننگ، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ ۾، منهنجو هيٺو ٿيو آ حال،
هر ڪو وسي خوش پيو رڳو مون لاءِ ٿيو آ ڪال،
اچي ڪر ”گوهر“ سان پال، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ جي ڏاڍي رَسي آ چوٽ،
هڪ تنهنجو آسرو بيا، ڪري پيا هن ڪوٽ،
اچي ڏي ڪا اوٽ، الله لڳ عجيب تون.

- سڄڻ تنهنجي سڪ جي، ڏاڍي سوڙهه لڳي آ ساڙهه،
هادي ڏيئي هٿڙا، هن چڪڻ منجهان چاڙهه،
ڪر ڪا موڳي مٿان ماڙ، الله لڳ عجيب تون.

**

طالب اُهي تري ويا

- طالب اُهي تري ويا، جن چڏيا ٻيا سينگار،
معرفت جا مرڪي، گُل پهري سندان هار،
نانگا تي نروار ”گوهر“ وڃي مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جن وساريا سڀ ساز،
معرفت جا مرڪي سمائي رڳ رڳ منجهه آواز،
ڪري پکين جيان پرواز وڃي مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جِن ويندي ڪيو وَس،
معرفت جي مقام جا، ڏاها چاٽي ڏس،
وٺي صراط سندو گَس، وڃي مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جِن وساريا پنڌ اجايا،
هاديءَ ڏئي هٿڙا سي، پڻ پارِ پڄايا،
ڪري ”گوهر“ سانگ سجايا، وڃي مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جِن جاني سڃاتو جُنگ،
هيٺن سندو هيج مان، ننگيءَ ڪنيون نَنگ،
ڪرائي معاف سيوئي، سُنگ، مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جو پرجهلين پرجَهل،
ڏکيا ڏونگر ڏوري ويا، جهليا نہ ڪنهن جَهل،
مانجهي اهي ملهه، وڃي مليا هو مطلوب سان.

- طالب سي تري ويا، رکي اهو ڏنگ،
معرفت جي مام جو رچائي سوئي رنگ،
لالڻ پڏي لنگ، وجي مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، پڙيو جن پَتار،
لهرن لوڏيا کين کي، نه وينگو ٿيڙن وار،
پسي پريان سندو پارَ “گوهر” وجي مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جن مليو مٽيادار،
غافل ٿيا کين کي، رهيا هر دم هو هوشيار،
ماڻي داور جو ديدارُ، وجي مليا “گوهر” مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جِن هوڏ ڇڏي هستي،
هر دم حق راهِ جي، رهي منجهه بستي،
پسي راز السّتي، وجي مليا هو مطلوب سان.

- طالب سي تري ويا، جو ڪَيَئون ڪا نه اَوير،
ملاحُ مليو تنِ کي، سرهو تان سوير،
پارَ ڪري سپ گهيرَ، وجي “گوهر” مليا مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جو ڪا نه سڏايئون ذات،
رهبر سندي رضا جي، تن رکي تات،
ساڻ تنهن سوغات وجي، “گوهر” مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جِن نيٽين ننڊ ڇڏي،
ڪامل سندي قرب جي، ڪري هٿ مڏي،
وساري حرص هڏي وجي، “گوهر” مليا هو ملطوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جِن سنجهي لڏ لڏي،
راهي ٿيڙا راهَ سان، ڪٽي تکيو ساڻ تڏي،
گهوري مال مڏي وجي، “گوهر” مليا هو مطلوب سان.

- طالب سي تري ويا، جو پاڻ نه پايئون پاڻ،
المُريد ڪَلَ ميت، هو جاڻي اهو جاڻ،
ڪري سوغات اها ساڻ وجي، “گوهر” مليا هو مطلوب سان.

- طالب اهي تري ويا، جِن ٻاق نه ٻولي ٻتُون،
نهوڙي نفس کي، گپ ۾ ڪري گٽُون،
صبر سان تي سئون وجي، “گوهر” مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، ڪيڏي دل مان غير گمان،
هادي سهڻو هٿ ڪري، سونهن پريو سلطان،
سي اعليٰ ماڻي مانَ وجي، “گوهر” مليا مطلوب سان.

- طالب سي تري ويا، رکي ڪات هيڻان ڪنڌ،
لڏئون لوڇي لحظي ۾، رهبر سندو رندُ،
ڪري پيرين پنڌ وجي، “گوهر” مليا ملطوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جن مَنَ مان ڪڍيو مير،
رهبر سندي رضا جو، وٺي سرهو سير،
ٻيو ڇڏي گمان غير وڃي، مليا مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جي پهتا پرينءَ پر،
عارف جي اڪاريا سي، وريا نه ڪنهين ور،
پارَڪ اهڙيءَ پَر وڃي، ”گوهر“ مليا مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، هوتَ ڪري هيلا،
ڏسي ڏريا ڪين ڪي، نانگ پدم نيلا،
ٿي رهبر رسيلا، ”گوهر“ مليا هو مطلوب سان.

- طالب سي تري ويا، جِن سڃاتو معبود،
سينو پنهنجو صاف ڪري، ڪٽي ڪفر سندو عود،
ڪري سنجهي ساڻ سجود ”گوهر“ مليا سي مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، رکي هاديءَ سندي هيل،
ڪامل جي قرب سان، تري تارئون جهيل.
اُهي آديسي اصيل وڃي، ”گوهر“ مليا مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جن يقين رکيو پڪو،
مهديءَ جي مهرباني سان ماڻي منجهه مکو ”گوهر“
لنگهي لَڪُ لَڪو وڃي ”گوهر“ مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، قلبئون ڪڍي ڪينو،
ڪامل جي قرب سان، پسي منجهه مدينو،
صاف ڪري سينو وڃي، ”گوهر“ مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، جوڙ اها جوڙي،
چڙهي پيا چاهه مان، هاديءَ سندي هوڙي،
ٿي ڪامل جي ڪوڙي، ”گوهر“ مليا مطلوب سان.

- طالب اُهي تري، ويا پيا ورق وساري،
سبق پڙهي اثبات جو، لڳا لالڻ جي لاري،
اُهي اندر اجاري، ”گوهر“ مليا هو مطلوب سان

- طالب اُهي تري ويا، ساڻ ڪٽي رَڃَ،
گهڙي پيا گهيڙ ۾، نه ماڻ لئه مڃ،
ڪري ٻُري تي ٻڄ ”گوهر“ مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، سهٽو ساٿي هٿ ڪري،
رهيا ان جي رضا ۾، نه تيڙا پل پري،
سِرُ گهر يار ڏري، ”گوهر“ وڃي مليا هو مطلوب سان.

- طالب اُهي تري ويا، ٻي ڪَٽ ڇڏي ڪاتُ،
ڪامل سندي قرب جو، سَرهو ڪٽي هو ساٿ،
مڃائي نهرو ناتُ، مليا هو مطلوب سان.

❋❋

گونگا گوءِ ڪٿي ويا

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، رکي طلب اها تات،
  ان اللهِ حشترا، جي، سمجهي سهٽي بات،
  گهوري سَر سندي، سوغات گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، آديسي اَڻ موٽ،
  مو توءَ سندي مامر جي، سهي سَر تي چوٽ،
  ٿي غازي اهي گهوٽ، گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، پرتئون پير پيري،
  اصيل وڃي اُتي رسيا، ٿو جتي ڏيل ڏري،
  سوريءَ سِرُ ڏري ”گوهر“ گونگا ڪٿي ويا.

- ”گونگا“ گوءِ ڪٿي ويا، وڃي پهتا رهبر سندي رُوءِ،
  نهوڙي نفس پنهنجي ڪي خودي ڇڏي خُوءِ،
  هو حاصل ڪري هُوءِ، گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، وڃي سرها ٿيا سبيل،
  جلوو پسي جليل جو، ٿيا خاصا خوب خليل،
  اُهي عارف يار عقيل ”گوهر“ گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، سي مليا ساڻ ڏٽي،
  وَسَقاهُم رَبُهُم شراباً طَهُورا، پيتئون جام ڪٽي،
  سي واحد ڪي وٽي ”گوهر“ گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، وسارِي ٻيا خيال،
  لاتقنطو مِن الرحمتہ اللهِ، جي ساڻ ڪٽي ڊال،
  لالڻ ٿي لڇپال ”گوهر“ گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، مانجهي محبت منجهه مچي،
  فذ ڪُروني اَذِ ڪرڪم، جي راٽا رنگ رچي،
  رکي تنهن سان سڪ سچي ”گوهر“ گونگا گوءِ ڪوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، نينهئون ٿي نروارَ،
  ان الله جميلُ جا، پنڌ پُڇائي پارَ،
  ٿي سهٽا ”گوهر“ سدبار، گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، هو راهه سڃاڻي رند،
  وَاَمَامَنَ خَافَ جو، ملي پي مندُ،
  پانڌيئڙا ڪري پنڌ ”گوهر“ گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، ساڻ شرح شهڪار،
  طريقت جا تڪڙا، نينهئون وهائي نار،
  ڪري معرفت جاسينگار، گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

- گونگا گوءِ ڪٿي ويا، جتي داد ملين دَنگُ،
  وَاَنَ سَايَحُو صُوفَ يَرا، جو رچي چڙهين رَنگُ،
  رکي ننگيءَ مٿان ننگُ، ”گوهر“ گونگا گوءِ ڪٿي ويا.

❊❊

نانگا مرد نوازيل

- نانگا اهي نوازيا، سرُ گهرُ گهوريو جَن،
ديدار داور پاڪ جو، تي ڏاج مليو تَن،
پل اهي مرد مرڪن، "گوهر" اتن قرب ڪمايو.

- اتن قرب ڪمايو، پنهنجي جان ڪري قربان،
آديسن جو ٿيو اُتي جتي ٻين جو ناهي مڪان،
عَبرت ۾ آ جهان "گوهر" ڪيئن اِهي ٿيا ڪاپڙي.

- ڪيئن ٿيا اُهي ڪاپڙي، جو ماٽيئون اهڙو ماڻ،
مُوتُو قبلل انت مُوتُو، ڄاٽي ڌرئون ڄاڻ،
رکي "گوهر" حق جي ڄاڻ، اهي ٿيا ڪاپڙي.

- آهن اُهي ٿيا ڪاپڙي، جن سارو سانگ ڇڏيو،
ڏڙُ وجهي ڌوڙ ۾، مڙهه متيءَ گڏيو،
ڇڏي "گوهر" يارَ ڦڏو، هو وڃي هن سان مليا.

- هو وڃي هن سان مليا، تن جو مٿي ٿيڙو مان،
قالُو بَلَيٰ جي قول جو پورو ڪري امتحان،
حاصل ڪري شان، جوڏا سڏيا جهان ۾.

- جوڏا سڏيا جهان ۾ "گوهر" اُهي غازي،
چاڙهي سِرَ سوريءَ تي، رب ڪيئون راضي،
حق جي ڪٽي بازي، هو مرد سڏيا ميدان ۾.

- مرد سڏيا ميدان ۾ تي نينهن منجهان نروار،
ڪنڌ رکي ڪات تي، عاشق ٿيا اظهار،
اهڙو ڪري ڪردار "گوهر" سڏيا غازي هو.

- "گوهر" سڏيا غازي هو، بارَ برهه جو چائي،
عشق جي آڙاهه ۾، قدم قربئون پائي،
هو نانگا نينهن نڀائي "گوهر" گوءِ ڪٽي ويا.

- "گوهر" گوءِ ڪٽي ويا، مانجهي اُهي مَلَهه،
غيرن وڏا وَس ڪَيا، نه جهليا ڪنهين جَهلَ،
ڪلائي پنهنجي ڪَلَ، سُورِهيه سڏيا ساٽيهه ۾.

- سُورِهَه سڏيا ساٽيهه ۾، ساڏُو سوپارا،
لنهوارا لڙهن ڪين ڪي، ٿا هو اچن اوپارا،
هٽي حق سندا نعرا "گوهر" گوءِ ڪٽي ويا.

- نانگا اهي نوازيا، جن ڪو نه ڪيو ٻيو ڪم،
وحدت جي وجود ۾ هڪ ٿي پاريو شم،
تن جو اُتي آهي قدم، جتي جاءِ نه آ جبرائيل جي.

- جتي جاءِ نه آ جبرِيل جي، اُتي پهتا پروانا،
رحمٰن سندي رضا جا، تي محب مهمانا،
اهي ازلئون عرفانا، اگهيا در داور جي.

- جي اڳھيا درَ داور جي، تن کي لھر نہ آ لوڏو،
تي وينا واحد ويجھڙو، ڳڏي ساڻ ڳوڏو،
ٿيڙو اَحد اُنهن اوڏو، نہ وٿي رھي ڪا وارَ جي.

- نہ وٿي رھي ڪا وارَ جي، ٿيڙا ھڪ سان ھڪ مِلي،
خاوند تن ڪيڪار ڪئي، خود خوشيءَ ساڻ ڪِلي،
ٿِيڙِي قسمت تن ڀلي "ڳوھر" ڳڏ رھيا جي ڳر سين.

- "ڳوھر" ڳوءِ ڪٿي ويا، ٿي يڪا يڳانا،
توڪل جي ترھي جا، ڳل پائي ڳانا،
ٿي مرد مردانا، غازي ڳوءِ ڪٿي ويا،

- غازي ڳوءِ ڪٿي ويا، اھڙي جن چاس چکي،
ان الله مع الصابرين، جي پُرجھي پرک رکي،
ڪٽي وک تکي "ڳوھر" ڳونڳا ڳوءِ ڪٿي ويا.

- نانڳا اُھي نوازيا، سِرُ ڳھُر ڳھوريو جَنِ،
ديدار داور پاڪ جو، ٿي ڏيب مليو تَنِ،
ڀل مرد اُھي مِرڪَنِ "ڳوھر" جي سِرُ ڏيئي سَرهَا ٿيا.

- جي سر ڏئي سرھا ٿيا، تن کي مليو مست مَقَامُ،
وَسَقاھُم رَبُھُم شراباَ طَھُورا، جو پيتئون اھو جام،
مونکي صبح شام "ڳوھر" آھي تاتِ تِن جي.

books.sindhsalamat.com

- آھي تات تن جي، جن ورتو داور سندو دَرُ،
سي وينا واحد ويجھڙا، ڪٽي ڪامل مٿي ڪَرُ،
مونکي ڀلو آھي ڀَرُ "ڳوھر" تن ڳھوٽن جو.

- "ڳوھر" تن ڳھوٽن جو، آءُ ڪريان ڇا بيان،
جي هليا حق راھ سان، اعليٰ انھن جو شان،
اھڙو داور ڏنو ٿَنِ دان "ڳوھر" تن ڳھوٽن کي.

- "ڳوھر" تن ڳھوٽن کي، ھجن واڌايون تہ وَڌيڪ،
ھڪ نہ ڇوان ھڪ تي رڳو، آھن ھر ھڪ تي ھو شفيق،
رمي رِند رفيق "ڳوھر" ڳڏيا مون غريب سان.

- ڳڏيا مون مسڪين سان، لڪين ڀلا ٿيڙا ڀال،
جھڙا قرب ڪوھيارن، ڪيا نہ ھا منھنجا اھڙا حال،
لھي ڀيڙا ڪال "ڳوھر" صدقي سَڄٽين.

**

www.sindhsalamat.com

نہ رک عداوت آڌوتن سان

- نہ رک عداوت آڌوتن سان، جن اوکي اٿئي ذات،
ڏئي ڦوڪ فراق جي، گهائي اندر ڪندئي گهات،
پسي سوڙهہ اهڙي سڪرات، جيءَ نہ رهندئي جيءَ ۾.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جن اهنجو تي انجام،
هيڪر ٻڏائي ذات پنهنجي، وري ٻيهر ٻڏائيندئي نام،
مچي مَنِ ويندئي ماتام، ساري عمر عذاب جو.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جن آهہ اٿئي شعلو،
ساڙي چڙهيندئي آهہ ائين، جيئن گرم ساڙي جهولو،
نہ رهندين تي سولو، رهي آهہ سندي آڙاهہ ۾.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جن جا مست اٿئي خيال،
جهوري جندڙي جهٽڪن سان، وري ڪندئي سوال،
پسي پنهنجا هيٺا حال، روئي روئندين رت پيو.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جي قائم آهن ڳڌ ڪِيرَ،
پاڻ رهي رهندا اُتي ئي، وچ توکي ٻوڙي سِيرَ،
ڪندين ڪني ڪليئي پِيرَ، پسي عزارائيلُ اکين سان.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جن جا اهنجا اٿئي منڊ،
ڦيڻ سان ڦيريندا تنهنجو هو جسو پائي جنڊ،
پسي سُورن جا سمنڊ، زيلون ڪندين زارو زار تون.

ڳڏيل بيت

- پسي ڏاڍُ ڏاڍَن جو، اهو پوندئي ڏيل ڏري،
پاڻ وڍيندين پنهنجا ڪٽي، عضوا هَٿِ ڇُري،
تون ويندين مفت مري، ڪفن لهندين ڪين ڪي.

- ڪفن لهندين ڪين ڪي، اها پَڪَ پَڪِي تون ڄاڻ،
سُورَ ڏئي سُوڙهو ڪري، وري ڪندئي روح رهاڻ،
پسي تارازيءَ ۾ ڪاڻ، هوش نہ رهندئي هوش ۾.

- هوش نہ رهندئي، هوش ۾ڪائي نظر نہ ايندئي راهہ،
جوڙ جوڙيندين جهڙا تهڙا، اڳيان ٿهي پوندئي ٺاهہ،
سڙي اَنهي منجهہ آڙاهہ، ڪندين آهون "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جن اهنجي اَٿئِي ڦُوڪَ،
ڏئي ڦوڪ فِراق مان،ڪندئي سوگهو منجهہ صندوق،
ڪندين ڪُوڪ متائئون ڪُوڪَ، نہ ڪوئي ٻڌئي ڪن ڏئي.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، نہ اوڏو انهن تيءُ،
نہ ڪٽي پنهنجي هٿان اهو زهر قاتُل پيءُ،
نہ رهندئي جيءَ اندر جيءُ، تي مُردو رهندين ملڪ ۾.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جي اٿئي پليا ڪنهن جا جيت،
لُعاڙي سعاڙي لقمو ڪندئي ڏئي هڪ ئي ساڻ ڳيت،
ڳائي مماتيءَ جا گيت، لُڇي مرندين لوڪ اڳيان.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جن اوچا اَتيءَ ڪَرَ،
وِهُہ وجهندئي وات ۾، وِجهي واسينگن جيان وَرَ،
پڙهي سندا عذاب اَڪَرَ، ڪندين ارمان ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جن اهنجا اٿئي قول،
ماري مجائي مهميزن سان، هٽندئي هَٿِ ڪڙولَ،
پوءِ رُلي مرندين رول، سهي سوين عذاب سورن جا.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي رتا اٿِئي گهوٽ،
سُرڪي چڪائيندئي سُوار تي، ڪري ڪوڙا پوندئي ڪوٽ،
نہ ڪو اجهو رهندئي اوٽ، جوڏن سندي جوءِ ۾.

- نہ رک آڏوتين سان، جي اٿئي زهر پريا سارا،
واري وجهندئي وات ۾ وڏا، هو واھ ڪري وارا،
چڙهندئي منهن تي مونُجهارا، مري مرندين مونجهہ ۾.

- نہ رک عداوت عداوت آڏوتين سان، جن اهنجا اٿئي ڏنگ،
چڪي ماس چرندئي وري، واري وجهدئي ونگ،
پڙهي موت سندا انگ، ڳري ويندين ڳٽِتيءَ ۾.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، اٿئي اوڪا ڏُودن ڏَڳ،
جنهن سان ويندين تنهن سان، پڪڙي پيڙندئي رڳ رڳ،
ٿي خوار اڳيان جَڳ، ڪندين ارمان ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي خليلي خدا،
ڪٿي ڪوري سَنڌَ سَنڌَ ڪان، ڪندئي جبرا جوان جدا،
وري ٿيندئي ڪو نہ سِڌا، ڪريا عُضوا ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جن جا اٿئي احد اڳيان آستانا،
اهي ڏاهي ڏاهيندئي جي، تو جوڙيا آهن مئخانا،
ڪٽِي سِر لوڪ سندا طعنا، ڪندين آهون ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي اَحد ڪي اوڏا،
ماري مجائي مات ڪندئي، ڏئي لالڻ ڪي لوڏا،
گسائي عمر تان گوڏا، ڪائيندين ايذاءُ ”علي گوهر“ چئي،

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي پرور ڪي پيارا،
جوڏا جوان جوش مان، ڪري مٿان ڪندئي مارا،
ڏسي بند سيئي چارا، ڪندين ارمان ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، اٿئي اَپر زهر انهن،
منهن ملائي منهن سان، رڪندئي چسڪي هڪ چپن،
ڏسي پنهنجي ٻنيي ڪي ٻن، ڪندين واڪا ”وڳڻ“ چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي گونگا ۽ ٻوڙا،
گونگا گهري آھ سان، سيئي ساڙيندئي لوڙها،
ڪري گهوڙا ڙي گهوڙا، ڪندين افسوس ”علي گوهر“ چئي.

books.sindhsalamat.com
www.sindhsalamat.com

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، اٿئي جي اڻ جهل،
سندرا ٻڌي سيگهه ۾، وڙهندئي ملهه مٿان ملهه،
ڏسي ڪُري پنهنجي ڪل، ڪندين آهون "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي سدان اٿئي سوڀارا،
اڇليندئي اهڙي هنڌ اُتي، نہ هوندا ڪنڌيءَ ڪنارا،
پسي پنهنجا حال ويچارا ڪندين واڪا "وڳڻ" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي ساڻ پيتار،
وجهندئي ڪٽي واهڙ ۾، هلندين لڙهي تي لهنوار،
رهي باقي سڀ جمار، ڪندين آهون "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي شائق شڪاري،
دسي وجهندئي دام ۾، مٿان مَارَ ڪري ماري،
ڏسي ڳل پنهنجي ڳاري، ڪندين ارمان "علي گوهر" چئي.

- نہ رڪُ عداوت آڏوتين سان، جن جي ٻولي اٿئي پڻ پتِ،
سمجهي ويندين سيگهه ۾، ٻڌجي مٿان ڪرندئي ڇَتِ،
نہ لهندين ڪٿو ءِ خفت جو اوڏڻ لاءِ "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جن ٻولي اٿئي ٻَٽُون،
ڇڪي هٽندئي چاتيءَ ۾، ڪيڏي سي تير ڪمانٽُون،
وري مان نہ ڪندين منٺون، ساري عمر "علي گوهر" چئي.

books.sindhsalamat.com

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جن جي آهي بند زبان،
صبر وارا سوين سڏا، ڪڇي هٽندئي ڪانَ،
ڪندين پوءِ ارمانَ، عمر ساري "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جن وڏا اٿئي وَرَ،
هٽندئي ڏنگ ڏکيڙا، ڪٽي ڪاري جيان ڪر،
ڀسي سڙيا پنهنجا پَر، ڪندين آهون "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي حاڪم هاڪارا،
هڪل هاڪاري ڏئي، وري مٿان ڪندئي مارا،
پسي بند سيئي چارا، ڪندين آهون "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اٿئي مرد مگن،
خوديءَ وارا ڪاريندئي جي، جوڙيا اٿئي جشن،
پنهنجا پڻ ويچاري وچن، ڪندين آهون "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جن تکو اٿئي تاب،
ڪَپي ڪوري قيمو ڪري، ڪندئي ڪِرِ مٿان ڪباب،
پڙهي سُورن سندو باب ڪندين آهون "علي گوهر" چئي.

- نہ رک عداوت آڏوتين سان، جي اصل اٿئي شير،
جي چرڪ پري اُتي پيا، سي ڪندئي ڪانہ اوير،
نہ ڏسندين پنهنجا پير،گسِ ڪنهن سان "گوهر" چئي.

www.sindhsalamat.com

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جي اٿئي سُتل سَپ اَپَر،
ڦوڪون ڏئي فراق مان، ساڙيندئي پَر چَپَر،
پَر چپَر پسي اهڙا هُلَ حَشر، ڪندين واڪا ”وڳڙ“ چئي.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، جي اٿئي فائق جا فقير،
انهن سندي آھ جا، لڳندئي سيني سڌا تير،
پسي سي زخم بينظير، ڪندين واڪا ”وڳڙ“ چئي.

- ڪندين واڪا ”وڳڙ“ چئي، رڳو روئي روئي رَتُ،
نہ رهندئي ساھ سرير ۾، باقي ڪوئي سَتُ،
پسي اهو اڪين سان پاهَتُ، ڪندين آهون ”علي گوهر“ چئي.

- ڪندين آهون ”علي گوهر“ چئي، رهي عمر تان ساري،
هوندئي هر دم بار گهٽو، سِر مٿان ڀاري،
نہ لهي لهندين ڪا ٿاري، اجهي جي ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڌُوتين سان، اٿئي اعليٰ انهن شان،
مَنِ آذا لي ولين، سندو فائق آ فَرِمان،
فقد عزنت لل هرب، اهو عام اٿئي اعلان،
سمجھ رکي ٿيءُ سياڻو، مٿان ڪائين خود نقصان،
ملائي مٿيءَ پنهنجو مانَ، ڪرين آهون ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، اٿئي زبان جن تلوار،
لِسان الفقرا سيف الرحمان، ٻُڌي هوندي تو هيڪار،
پسي وهندي سِرِ ٻي هار ڪندين ارمان ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، اٿئي چٽنگ زبان جن،
ڪُر ڪٽي ڪاهي پوندئي زورئي گهر ۾ زن،
پسي پڄريو چَپڙُ چَنِ، ڪندين ارمان ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڌوتين سان، اٿئي ٻاتا جنهين ٻولَ،
ٻڌڻ سان ٻوساٽجي، پڄي ٻرِ مُنھ ڪندين پول،
رلي مرندين روهين رول، ڪري آهون ”علي گوهر“ چئي.

- نہ رک عداوت آڌوتينِ سان، جي اٿئي پليا ڪنهن جا جيت،
لُٺاڙي سُٺاڙي لُقمون ڪندئي، ڏئي هڪئي ساڻ ٻيت،
ڳائي عذابن جا ڳيت ڪندين آهون ”علي گوهر“ چئي.

❊❊

نہ عشق هجي هان

- نہ عشق هجي ها، نہ ارض سما عرفات هجي ها،
نہ شمش و قمر کهکشان، نہ تارن ڀري رات هجي ها،
نہ آدم عيسيٰ موسيٰ، نہ ظاهر، ڪنهنجي ڪائي ذات هجي ها،
نہ ”گوهر“ ڪنهن کي، ڪنهن جي ڪا ئي تات هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ بلبل سندي بات هجي ها،
نہ ڪڪر هجي ها، نہ ڪو بوند ڪا برسات هجي ها،
نہ چُون چُون هجي ها چِيهَن جي نہ چَتُنِ جي ڪالات هجي ها،
نہ ”گوهر“ پيارَ سندي، سهڻي سُوغات هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ رچي هيءُ رنگ رچي ها،
نہ پائي پيشوازي، نہ نينهئون ناچو نچي ها،
نہ اُدمان ڏئي آڙاهہ ۾، ڪو پروانو پچي ها،
نہ ”گوهر“ سِيني ۾، سُوز سندو مچ مچي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ مجنون مستان هجي ها،
نہ ليلان ڪارڻ لُوڪ ۾، ڪو ديوان هجي ها،
نہ جِنَ بَشَر غلمان ڪو، عرفان هجي ها،
نہ ”گوهر“ ظاهر هِتِ هُتِ ڪنهن جو، ڪو داستان هجي ها.

- نہ عشق هجي ها نہ آدم صَفي الله هجي ها،
نہ عيسيٰ، نہ مُوسيٰ، نہ ڪوئي، ڪليم الله هجي ها،
نہ يوسف ”وڏڻ گوهر“ نہ نوح نجيح الله هجي ها.

books.sindhsalamat.com

- نہ عشق هجي ها، نہ ڪوئي عشاق هجي ها،
نہ لولاڪ لما ظاهر، افلاق هجي ها،
نہ لوهہ قلم نہ عرش معليٰ، پاڪ هجي ها،
نہ ديدار جي دري جو ”گوهر“ کُلِيل تاڪ هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ ڪو جبل هاڙو هجي ها،
نہ رڙيون، رِيهان رُوج رَاڙُو هجي ها،
نہ سسئي کي سورن جو، ساڙوهجي ها،
نہ ڏک جو وڏڻ ”گوهر“، ڏکيءَ لاءِ ڏهاڙو هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ ڪوئي انسانُ هجي ها،
نہ پيغمبرَ، پيرُ ڪو، سلطان هجي ها،
نہ ”گوهر“ مئي پريو، ڪاڻي ڪو مئخان هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ ڪوئي واتئون وهُہ وِڻي ها،
نہ محبت هجي ها، نہ محبت جو، ڪو ٻِجُ چِڻي ها،
نہ پيار مجهائون نہ پيارَ جو، ٻجُ نج ڦِٽي ها،
نہ ”گوهر“ شاعر پنهنجي، شوق سان سِٽَ سَٽِي هان.

- نہ عشق هجي ها، نہ وفا نہ وفادار هجي ها،
نہ سهڻي هجي ها، نہ مرد ڪو ميهار هجي ها،
نہ قرب هجي ها، نہ قرب پريو ڪوهيارهجي ها،
نہ ”گوهر“ دائم ڏٽي ڏڻ جو، ڪو ڏنار هجي ها.

www.sindhsalamat.com

- نہ عشق هجي هان، نہ نينهن وارو نروار هجي ها،
نہ ڪات نہ ڪتر هجي ها، نہ ڪونڌر ڪسڻ لاءِ تيار هجي ها،
نہ بار باري برهَہ جو، عُشاق تي اظهار هجي ها،
نہ "گوهر" پيار سندي تلوار جو، ڪنهن سرِ وڳڻ وارُ هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ تخت ڏٺي نہ تاجدار هجي ها،
نہ براق هجي ها نہ بُراق سندو ڪو سوار هجي ها،
نہ نور هجي هان نُوري، نَڪو ننگدار هجي ها،
نہ "گوهر" مون غريب جو، ڪوئي غمخوار هجي ها.

- نہ عشق هجي هان، نہ پرين نہ پرينءَ سندي پچار هجي ها،
نہ جهر جهنگ ۾، جهانگيئڙن جي ڪائي جُهونگار هجي ها،
نہ ميهر هجي ها مالَ ۾ نہ هُون هُون جي ڪائي هُونگارهجي ها،
نہ "گوهر" هن تندُ ۾ ڪنهن جي ڪا تئون تنوار هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ پنئورو نہ پنئوري سندي پٽڪار هجي ها،
نہ مهڪ هجي ها، مڪڙن ۾ نہ باغ فضا ۾ بهار هجي ها،
نہ بادل هجي ها پرجهلو نہ مٿئون مينگهہ ملهار هجي ها،
نہ "گوهر" مون غريب جوڪوئي، ڪتي غمخوار هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ اهو منظر اظهار هجي ها،
نہ عارف هجي ها، نہ ڪامل ڪوهيار هجي ها،
نہ ڪينجهر جهيل هجي ها، نہ چام ڪلهي چار هجي ها،
نہ "گوهر" مون ڳنڊري ڳريءَ جو سمون سُگنڌ سينگار هجي هان.

books.sindhsalamat.com

- نہ عشق هجي ها، نہ ڪوئي سوز سندي سُرڪي چُڪي ها،
نہ سڪئون سهٽي، ساهڙ لئہ ترڻ سير سکي ها،
نہ مجنون نانءَ ليلان جو نئين نئين نينهئون لکي ها،
نہ "گوهر" ناز پريو حسين! قدم ڪربل ۾ رکين ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ عشاق جو مظهر مور هجي ها،
نہ تر بر بحر هجي ها، نہ بحرين جي موتيءَ جو ظهور هجي ها،
نہ مانجهي مرد ميدان ۾، نہ ملڪ ۾ منصور هجي ها،
نہ "گوهر" ڪونڌر ڪي ڪسڻ ڪات هينان منظور هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ م، ح، ۾، د جو جهولو جهلي ها،
نہ طالب مطلوب هجي ها، نہ ديدار جو دروازو کلي ها،
نہ تر بر بحر هجي ها، نہ ڪينجهر ڏيئي چوليون چلي ها،
نہ وڳڻ "گوهر" هِتِ هُتِ، مونکي ڪوئي مانُ ملي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ جاني نہ جهان هجي ها،
نہ لوح و قلم هجي ها، نہ لاحد لامڪان هجي ها،
نہ سونهن هجي هان، نہ سونهن پريو سلطان هجي ها،
نہ "گوهر" منهنجي مٿان، ڪوئي مهربان هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ سهٽو هيءُ سنسار هجي ها،
نہ گل ڦل ٻوٽا گونج هجن ها، نہ جهوميو پڻ جنسار هجي ها،
نہ روشني هجي ها، سر بسر نہ جهان ۾ ڪو انوار هجي ها،
نہ هن پونءِ مٿان بر سر "گوهر" ڪو گلزار هجي ها.

www.sindhsalamat.com

- نہ عشق هجي ها، نہ پيار جو وڻج واپارَ هجي ها،
نہ طالب پنهنجي مطلوب لئہ، بيحد بيقرار هجي ها،
نہ تاج هجي ها نہ تونگر ڪو، نہ ڪو تاجدار هجي ها،
نہ "گوهر" بازارِ مصر، يوسف جو ڪو خريدار هجي ها.

- نہ عشق هجي هان، نہ مئہ نہ مئخان هجي ها،
نہ جام شراب هجي ها، نہ ساقي سلطان هجي ها،
نہ سرڪي ملي ها ڪنهنکي، نہ ڪوئي ڪنهن جو مهمان هجي ها،
نہ "گوهر" خودُ خدا محبُوب جو ميزبان هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ والي نہ وٽڪار هجي ها،
نہ وِرُ وسيلو واهِ ڪا، نہ ڪنڌيءَ نہ ڪنارُ هجي ها،
نہ هادي نہ مهدي مهربان، نہ گر نہ ڪائي گرنارِ هجي ها،
نہ "گوهر" مون غريب جي ڪشتي تار منجهائون پارَ هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ قربو ڪمال هجي ها،
نہ جهان هجي، نہ جلوو نہ جمال هجي ها،
نہ نور خدا جو، جڳ ۾، اهڙو انوالُ هجي ها،
تنهنجو منهنجو هجڻ "گوهر" محال هجي ها،

- نہ تنهنجو منهنجو هڪ ٻئي، سان ڪو هم خيال هجي ها،
نہ سهڻي سنڌڙيءَ ۾، ڪو سيوهاڻي لعل هجي ها،
نہ "وڳڻ گوهر" متان منهنجي ڪنهنجو ڪو پال هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ ڪعبو قبلو عرفاتِ هجي ها،
مليو حسين محبوب آ، منڙو نہ اها سهڻي سوغات هجي ها،
نہ ڇون ڇون "وڳڻ گوهر" نہ ڪنهن جي ڪا لات هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ اذرات نہ پريات هجي ها،
نہ اولهہ اوير نہ اُتَرَ ڏکڻ نہ ڪائنات هجي ها،
نہ تون نہ مان "وڳڻ گوهر" رڳو ڇپ ڇپات هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ رندن سندي ذات هجي ها،
فَذِڪرونيِ اِذڪرڪُم، نہ ڪنهن کي ڪنهن جي تات هجي ها،
قسم ربّ جو "وڳڻ گوهر" بس! انڌيري رات هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ رضا نہ راز هجي ها،
نہ اهڙو اعليٰ افضلُ، نہ حسن کي ناز هجي ها،
نہ باجو نہ بينو نہ سارنگ، ڪوئي ساز هجي ها،
نہ ملي هان ڪنهن کي منزل، نہ رَندي پرواز هجي ها،
نہ "وڳڻ گوهر" تنهنجو، دردن پريو آواز هجي ها.

- نہ عشق هجي ها، نہ دانهون نہ ڪيڪٽ ڪيهان هجن ها،
نہ سورَ نہ سوز نہ رڙيون، نہ ريهان هجن ها،
نہ، "گوهر" عشق وارن جو چاتيون، فراق ۾ چيهان هجن ها.

❊❊

ويو ڪين وڇڙو

- ويو ڪين وڃيو، وينو سيني اڏي گهر،
اهو ساٿ ثمر، تيو آ عطا هي ازل ڪان.

- ويو ڪين وڃيو، وينو آسڻ پڪو اڏي،
ساري ساڻ "گوهر" لڏي، آهي مهمان منهنجو مورئون.

- ويو ڪين وڻواد، وري جوڙي وينو ويڙهو،
اتس مونسان جهيڙو، ازل ڪان "علي گوهر" چئي.

- ويو ڪين واڳهُ، رهندو آيو آ سِري،
رهيو "گوهر" آ گذري، ڪاتي ٻڄي ڪنڌ تان.

- ويو ڪين وڃيو، نہ تو نظر ڪان تري،
ٻري تو مچ جان ٻري "گوهر" ڪري اوهيڙو اندر ۾.

- ويو ڪين وڇڙو، هو وري وينو هٽي وِر،
اها متي آهي ڪِر، "گوهر" ازل ڪانئون اندر ۾.

- ويو ڪين وڇڙو، نہ مئو ڪاتي مَري،
اهائي سور ٻَري، "گوهر" مورئون آهي متي تي.

- ويو ڪين واڳهہ، وينو ڪري سيني ۾ وٿاڻ،
اهو وڳڻ "گوهر" ماڻ عطا تيو آ ازل ڪان.

- ويو ڪين وڇڙو، هو وري وينو ڪري آرو،
اهو ڪڪيءَ جو ڪارو، "گوهر" آهي سِرِ ازل ڪان.

- ويو ڪين واڳهہ، اهو ويجهو سُري تو سُري،
جيءُ جهري تو جهري "گوهر" ڏسي ڏيل ڏاڍي جو.

- ويو ڪين وڇڙو، بيٺو اچا اڏي آ دام،
متو مُون لاءِ آ ماتام "گوهر" اڳ اڳوٽي اَنگ جو.

- ويو ڪين وڇڙو، بيٺو اچا ڪٽي آ ڪر،
منهنجي پويان هي ڪَپُر، پيو آهي پينگهي ڪان.

- ويو ڪين وڇڙو، وري ڪري پيو واڪا،
مونلاءِ ڏکيا هي ڏاڪا، "گوهر" لڪيا آهن لوحئون.

- ويو وڃيو ڪين ڪي، وري آيو ساڻ ڪري ساٿي،
آهيان ازل ڪان قاتي، "گوهر" مڪاريءَ جي مَڪَرَ ۾.

- ويو سورُ ڪين وڃڻو، اجا ڏئي پيو تڙيءَ تي تڙي،
اها لڳل آهي ڪڙي “گوهر” توڙئون تتيءَ ڪي.

- ويو ڪين وڃڻو، وري جهڙِي تو جهيڙي،
رهي منهنجي ئي ويڙهي، “گوهر” پيو تو گهاوَ ڏي.

- ويو ڪين وڃڻو، اجا بيٺو رتي آ راند،
اهو پيو آهي پانڌ “گوهر” توڙئون مون تتيءَ جي.

- ويو ڪين وڃيو، ڪري زياده اجا مستي،
وينو اڏي آ بستي “گوهر” جيئئون منهنجي جيءَ ۾.

- ويو ڪين وڃڻو، بيٺو اجا ڪري آ ڏنگ،
اهو پَيَلُ مونکي ونگ “گوهر” آهي ازل کان.

- ويو ڪين وڃيو، وجي کو نہ ويو
منهنجي پويان آهي، پيو “گوهر” ميثاقي ميدان کان.

- ويو ڪين وڃڻو، اجا بيٺو ڪيدي آ رنگ،
لڳل “گوهر” آهي ونگ، توڙئون مون تتيءَ ڪي.

- ويو ڪين وڃڻو، اجا ڪري پيو زوري،
اها لڳي آ جهوري “گوهر” جيئئون منهنجي جيءَ ڪي.

- ويو ڪين وڃڻو، اجا پيو پاڻ پڌائي،
شل جندڙي ڇڏائي اللهُ “گوهر” اُن آفت مان.

❋❋

books.sindhsalamat.com

ٽيهہ اکري

www.sindhsalamat.com

الف

الف اکر هيڪڙو، ڪنيوساميئڙن ساري،
گاگهائي گِهڙيا گِهيڙ ۾، لڳي تنهن لاري،
پهچي ڪُونڏر ڪناري، گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ب

بَيئُون باري بارَ ڪٽي، هليا آديسي اٽموٽ،
"مُوتُو قَبلَ لااَنَت مُوتُو"، سهي سِر تي چُوٽ،
ماٽي گُل گهرا گهوٽ، گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ت

تَيئُون تَات چڙي تما، ٻي رکي شرع سندو خيال،
طريقت جي تَڪيئي سان، ميڙي معرفت جو مال،
ڪٽي حقيقت جو حال "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ث

ثَيئُون ثواب لئہ سامي ويا سنجهي ئي سُرڪي،
مَٽيون ڪَڏي مَنَ مان وجهي هِيري هٿ هرڪي،
مانجهي اهي مُرڪي "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ج

جَيمَئُون جوڏا جاڳي، اٿي تَوَنگر ٿي تيار،
اِن الله حَشتَريٰ ڪري، پڻ واحد سان واپارَ،
ڪري هيرا هٿ هزار "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ح

حَيئُون هاڪارا هليا، هو پڻ لالڻ ٻڏي لُنگ،
طُو بُوءَ سندي بَحَر ۾ ڏئي چَاهَ مَنجهارون چُنگ،
معاف ڪرائي سپ سُنَگ، گر سان گڏيا ڪاپڙي.

خ

خَيئُون خُوبُ خوشيءَ مان، ٿي آديسي اظهار،
قَاُلوبَلاجي قُول جو، هو ڪري پورو پڻ اقرار،
ٿي تارَ منجهان پارَ "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

د

دَالَئُون دَانہَ دائمان ڪري، سَجَدُو رُڪُوعُ قيام،
وَثَقَاهُمُ رَبَهُم شَرَاَباً طَهُورا جو "گوهر" پي جام،
ڪري حاصل حَقُ مُدام، گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ذ

ذَالَئُون ذَڪر جي رکي، سَامي سِيني سڪ سَبَيل،
فَذَ ڪُروني اَزَڪُرڪُمُ، جا پڻ هو پروڙي دليل،
ٿي خاوند جا خليل "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ر

رَيئُون رَبَي رَنگَ جو، پسي آديسي انداز،
وَحدَهُو لا شَريڪ لہُ، سمائي سيني سَراپا ساز،
ڪري پَروانا پرواز "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ز

زَيئُون زور زُهد جي، رِڙِهي رندن ورتي راهہ،
جاڏي پسيئون پير پرينءِ، جو ڪري اوڏنهن ڪاهہ،
رکي شوق اهڙو شاهہ "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

س

سَينَئُون ساري سچ جي، چڪي سَنَيَاسي سُرڪي،
اِنَ الله جَمُيلُ ويُحِب الَجمال، حسن تي هرڪي،
جوڏا جڳ اندر جرڪي "گوهر" گر سان گڏيا ڪاپڙي.

books.sindhsalamat.com
www.sindhsalamat.com

ش

شَينَئُون شوق شڪر جو آهي آديسن ارڪان،
لَقَدِمن اللّٰه آلاّ لمُومِنِينَ، پسي آگي جو احسان،
مجي فَائق جو فرمان ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ص

صُوَادئُون صاف سَراپا، ٻُڌي هو ٻاروچي ٻولي،
ان اللّٰه مع الصّابِرين، لائي لونءِلونءِ ۾لولي،
رسي راهه سُولي ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ض

ضَوَادئُون ضَعيفَن ڪيا، ساجن ڪي سڏڙا،
اِنَ اللّٰه مَعَ المَتَوَڪلِين، هو ٽپي پارَ پيا جڏڙا،
ترت ڪٽي تڏرا ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ط

طُوئيئُون طمع تَمامي، ڪري طالب ترڪ تمام،
يَبقُو ڪَثيَراه، سَندو مجائي، هو من اندر ماتام،
پي وَحدت وارو جامُ ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ظ

ظُوئيئُون ظاهر ظلم جي، رئيئون راتا راهه چڏي،
اِهدِ نَاالصِرَاط المُسطَقِيمَ، جي تَونگر تي تڏي،
اُتي عارف آسڻ اڏي ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ع

عَينَئُون عاشق اُتي پيا، سوڊا ساجهر سويلا،
اِلا بذِڪرِاللّٰه، جا مجائي، من منجهه مشعلا،
پهري سر دوشالا ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

غ

غَينئُون غازي اتي هليا، ڪٽي ڪُونڌَر اُوچُوڪر،
ڪل سِيَرُوفِي الاعَرضِ، جوهو ڪري سامي سير سفر،
پسي پريان سندو پرُ ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ف

فَيئُون فڪر فِراق جي، هو پڻ پائي هتڪڙي،
مُوتُو سندي مام جي، ڪٺهين منجهه ڪَڙهِي،
چاڙهيون سب چڙهي ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ق

قَافَئُون قُرب ڪَريم جو، مجي آديسي اظهار،
اِن اللّٰه عَليٰ ڪُل شيءُ قَدَيرُ، چئي سنياسي سد بار،
تي نظاري نروار ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ڪ

ڪَافَئُون ڪامل ڪائنات ۾، رهي مُوج پريا مشتاق،
رَضِي اَللّٰه عَنَهُمُ وَرَضُوَعَنهُ، جي طلب رکي عشاق،
جوڙي لَاَحَد ۾ اُوطاق ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ل

لامئُون لالڻ لَڏي هليا، مانجهي ساڻ مهل،
لاتَقنَطُو مِن رَحمتِ اللّٰه جا، گهرا پَسي هو گل،
ماٽي قادر جي ڪهَل ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

م

ميمئون مرد محبت جا، پائي ڳانا ڳل ڪروڙ،
قُتِلُو فِي سَبيلِ اللّٰه، جا، ٻَڌي منهن تي مُرڪي مُوڙ،
جوڙي جيئون اهڙي جوڙ ”گوهر“ گر سان گڏيا ڪاپڙي.

ن

نونئون نعرو نانگا هٽي، نت نينهئون تي نروار،
اِنَ اکرمُ کُم عَندالله اَتقاکُم. کري سراپا سينگار،
ماٽي منجهان ئي پتار "گوهر" گر سان گڏيا کاپڙي.

و

واوئون وينجهار وري پيا، طرف تهين تاٽي،
وَنَحنَ سَندي وَصال جو، مزو منجهان ئي ماٽي،
هو ساجن سجاٽي "گوهر" گرسان گڏيا کاپڙي.

ه

هيئون هليا هوشيار تي، کري پيرين پنڌ،
وَاَنَ سَايَهوسوفَ يَرا، جو مانجهي چکي مَنڌ،
پسي راڳل جو رَندُ "گوهر" گر سان گڏيا کاپڙي.

ء

الفئونالو الله جو رکي هو، عاشق عشق اپر،
وَبتَغُواَليهِ الوسَيلَهِ جو پڻ ناهي سات ثمر،
ماٽي داور سندو در "گوهر" گر سان گڏيا کاپڙي.

ي

يئون يقينن يار سان، پيئون پيچ پنهل پائي،
اَطِيعو الله وَاطِيعُورَسُول، جي دَر دَرِ مُرلي وڃائي،
سُوڌا سَامي سڏائي "گوهر" گر سان گڏيا کاپڙي.

books.sindhsalamat.com

الف

الف اکر هيڪڙو، عشقُئون آديسي اوري،
پورب سندي پنڌ جا، سگهڙا سنياسي سوري،
ڏونگر ڏکيا هو ڏوري، "گوهر" کمائي گنج ويا.

ب

بيئُون بار برهه جو، کٽي ساميئڙا ساري،
هلي پيا هينگلاج ڏي، ٻيون واٽون وساري،
پهچي پنهل اوتاري "گوهر" کمائي گنج ويا.

ت

تيئون ڇڏي طمع ٻي، کٽي سامي هک سوغات،
ڏئي اوجاڳا اکين کي، هو جاڳي ساري رات،
ماٽي منجهان ئي حق ذات "گوهر" کمائي گنج ويا.

ث

ثيئون ثمر سات جو کٽي ساميئڙا ساري،
وردُ زبان اَنُ جو رکي، پيا ورق سپيئي واري،
رَسي کنڌيءَ کناري "گوهر" کمائي گنج ويا.

ج

جيمئون سمائي جيءَ ۾، اُها سامي سک سبيل،
نينهئون نظاري نروار تي، هو آديسي اصيل،
ٻڄي خالق جائي خليل "گوهر" کمائي گنج ويا.

ح

حيئون حشمت سان، هليا هاڪارا جُنگ جوان،
قالو بليٰ جي قول جا، هو سُهَج کٽي سامان،
مرد ملهائي ميدان سي "گوهر" کمائي گنج ويا.

www.sindhsalamat.com

خ

خيئون خودي کي، ڪائي ساميئڙا سدبار،
پائي منهن مونَن ۾، بيحد تي بيدار،
اهڙو عجب ڪري اظهار "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

د

دالئون داور جي رکي، سامي سڪ ساري،
وفا سندي واعدي جون، هنجون هو هاري،
ميرا پانڌ اوجاري "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ذ

ذالئون ذڪر ذوق جي، نانگا تي نروار،
ساري ڪٽي سِرِ تي، صبر سندو ئي بار،
ماٽي قلب قَرار "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ر

ريئون رند رياضت جي، سوڌ چکي سُرڪي،
واري پنهجي وجود کي، ڏُول اگِيان ڏُرڪي،
مُحب اهي مرڪي "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ز

زيئون زياده زُهد جي، هڪ ئي تات رکي تَن،
پاڙي سا پاڙيئون جا، ڪوڪ ٻُڌي هُيئون ڪِن،
سمائي مايا اها ئي منَ "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

س

سينئون ساري سوپ جا پهري سهرا سَر سُگِندَ،
باري بيحد حرس جا پيچي پورا ڪري هو بندَ،
پسي رهبر سندا ئي رند "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ش

شينئون شائق شرع جا، پهري طريقت جو تاج،
معرفت سندو منن سان، هو ڏاها ميڙي ڏاج،
ڪري حقيقت جو ڪاج "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ص

صوادئون صداقت جا، پڻ لالڻ ٻَڌي لُنگ،
نينهن نڀائي نروار تي جوڏا اُهي جُنگ،
معاف ڪرائي سُنگ "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ض

ضوادئون ضمير پنهنجي سان، پيچ پڪو پائي،
قضا مجي ڪريم جي، هو ساڌو سرڙو نمائي،
پيهي پنهل پرچائي "گوهر" ڪمائي گنج ويا

ط

طوئيئون طالب طلب رکي، اها سڌائي سامي،
مَشتاق مطلوب لئہ، جوڙي جيءَ ۾ جامي،
ماٽي محب مدامي "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ظ

ظوئيئون ظاهر ظلمت جي، هو شائق ڇڏي چانگهه،
مِهرَ پري ميهار جي رکي هر دمُ هيجئون تانگهه،
سيئي سُرها ڪري سانگ "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ع

عينئون عاشق عشق جو، هٽي نعرو هو نانگا،
حدئُون لنگهي لاحد ويا، لالڻ لنگهي اِهي لانگها،
ڇڏي ٻيا سانگا "گوهر" ڪمائي گنج وي.

غ

غينئون غيُوري اُتي جوڙي، جيئون اهڙي جوڙ،
وڙهي وڙهيا ويرن سان، سهي سختيون سوڙ،
مانجهي مُرڪي ٻڌي مُوڙ "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ف

فيئون فقير فڪر جو، سر بار ڪٽي باري،
واري وڃائي وجود ڪي، هو زور ڪري زاري،
پَسي اوڏو اِي آري "گوهر" ڪمائي گنج ويا

ق

قافئون قربائتا ڪهي هليا، اُتي ڪرها قطاري،
جيءُ جُسو جانب لئہ، ٻارڻ مَنجهہ ٻاري،
دانہَ ڏيان اِهو ڏاري "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ڪ

ڪافئون ڪهي قرب سان، ڪري ڪُوهيارا قطار،
ملهائي ميدان عشق جو ڪرائي ڏڙ سِرن ڪان ڏار،
پَهري سوپ سندا هو هَارَ "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ل

لامئون لاشريڪ جي، لائي لونءَ لونءِ ۾ لغار،
مَن عَرف نَفسه، اها ئي تند چُوري تَارَ،
پسي پنهل سندا پارَ "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

م

ميمئون مانجهي موهجي، تَوَنگر تي تيار،
راه حق ۾ تلوار جو، سهي وار مَتانئون وار،
ماٽي ڏاور جو ديدار "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ن

نونئون نانگا نفي جو، پري پُر پيالو پيءُ،
اَلَسَتُ واري اَنگ ڪي، جِيئون چئي جيءُ،
اُهي اَحَد اُوڏا تي "گوهر" ڪمائي گنج ويا

و

واوئون وڏي وينجهار هليا، اُتي قدمڙا سوري،
رهبر سندي رضا جا، هو اَنگ سَيپيئي اُوري،
سر ساهُ سڃڻ گهوري، "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ه

هيئون هليا هوشيار تي، رکي راڻا هڪ رايو،
رمي رَسيا ڪاڪ ڪنڌيءَ تي، ڪري سفرُ سوايوَ،
پسي ساجن سندو سايو، "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ء

علفئون اور الف جي، سامي سيني سَمائي،
انئي پهرَ اُڻ تُڻُ، جو دل ۾ دودُ دکائي،
منهڙو مُوني لڪائي، "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

ي

يئون يقين سان هلي، ساميئڙا سرواڻ،
تانيءَ پَيت طَرحين، هو واٽي اهڙي وَاڻ،
ڪرائي پنهنجي جاڻ، "گوهر" ڪمائي گنج ويا.

**

ڪافيون ۽ وايون

سُر سسئي

ڳالهه ڪريان آئون ڪهڙي تنهنجي،
ڪاتي عشق اڙايو تئي.

وَسُ نہ هلي تو جتي منهنجو،
اُتي جيءُ جڙايو تئي.

برهه بلائون بيجي باري،
ڏنگن ساڻ ڏڙهايو تئي.

ڏاڍي ڏونگر سامهان،
لحزي هڪئي لڙايو تئي.

ڪارڻ ڪنهنجي رتُ روئاري،
سبق سورُ پڙهايو تئي.

لَقَبُ لائي اهڙا منهنجو
مُجرم ناڻءُ مڙهايو تئي.

سخت سزا ڏيئي "گوهر" وڃڻ چئي،
قابو قيد ڪرايو تئي.

❋❋

توکي شام صبحَ، سجڻ ساريان ٿي،
تنهنجون راهون، رويو نهاريان ٿي.

ڪڏهن ايندين اڱڻ تي، قُرب ڪري،
منهنجا پيارا پنهل، پنهنجا پير پري،
مون نِنڌَر نماڻيءَ تي، نظر ڪري،
تولاءِ ڪيئي ڪانگ، اڏاريان ٿي.

نہ تو صبح وٽي، نہ تي شام وٽي،
نہ تي ننڊَ، پرين آرام وٽي،
تنهنجي نانوَ بنا، پيو نہ نانءُ وٽي،
هنجون تنهنجي، هجر ۾ هاريان ٿي.

اٿهيءَ پهر اُيي، انتظاريءَ سان،
روئي رت ڦڙا، آهُ و زاريءَ سان،
ايندي ويندي ڪان هرهر تنهنجو پڇي،
ان پارڻ ۾ جِندُ، پاريان ٿي.

هڪ وسر نہ پر سد بار پرين،
چئي "گوهر وڳڻ"، تي نروار پرين.
پائي پاند ڳچيءَ، لاڙي لڙڪن سان،
واري ورق وڇوڙي جا، واريان ٿي.

❋❋

باهہ برهہ آهي، ٻاري ٻاري،
سينو سڙي پيو تڏهن ڪريان پئي زاري زاري.

باهہ برهہ جي، وئي آ وڪوڙي،
اوپر ڪري، اوپاري ٻاري،
سينو سڙي پيو تڏهن ڪريان پئي زاري زاري.

عشق اُتي تو، پنڌ ڪرائي،
ٿام نہ آ جتي، ٿاري ٿاري،
سينو سڙي پيو تڏهن ڪريان پئي زاري زاري.

هڪ گهڙي نہ، ڏکي ڏکن سان،
گڏُ عمر اتم، گهاري گهاري،
سينو سڙي پيو تڏهن ڪريان پئي زاري زاري.

ساري ساري، سات ڏٺيءَ کي،
ٿيو آ جُرا کين مئون، جاري جاري،
سينو سڙي پيو تڏهن ڪريان پئي زاري زاري.

زاريون ٻڏي مون "گوهر" ضعيف جون،
ٿيندو اَجهو شل آري آري،
سينو سڙي پيو تڏهن ڪريان پئي زاري زاري.

❋❋

وَرُ آري ڄامَ اميرَ،
ڄائي ڄڻيءَ جو ننگ آ توتي.

ٻنڌڙن کان وٺي، ڦٽ فراق جي،
ڇٽَ ڇٽي جو ننگ آ توتي.

درخت جي هڪ پاسي واريءَ،
ٽامَ ٽٽيءَ جو ننگ آ توتي.

هڪ آهيان سُورن ماري ٻيو،
سپَ سٽيءَ جو ننگ آ توتي.

توڙئون تڙيءَ لهري لڙهيءَ،
ماڳ مٽيءَ جو ننگ آ توتي.

"گوهر" چوي هنَ ظاهرُ زندهہ،
لوڙهہَ لٽيءَ جو ننگُ آ توتي،

**

مورئون آهيان ماندي، هيڪاندي،
جانب جي لاءِ جيڏيون.

جانبَ جي آءُ جهوري کان اديون،
نہ ويل آهيان واندي، هيڪاندي.

ڏرئون ڏوبڻ لهرن لوڙهي،
آهيان هتِ آندي، هيڪاندي.

ويس وڳا ڇڏي شاهي سرتيون،
پهري لڱي اٽم کانڌي، هيڪاندي.

سورن جي سرتيون سٽَ ۾ مان،
ٽي بندِ آهيان باندي، هيڪاندي.

سُک سمهان کيئن ريءَ کوهياري،
کري تکيو سيراندي، هيڪاندي.

ڀاڳَ ڀليرا ٿيندا ملندي پنهلَ جي،
جيڏيون پيراندي، هيڪاندي.

گهرُ وڃڻ هيءَ "گوهر" دعا شلَ،
کيچي ٿئي کانڌي، هيڪاندي.

**

اهڙي ڏونگر ڏيج نہ ڏوڏَ،
نہ هلندئي هوڏَ، عشاقي ايوان ۾.

ايوان عشق جو اُجاڙي ڇڏيندئي،
ڇپرَ ڇانگهون ڇوڏَ.

ڪاجا ڪندي ساڻ ڪيهان ڪندي پوءِ،
نہ اوڏا ايندئي اوڏَ.

تري نہ ترندا بحرِ عشق مان،
توڏا تنهنجا توڏَ.

مُوتي مرجان ماڳ نہ ايندئي،
نہ ڪانڌي ٿيندئي ڪوڏَ.

واڪا ڪندي پيو واري واري،
نہ ساڏي ايندئي سوڏَ.

ڳُسِ "گوهر" چئي روڪ نہ رهزن،
ڳوڏا ڪوڙي ڳوڏَ.
نہ هلندئي هوڏَ، عشاقي ايوان ۾.

❊❊

ڇا ٿيون پڇو ڙي، مونکان سرتيون،
سُورن ساڙي، آهيان،

ڇاٽي واٽي پيئڙ، پٻَ جَبلَ جي،
چُوٽيءَ تي، چاڙهي آهيان.

جيڪي مليا هِن، مان تتلَ تنِ جي،
توڙئون تاڙي، آهيان.

ڇائي ڇتي بيڏوهي، بحرَ جي،
لهرنِ ۾ لاڙي، آهيان.

برهہَ سندي، باهِ جي پيئڙ،
برندڙ اُماڙي، آهيان.

آهيان اڪيلي آءُ ازلَ، ڪائنون،
جيڏيون نہ جاڙي، آهيان.

وَرَ جي وڇوڙي واري وِرهہَ، سان!،
سوڳهي سلهاڙي، آهيان.

حالَ پسي پنهنجو، "گوهر وڳڙ" چئي،
روئندي ڏهاڙي، آهيان

❊❊

ريءَ جانب جيڏيون، جيءُ جهوري آ لڳي،
باھ جان پڙڪا ڏئي، سا نہ ٺوري آ لڳي.

جاني ويو جيڏيون ڇڏي، غم گوندر سا گڏي،
کهڙي قبلي جي الائي، واءُ گھورِي آ لڳي.

سرتيون متيون اهڙيون نہ ڏيو، نہ حال ڪو مونکان پُڇو،
وِرهَ جي وِهسي اديون، ڪَسَ ڪورِي آ لڳي.

آ ڳُجهان ڳُجهڙي لڳي، بي درد بي آواز ٿي،
ڪل ڪائي ڪا نہ پَئِي، ڇِڻنگ چورِي آ لڳي.

چا مان چئي پينر چوان، چا رهيو مُون لاءِ آ،
ان سُورَ جي ناسُورَ جي، لوُنءَ لوُنءَ لورِي آ لڳي.

اَورَ جا اَورِيَان پَئِي، سابِقِ سُورَن سَندِي،
ٿي اَجا پُوري نہ آ، وَرِي هَڏَ پورِي آ لڳي.

حال ڪان بي حال هان، ڪاڏي وڃي "گوهر" وڃان،
ڪيئن ڪريان اُن جو وَزنُ، جا اڻ ٺورِي آ لڳي.

**

books.sindhsalamat.com

جتِ! آهِنِ منهنجا، جانيئڙا اُتي،
وڃبو ڪشالا، ڪري.

هڪڙي هتِي اديون، هوتن ڪان سواءِ،
ساعت نٿي ڪا، سري.

بي موتُ مري هيءَ، دائمُ دلڙي،
ڏکي ڏکائون، ٿي ڏري.

ساري سدان سرتيون، ساٿ ڏٽين ڪي،
آهون پريان ٿي، پري.

ڳاري اِها ڳِڻتي ماسُ، اهو منهنجو،
چارو ڪري ٿي، چري.

جانيئڙن جي جيڏيون، جهوڪَ ڪان،
ديدَ نڙِي نٿي، ٺري.

قربان ڪبو هي، ڪوهيارن لئي،
سرَ سوڏوئي، ڏڙُ ڏري.

پڇي پرنِ وٽ، "گوهر وڳڻ" چئي!،
موڳي پلي، پوءِ مري.

**

www.sindhsalamat.com

چڙيو مونکي جيڏيون، آهي ڪيچ وڃڻو
ڪٿي پاڳ پينرا وري ناهي وَرڻو

ويندي ڪيچ ڏي پل، لَتا ٿين هي ليڙون،
سهي وڃبيُون سِرَ تي، سنديون سفر پيڙون،
اِهو بارُ بارِي، سرتيُون آهي سرِ سَهڻو

رَکِي وِک ونڌرَ ۾، سِرڙو سهائي،
ڪُسَڻ ريءَ پينر ڪنڌڙو ڪپائي،
اِهو قرضُ ڪيچِيَن، جو آ مون ڪي پَرڻو

گهڙي گهِلَ بہ، ڪا پينر ڪرايو
منهنجي مَنَ ۾ ماتم، نہ مورئون مچايو
اويرو، سويرو، آهي پنڌَ ڪرڻو

پنيور اديون ! اڄ، وِساريون وڃان تي،
سيني سُور جو مَچُ، ٻاريوُن وڃان تي،
ٻري اِنَ ٻارڻ، ۾ اديون آهي ٻرڻو

ناهي پل پلڻ جو، ڏنگو آهي ڏاڍو
چڙيو سوڙهه سرتيون، ڪرم جو آ ڪاڍو
پُڇي ڏس پنهل جو، انهيءَ ڪان آ پُڇڻو

آهيان پنڌَ پڙي مان جَهلي ٿي ڪين جهلبو
اِهو پُور هاڻي، پليئي ڪينَ پَلِبَو
چِنو پاندُ وَرَ سان، وري آهي ڳنڍڻو

هلي آهيان هوتن، سڏي ڳالهه سوچي،
پنهل پنهنجو لهنديس، لڪن منجهه لوچي،
هتي سُک سُمهڻ آ، منهنجي لاءِ مِهڻو

ڪري مان ڪشالا، وَرَ ڏَي آءُ ويندس،
وڃي نيث پنهنجي، پنهل ساڻ مِلنديس،
اِهو خيال پنهنجو، چڏي ناهي چَڏِڻو

تيان تي رواني، ڪري موڪلاڻي،
اچي آري "گوهر"، تيندو دگ ۾ ساٿي،
ماڻي ڪيچ جو منظر"وگڻ" آهي مرڻو

❊❊

چڏيو سرتيون وڃان هتئون، هِتي ڪيئن مان گزاريندي‌س،
جهوري جندڙي ريءَ جانب، هيٺا هڏڙا هي ڳاريندي‌س.

ويو وَرُ آ اديون جنهن ڪان، پُڇي ڇا ٿيون پڇُيو تنهن ڪان،
هاڙهي حب جون رُڃيون راهون، روئي رتُ سان سنواريندي‌س.

وڃڻ جي تات ورثي ۾، اديون مونکي عطا ٿي آ،
آئي لڪجي الستيءَ جا، دلئون سا نہ وساريندي‌س.

رکي وِڪَ واٽَ وندر ۾ ويندي‌س سا واٽ مون پينرا،
حياتيءَ تان ڪٽي هٿڙو، نہ مان پوئتي نهاريندي‌س.

وساري ٻيا سيئي سانگا، ڪري رُخ هي ڪوهياري ڏي،
سهارو مان وٺي سُورن، اوڪا لَڪَ هي اُڪاريندي‌س.

هلڻ جي آ هينئر تياري، ڪندو ڇا بَر "گوهر" اباري،
اَجهو ٿيندو اڇي آري، ويهي نہ ويل واِريندي‌س.

**

books.sindhsalamat.com

هتئون هاٺي سرتيون، ويندي‌س مان،
موٽي شهر پنپور، نہ ايندي‌س مان.

شهر پنپور جي، جيڏيون رهڻ ڪان،
پري زهر پيالو، پيندي‌س مان.

ويندي ويندي، واٽ وندر ۾،
ڪوري ماس مِرُن کي ڏيندي‌س مان.

ڏونگر ڏوري، سر ساهہ گهوري،
جهُري جانب لئہ، بَسِ جهُرندي‌س مان.

مري مران شل، ڪانڌ جي قدمين،
اهڙو دان ڏٺيءَ ڪان، گهرندي‌س مان.

ڪانڌ جي ڪارڻ "گوهر" وڳڻ چئي،
وڃي مڙهہ مٿيءَ جو، ٿيندي‌س مان.

**

www.sindhsalamat.com

منهنجي ريءَ پنهل سرتيون، نہ ٿي سري،
نٿو دم نڪري، پئي ٿي جندڙي جهري.

مونکي وَرَ جي اديون، آهي ڳُهرج ڳهٽي،
منهنجي سَرَ ڳهرَ، جو آري آهي ڏٽي،
چمان پير پنهل، جا پيزار پٽي،
مَنَ مونکي ڪٽي، پنهنجي ڪنيز ڪري.

عشق آريءَ جي، ڏاڍو ستايو آ،
آڙاهہ اندر ۾ مچايو آ،
پڇي چا ٿيون پڇو، چا ٻڌايان مان،
ٻري سيني ۾، ٿي باهہ ٻري.

چا ڏينهن اديون، چا رات اَٿم،
بس پنهنجي پنهل، جي تات اَٿم،
اهو ذڪر زبان، وائي وات اَٿم،
نٿو لبڙن تان، پنهل نام ٽري.

آءُ بي وس هان، لاچار بندي،
بي ڪا نہ سجهي پئي ڪائي ڪنڌي،
ڪنهن سان اُور اُوريان، ان سُور سَندِي،
روئان روز پئي، اُڇنگار پري.

انئي پهر اندر ۾ اداس اَٿم،
باسي "گوهر" وڳڻ، اها باس اَٿم،
وڌ بَاس ڪان، اها آس اَٿم،
ڏيان دلبر جي دَمُ قدمين ڌري.

❊❊

جت جيءُ جَڏو جيڏيون جهوري ويا،
ڪپي لَحَمُ لڳن تان ڪوري ويا.

ڪَلَ پئي اديون ڪائي، ڪا نہ ڪا،
قدم ڪوهان هو، سوري ويا،
ڪپي لَحَمُ لڳن تان ڪوري ويا.

لِڪُ لِڪائي، وڪ وڌائي،
منزل ڏوران هُو، ڏوري ويا،
ڪپي لَحَمُ لڳن، تان ڪوري ويا.

انئي پهر عاشُورن جو،
چرخو چتَ ۾ منهنجي چوري ويا،
ڪپي لَحَمُ لڳن تان ڪوري ويا.

جيڪي ڏنائون، جهولي جهليا مون،
سي نہ تارازيءَ ۾، هو توري ويا،
ڪپي لَحَمُ لڳن تان ڪوري ويا.

جوءِ مَتِي جتَ، جيڏيون جڏِي جا،
هيٺا هڏڙا، يَجِي پوري ويا،
ڪپي لَحَمُ لڳن تان ڪوري ويا.

پونِي پلاٽي، جاٽئون جاٽي،
اورَ "گوهر" اوڪي، اوري ويا،
ڪپي لَحَمُ لڳن تان ڪوري ويا.

❊❊

ڪيچي ڪرها، ڪيچ قطاري ويا،
بي موت اديون، مونکي ماري ويا.

مهل الائي ڪهڙي، مَيَا مهاري هو،
مون نِنڊر ڏي، نہ نهاري ويا،
بي مُوت اديون، مونکي ماري ويا.

درسُ ڏئي اهڙو درد ونديءَ کي،
سبق سُور، سيکاري ويا،
بي مُوت اديون، مونکي ماري ويا.

هڪ تہ هُيس آءُ، چوري چپرين،
پيو زهرُ پيالو پياري ويا،
بي مُوت اديون، مونکي ماري ويا.

قيامت کان اڳ "گوهر" قيام جو،
ڏنگو ڏينهن، ڏيکاري ويا،
بي مُوت اديون، مونکي ماري ويا.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ساجن سوا او سرتيون، ساعتَ نہ ٿي سَرِي،
آريءَ سندي اَجهي کان ٿي، خيالُ نہ ٿو ٽرِي.

سڪ سوز آ سيني گهڻو، وسَ ۾ نہ آهيان،
آريءَ جي عشق جو اندر، آڙاهہ ٿو ٻري.

هوتَ سندي هِجر جي، لڳي باهہ آهي پڙڪي،
لُونءَ لُونءَ اندر لُڇي پَئي، ناري نہ ٿي ٺري.

وَرَ جي اديون وڇوڙي، ڪڙي قيد ڪيو آ قابو،
قاتي آهيان فراق جي، اوکي اچي اَرَي.

وڇڙو آهي اُتي جتي، جانب جي جُوءِ آ،
ڪنڊڙا جهلي ڪروڙين، پيرَ پٿُون ڪري.

گنج پيو ڪپي نہ "گوهر"، هڪ آس اندر ۾،
جانب سندي جُتيءَ جي، شل مان مران تَري.

❊❊

www.sindhsalamat.com

سرتيون هتئون هاڻي، ويندیس مان،
موٽي شهر ڀنڀور، نہ ايندیس مان.

شهر ڀنڀور جي، رهڻ ڪان اديون،
ڀري زهر هو، پيالو پيئنديس مان.

ويندي ويندي، واٽ وندر ۾،
ڪوري ماس مِرُن، کي ڏينديس مان.

جيڏيون ڏيو ٽيون، ڀوَ جنهين جا،
جوڙ جوڙي تن سان، رهنديس مان.

اُڀري پيا هن، جيڪي سُورَ اندر ۾،
سي نہ ڪهين، سان سَلينديِس مان.

راتئون ڏينهان، پرينءَ پسڻ لئہ،
ڏونگر "گوهر"، ڏورينديس مان.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڪرها قطاري رتُ روئاري، ورُ وٺي اديَون ڏَيرَ ويا،
ورُ وٺي اديون ڏير ويا، پوٺي پلاٽي سوير ويا.

جي مون سنواريا، جانب جي لئہ،
سُجا ڪري، سيئي سَيرَ ويا.

ڏينهن اديون جَڻُ، رات آ مون لئہ،
اهڙا اٿاري، هو انڌيرَ ويا.

چريءَ مٿان رکي، چٽنگ فراق جي،
لکي لکائي، پنهنجا پيرَ ويا.

سُورن جو ڏئي ٿمر "گوهر" چئي،
گسَ مَٿِي ڪِيئي گِهيڙَ ويا.

❊❊

www.sindhsalamat.com

آنءُ کهڙو کريان سينگار،
ريءَ کوهياري جيڏيون.

هار سينگار سرتيون، اُتي رهيو جتي،
شاهي چنو هو هَارُ ريءَ کوهياري جيڏيون.

سُورن ساري، بي موت مئل سان،
رکيو آ تکرار، ريءَ کوهياري جيڏيون.

سُور سوايو آ سِر کٽايو،
ياري بيحد بار، ريءَ کوهياري جيڏيون.

اڄ نہ چوان کلهہ، جائي جتيءَ کي،
کونهي قلب قرار، ريءَ کوهياري جيڏيون.

غم ”گوهر“ چئي گهائي گهرو،
وري کيو آ وار، ريءَ کوهياري جيڏيون.

❊❊

لڳي لونءِ لونءِ ۾ آ لغار،
آريءَ جي اديون، عشق جي.

انئي پهر آهي اندر ۾،
تانگهہ اها ئي، تَنوار.

باهہ برهہ جي، پڙڪا ڏئي ٿي،
بدن ۾ بيشمار.

سُکِ سمهان کيئن، سمهڻ نٿي ڏي،
سار پنهل جي، سنيار.

جهوري لڳي آ، جيئڻ جيءَ ۾،
سوڙهہ کري، هيءَ سَدِبار.

هک نہ چوي ”گوهر“ سهيلن سوڏي،
کيون سک، بيٺي آ قطار.

❊❊

هلڻ جيڪي سڪيون هوتَنِ، وري وَرِ نہ ڪهين وَرَنديون،
اوپاريون جي تري هليون، لنهواريون نہ ڪهين تَرَنديون.

جِتِي اڙيون اُتي وينديون، نهاريندِيون نہ ٻئي پاسي،
آڏوتي عشق وارن جون، نگاهون نہ ڪهين ڦَرَنديون.

هلي هاڙهي هاڪاريون، هٽي نعرو هشمت سان،
عشاقي اوکي چاڙهي جو ڏسي، ڏر نہ ڪهين ڏرنديون.

عجب هيءَ چال آ جن جي، ڪريان مان ڳالهہ چا تِنِ جي،
چڙهي ڪنهن چوٽ تي بيهي قدم پوءِ نہ ڪهين چُرنديون.

چڏي سر ساهہ جو سانگو، ٻَڌي سندرو صداقت جو،
ٻريون جي عشق ٻاروچي، نہ ٻارڻ ٻئي ڪهين ٻرنديون.

گِهڙي ان گهيڙ ۾ "گوهر"، رکي سِرُ هيٺ خنجر جي،
ماٽي محبن سندو مڪڙو پيو، ڪجهہ نہ ڪهين گهُرنديون.

**

books.sindhsalamat.com

ريءَ جانب جيڏيون، جيءُ منهنجو ٿو جُهري،
اڱار جان پڃري پيو، هيڪر ٻَري ٻِيهر ٻري.

عشقُ آريءَ جي اديُون، دل ۾ دڪايو دُودُ آ،
مچَ جو منظر ڏسي، ڳُجَ منهنجو ٿو ڳَري.

ريءَ ڪوهياري جيڏيون، سُور هي ناسور ٿي،
وَرَ وجهي واسِينگ جان، سَپُ سيني ٿو سُري.

ڪيئن مان رهان پيتَر هتي، مون لاءِ ساري سُجَ آ،
ويران هي پکڙا پَسي، ڏيل منهنجو ٿو ڏَرَي.

عزرايل کهڙي هستي آ، جو ساهہ تي سختي ڪندو،
دردُ دلبر جو اُٿي، سَاهُ سوگهو ٿو ڪري.

گهُر وڳڻ "گوهر" دعا، مقبول ٿي پئي من ادا،
ڪانڌ جي قدمين ئي شل، هيٺ هيءَ موڳي مَرَي.

**

www.sindhsalamat.com

پاتو جن پيچ پنهل سان ڏونگر سي، يار ڏوريندين،
وفا جي راهه ۾ هر دم، قدم سدَ بار سوريندين.

چڏي چپڙا محل ماڙيون، ڪري حال فقيراڻا،
سنياري سِرَ سراپا گهرُ، زيورَ زر يار گهوريندين.

چني چاتي چوڙي چتڙا، ڪٽي هتڙو حياتيءَ تان،
فدا پنهنجي پنهل تان تي، جهوري جند يار جهوريندين.

ڪري دردن پريون دانهون، وهائي نير نيڻن مان،
ڪٽي ڪاتي اندر اندران، ڳجهو ئي يار ڪوريندين.

چڙهي ڪهين چوٽ تي بيهي، ڪري رُخُ ڪيچ وارن ڏي،
هاڪاري هوت لئه هڏڙا، برابر يار پوريندين.

متائي جُوءِ جوڳين جيان، پُڇائي جهوڪ جانب جي،
فراقِ سوز جي ساري، چوري تند تار چوريندين.

نہ مان "گوهر" چوان مون سان، مُدامي سُور وارن سان،
دلي احوال دَردن جو سمورو يار اوريندين.

❋❋

books.sindhsalamat.com

ڇڏيو سرتيون وڃان هتانئون، هتي ڪيئن مان گذاريَنديس،
جهوري جندڙي ريءَ جانبَ هيڻا هڏڙا پنهنجا ڳاريندِيَس.

وڃڻ جي تات ورثي ۾، عطا تي آ اديون مونکي،
آئي لڪجي الستي آ، سا دليئون دم نہ وساريندس.

رکي وک واٽ ونِدرَ ۾،ڪٽي هتڙو حياتيءَ تان،
سهي سختيون سوين سِرَ تي، وري پوءِ نہ نهاريندِيَس.

ويو وَرُ آ هتان جنهن ڪان، پڇي چا تيون پُڇو تنهن ڪان،
سمائي سُورَ اهو سيني، ڪهين اڙ نہ اڪاريندِيَس.

وساري بيا سيئي سانگا، ڪري رخُ مان ڪوهياري ڏي،
هَاڙي حَبَ جُون رُجُون راهُون، روئي رَت سان سَنواريندِيَس.

هلڻ جي آ هينئر تياري ڪندو چا بَرُ "گوهر" بَاري،
اچي تيندو اجهو آرِي، ويهي نہ ويل ڪاريندِيَس.

❋❋

www.sindhsalamat.com

جانب ريءَ جيڏيون، جيئڻ ڏکيوآ،
مري موت ڪان، اڳ مرڻ ڏکيو آ.

پنو جو پڙهيو مون، ورقُ سو واري،
سَدا منجهه سورَن جي رهڻ ڏکيو آ.

وساري آئون وَرَ کي، ويهي ويصلي تي،
اهو زهرُ ظاهرُ پيئڻ ڏکيو آ.

اصلُ هان آريءَ جي، اڄُ ناهيان ڪلهه جي،
چوان ڪيئن ٻي جي، چوڻ ڏکيو آ.

رهي ڏورُ ڏوران، هوت جي حضوران،
چڙهي روز سوريءَ، چڙهڻ ڏکيو آ.

پلي دِل پنهل ڪان، ڪٽي سَرَ ميارون،
اهڙو گهاوُ سيني، سهڻُ ڏکيو آ.

ڇڏيان ڪنج "گوهر" ڪيئن ڪانڌ جي مان،
بيوس تي بَرَ ۾، بيهڻ ڏکيو آ.

**

books.sindhsalamat.com

ڇڏيو هاٺي جيڏيون، وڃان مان هتانئون،
نه مون هي وٺن ٿيون، ريءَ ور فضائون.

اوريان اورَ ڪهڙي، مونلاءِ هتڙي،
رڳو ئي گهلن ٿيون، گرم هي هوائون.

توڙي اهِي توڙيو، منهنجي مَتِن جون،
اَٿَوَ جوڙي جوڙيون، جيڪي جمائون.

ٿيندو ماڳ منهنجو، روهَنَ رڻن ۾،
وري آءُ نه ورنديس، ساري ڇپرَ ڇانئون.

مريضِ فراق هان، مونلاءِ پينر،
هتڙا ڪٽي هي، گهرو گڏ دعائون.

ستايو نه سرتيون، گهٽي دير ٿي آ،
رهي ڪين رهنديس، هتڙي وسائون.

اُٺ تُڻ اندر ۾ اديون، آهي ان جي،
جنهن ساڻ جيئڻ، لڏيون مون لائئون.

ناهيان آءُ وس ۾ "گوهر" وڃڻ چئي،
بي وس بنديءَ جون، سُٽي هي صدائون.

**

www.sindhsalamat.com

جاني ويو جيڏيون ڇڏي، مون لئہ متو ماتام آ،
وَلوَلو وَرَ جو اديون، صبح توڙي شام آ

سُکِ سُمهان ڪئين سيج مان، آرام اکڙين آ ڇڏيو،
ڏيب ۾ تن کي مليو، جاڳڻ جو ئي جامُ آ.

هِڪ آهيان لهرين لُڙهي، بيو پيچ پنهل سان پيو،
جنهن پَسايو جيڏيون، ڏِينهُن ڏِنگو قيامُ آ.

هوتُ وِيو هيڪلِ ڇڏي، سات سورن سان گڏي،
اهڙو هيو مقدر تڏهن، دردن وِڌو هي دامُ آ.

سُورُ آ پر سُورُ آ، ڇا سُورَ جي واڪاڻ ڪيان،
ويو مچي پنيور ۾، ڪَهَرَ جو ڪُهرامُ آ.

منهنجي ماتم تي تہ "گوهر"، دوزخ ويندو دَهَلجي،
عشق وارن سان ڪيلُ، اَزلُئون اهڙو انجامُ آ.

❊❊

ڪافي (نوري)

توکي پارَت آ، مون مهاڻيءَ جي،
سلطان سمہ، مون نماڻي جي.

تنهنجو شان ڪٿي، تنهنجو مان ڪٿي،
منهنجي ذات ڪٿي، اوقات ڪٿي،
تنهنجو حُڪُم ڪٿي، منهنجو حال ڪٿي،
ناهي هُج توسان، ٻانهياڻيءَ جي.

تو صاحب سمہ، سلطان آهين،
آءُ ڪکَ ڪکَي، ڇِلڙَ ڇَت آهيان،
تون اَن تاج ڏٺي، مان گندري گري،
تو ۾ اميد آهي، آرياڻيءَ جي.

منهنجو هڪ ئي، تماچي تون آن ٻلُ،
تي مونکان، پري نہ رهجان پَل،
ڏيجان سات، سنياري سات ڏٺي،
صدا آهي اها ئي، اياڻيءَ جي.

ڪهڙو ماڻ ڪيان، ڪينجهر جائِي مان،
ڪري رِيجَهہ رَچَن ساڻ، ساماڻي هان،
پسي پانڌ منهنجا، هي ميرا متان،
چنين تَنَدُ، تماچِي گَڏجاڻيءَ جي.

اهڙي آءُ نہ هُيس، چئي "گوهر" "وَڳڻُ"،
ڳايان تنهنجو تماچي، پئي مان ڳُڻ،
تو ئي سُرهو، سينگاري سَمِن ۾،
بخشي عزت آ، مونکي راڻيءَ جي.

❊❊

ڪافي (راڻو)

ڪانگ لنوي ٿو منڙي لات،
راڻل منهنجو ايندم رات.

ديدون منهنجون آهن دڳ ۾، مون لاءِ هڪ ئي آهي جڳ ۾،
مست آهيان مان مانڌي ان لئي، هر هر ڪيان پئي هئي هئي هات.

زور ڪري آ زوريءَ لڳڙي، لونءَ لونءَ ۾ آ لوري لڳڙي،
ياد نہ مونکي آهي ٻي جي، تَنِ پريان جي آهي تات.

تانگهہ تپائي تند اَٿم، هر سوگهو ڪيڙو سنڌُ اٿمُ
ٻي ڄاڻ نہ ڪا ئي ڄاڻا ٿي، صبر نہ آهي ڪائي سات.

دير الائي ڇو دلبر ڪئي آ، جهوري اها منهنجي جيءَ ۾ پئي آ،
ڪئين ڪريان مان وچان ڪاڏي، سوڙهہ اها ئي آ سڪرات.

”گوهر“ گهرا گس نهاري، جيءُ جسو هي ڳاري ڳاري،
هنجون اکين مان هاري هاري، هاءِ ڪريان پيئي هئي هئي هات.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڪافي

عشق ميدان ۾ مانجهي قدم رکي، وينجهار وري نہ ورندا هن،
اَلَستُ بِرَبُڪُم ياد ڪري درس، قَالُو بَلا جو پڙهندا هن.

نعرو نانگا هٽي سيئي سانگ ڇڏي پڄي لاحد ۾ جوڳي جهوپا اڏي،
مُو تُو قَبلِلِ اَنِتَ مُو تُو، جيئري مردَ مري زنده رهندا هن.

نمي ناز پريا نازئون نمندا هن، ڪهين ڪاريگر جي خُود خاطر،
پهري قربان ٿيڻ جا سِرِ سهرا، سڏا ڪاڪ ڪنڌيءَ ڏي سُرندا هن.

ڪنهن جا ڪنهن جا ڪٽي مان نانوَ ڪٽان، هڪ منصور جا پيا بہ گهوٽ گهٽا،
نَصراَمن اللّٰه وفتحَ چئي، سالار سوريءَ تي چڙهندا هن.

ڪينئن مردن جو مان بيان ڪريان، منهنجو هوش حوا قلم قاصر آ،
رندَ راهہَ وفا جي ڪٺهي ۾، ڪيئي ڪونڌر هر دم ڪڙهندا هنِ.

عشق ميدان جو مچ آ باري، منهنجي توبهہ توبهہ آ زاري،
عشاق انهيءَ آڙاهہ اندر، گهاگهائي ”گوهر“ گهڙندا هن.

❊❊

www.sindhsalamat.com

مَئي عشق جي، آهي الستي،
ائين پيئڻُ ناهي سستي.

هِنَ هُن جي، تون تانگھ ڇڏي،
مار مَئي، جي مستي،

تار منجھائون، تارڻ پنھنجي،
سِڪُ سنياري، ڪشتي.

راھ حقاني ۾، تون هر دم،
چانگو تي، ڪر چستي.

وحدت واري، تندُ وڃائي،
اُجار اَندر جي بستي.

تن من گھوري، مئہ انهي تان،
گھور ڪري، ڏي وستي.

سودو ڪر تون، ساڻ صرافن،
سِرَ جو "گوهر" دستي.

❊❊

اَحَدُ آيو تي آدم، اِسرار جي نموني،
جلوه افروز ٿيو آ، جِنسار جي نموني.

سڪ سوز جي سراپا، لالي لبَين هو لائي،
اظهار جي انوکي، طرحين ڪري تياري،
سَندِرو ٻڌي صفاحتي، سهڪار جي نموني.

هيڏي ڏنو مون هوڏي، وٽڪار ڏي واجهائي،
گھرن گلن قلن مان، مُڪڙو پرين پسائي،
باغ فضا ۾ برسي، بهار جي نموني.

ڪنهن پر سڏائي سَسُئي، پيچ پنهل سان پائي،
محبت منجهان تي مجنُون، ليليٰ سان لئون لائي،
سهڻي سان جوڙُ جوڙي، ميهار جي نموني.

جهڙا چوان مان تهڙا، سُر هو سيئي چاٽي،
راڻو رڳو چوان چا، سورٺَ پيي هو سنياري،
قربئون ڳائي ڪوهيارِي، تند تار جي نموني.

چا مان چوان اي "گوهر"، حيران آهيان هر دم،
ڪهڙو بيان ڪريان، مان هي قاصر آهي قلم،
سرڪي چڪي هو اهڙي، لِغار جي نموني.

❊❊

تنهنجي قرب ڪيا قيدي واري وڏا وينجهار ميان.
واري وڏا وينجهارَ ميان، ڪيئي ڪلنگيدار ميان.

جيڪي اڙيا اِتي سي نہ ٿيا رها،
هاڪارا هوشيارَ ميان.

پيار جي بندَ ۾ بندِ ويا ٿي،
ناز پريا نروار ميان.

ناز پرين تنهنجي، ڪيئي نمائي،
سوڳها ڪيا سردار ميان.

قرب جا قيدي وينا وساري،
تونگر تختَ هزارَ ميان.

مزو اسيريءَ جو جِن ماڻيو،
سي نہ رهيا توڪان ڌار ميان.

مان نہ رڳو هڪ ”گوهر“ گهڻا ئي،
گهوٽ ٿيا گرفتار ميان.

❋❋

نِتو دم هڪ وسرين يارا،
ياد ستائي تنهنجيءَ ڪيو آ يگانو.

پل پل تنهنجا پُور پَون ٿا، هينئڙي منجهہ هزار،
ياد ستائي تنهنجيءَ، ڪيو آ يگانو

ساري ساري ساجن توکي، ڪري لڙڪ وهن ٿا لار،
ياد ستائي، تنهنجيءَ ڪيو آ يگانو

صبح مسا تنهنجون تڪي راهون، ويا وسري آهن سينگار،
ياد ستائي تنهنجيءَ، ڪيو آ يگانو.

انئي پهرُ آهي اندر ۾، تنهنجي تات تنوار،
ياد ستائي تنهنجيءَ، ڪيو آ يگانو.

وٽي نہ وٽن ٿا تو بِن مون هي، سونهن پريا سنسار،
ياد ستائي تنهنجيءَ، ڪيو آ يگانو.

مُحب ملڻ جي ڪر ڪا ”گوهر“ چئي، ناهن قلب قرار،
ياد ستائي تنهنجيءَ، ڪيو آ يگانو.

❋❋

سِرَ گهَرَ منهنجي جا سهڻا، سينگار جُواني ماڻين،
منڙي امڙَ جي من جا، منڙا جوان جُواني ماڻين.

جو باغ ٿيو خزان هو، تنهن کي ڪيو تو سائو،
جنهن کي پسي غَمن جو، سارو لهي ويو رائو،
جيءُ جيءُ چَمَن ۾ آئين، گلزار جواني ماڻين.

غمگين مان گهڻو هُم، هر غم ويو لَهي آ،
بگڙيل هو بخت منهنجو، سو پي پيو ٺهي آ،
لالڻ مُنهنجي لڏي جا، سالار جُواني ماڻين.

تُنهنجي اچڻ سان دل جو، گلشن ٽڙي پيو آ،
جنهن کان ڇِنَلُ هو رشتو، سو اڄ جُڙي پيو آ،
سوڀُون عطا ٿيون توکي، سوڀارا جُواني ماڻين.

جا باس هُئي مون باسي، ساباس ٿي آ پُوري،
تنهنجي ابَي اَمڙَ جي هر آس ٿي آ پُوري،
ڏاڏيءَ سندي ڏکن جا، آڌار جُواني ماڻين.

موليٰ ڏيندئي حياتي، خوش تون رهين سدائين،
بولي مني مُدامي، قربئون ڪَهين سدائين،
غمگين جي دليَن جا، غمخُوار جُواني ساڻين.

سڪ مان هي مائٽن تنهنجو، نالو رکيو آ "گوهر"،
واعدي وفا جو وڳڻ، جيءَ ۾ نه هوندئي جوهرُ،
هر دل عزيز هوندي، دلدار جواني ماڻي.

❋❋

جاڻ نه آ آڻ جاڻِي هان، ڪنهن پَرِ توکي پرچايان مان،
ڪنهن پَرِ پرچايان مان، حيلا ڪهڙا هلايان مان.

يَبَقُوِ ڪَسِيرا جي، راند رچائي،
پَلَوَ پاندَ، پُسايان مان،
حيلا ڪهڙا، هلايان مان.

دينَ ڪفر جي، خنجر هيئان،
ڪوري ڪنڌڙو ڪٽايان مان،
حيلا ڪهڙا، هلايان مان.

مسجد مندر يان گرجا ۾،
سرڙو سراپا نمايان مان،
حيلا ڪهڙا هلايان مان.

لامذهب جا لاڙي، لِڱَنِ کي،
ورَ ورَ ويس، پهرايان مان،
حيلا ڪهڙا، هلايان مان.

مومِن بڻجي، بيهي مُصلّي،
ساڏو سَنتَ، سڏايان مان،
حيلا ڪهڙا، هلايان مان.

ڪَاڪ ڪَڪَوريءَ ۾، هيءَ جندڙي،
اڏَ ڪَري ئي، اُجالايان مان،
حيلا ڪهڙا، هلايان مان.

گرا "گوهر" چئي، پرچي پئو تُون،
طَرحين تلڪَ، لڳايان مان،
حيلا ڪهڙا، هلايان مان.

❋❋

بازيگر آ وڏي بازي اها، خود يار جي خاطر،
رچائي راند رانديگر، پرين جي پيار جي خاطر.

ڪٿي ڪٻتي ڪٿي چوپڙ، ڪٿي ملھ پيا وڙھن مانجھي،
مچايو ھي اٽئين ميلو، مٺي منٺار جي خاطر.

ڪٿي بينون ڪٿي باجا، ڪٿي سارنگيون ڪٿي سرندا،
وڄائن سوز مان سپ ٿا، گونجي غمخوار جي خاطر.

ڪٿي رام ڪٿي ايشور، ڪٿي آ گاڊ! ھو سڏبو،
ڪٿي ڀگوان پيو سڏجي، جھان سينگار جي خاطر.

ڪڏھن ڪاٿي ڪڏھن ڪاٿي، ڪڏھن ظاھر ڪڏھن باطن،
ھوندو ھر ھنڌ آ حاضر، قائم ڪوھيار جي خاطر.

ڏنم ھِنَ ۾ ڏنم ھَنَ ۾، ڏنم "گوھر" وڳڙ تو ۾،
دکايون دود وينو آ، دائم دلدار جي خاطر.

❊❊

اھڙو جانب جادو لائي ويو،
منھنجي سُتل جرت جاڳائي ويو.

ڪَنھن ديسئون آيو جادوگر، ٿي ساھ منھنجي جو سوداگر،
ريءَ مُلھ خَريدَي منھنجو سِر، گھاٽي اڻ تڻ جي ۾ گھمائي ويو.

پَڙھِي پُورا پنھنجا انگ ڪري، ھر جاء ظاھر ڍنگ ڪري،
طَرحين طلسم جي تہ ھو تاب سنديون، پيھي پٽيون يار پڙھائي ويو.

ڪري ڳالھيون سحر جي ٻوليءَ ۾، گڏي سخت سُورن جي ٽولي ۾،
ڏنگا خيال ڏيکاري مونکي رت روئاري، منھنجا چڪيل چاڪ چڪائي ويو.

مان وساريان "گوھر" وسري ئي نٿو جيئون جادوگر اڪري ئي نٿو،
پنھنجي يادين جو دائم درد پريو منھنجي من ۾ مچ مچائي ويو.

❊❊

تون نانگوتي نروار، وي ميان! ٻَڌُ گهنگهرو،
بِرهه سندو ڪٽي بار، وي ميان! ٻڌ گهنگهرو.

حقّ حقيقت جو، تون هر دم،
هوڪو هلائي، هرِ وار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

خوديءَ واري ڪُوهه، متائون،
چاڙهي نفيءَ، جو نار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

مُوتُو قَبِلَلِ اَنَتَ، مُوتُوءَ جي،
تُرهي سان، تي تيار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

قَالُو بَلاَ جي، قول سان قائم،
عين ڪري، اظهار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

رهبر جوانِ ريت، سان ”گوهر“،
ماڻِ وڳڻ ديدار،
وي ميان! ٻڌ گهنگهرو.

❊❊

تون آهين، الائي ڪيرُ،
لوڪان لڪي پيو، ليئڙا پائين.

ليئڙن تنهنجن آ رنگ رچايو،
گلزار ٿيو آ، گهٽ گهير.

گهورَ هٽين پيو جڌهن گهنڊڙو پائي،
پڪ چاٽان پيو، تون آن شير،

مهر پريا تنهنجي مهر چراغ سان،
روشن ٿيو آ هر سير.

مُکُ مهتابي تنهنجي پسڻ سان،
منَ جو هي لهي پيو مير.

چُمي چُمان اها جاءِ جِتِي رکي،
بيٺو پنهل آهين پير.

تعارف تونگر ترت ڪراءِ ٿئي،
”گوهر“ ڪان پري غير.

❊❊

تون آن ڪنهن جي روح رهاڻ،
جاڻ رکي اها چاڻون تي پئو.

هِڪَ نہ چوان مان هر ڪيميا جي، تو منجهہ آهي ڪاڻ،
جاڻ رکي اها، چاڻون تي پئو.

ارض و سما چا؟هر جاءِ هلي پئي، تنهنجي رڳو واڪاڻ،
جاڻ رکي اها. چاڻون تي پئو

پيار جي وادي بر سر تون آن، موج پري مهراڻ،
جاڻ رکي اها، چاڻون تي پئو.

ناهي گُلَ ٻراهڙي، جهڙي آ تو ٻرسهاڻ،
جاڻ رکي اها، چاڻون تي پئو.

زيب پسي تنهنجو نظرون جهڪائي بيٺو چندُ ڇڏي چانداڻ،
جاڻ رکي اها، چاڻون تي پئو.

جهڙو مليو تئي گنج "گوهر" ڇئي، تهڙو منجهان ئي ماڻ،
جاڻ رکي اها، چاڻون تي پئو.

**

books.sindhsalamat.com

کهڙي ڳالهہ ڪريان، عشق وارن جي،
سدا سوريءَ جي، سينگارن جي.

مردَ ميدان ۾ مُرڪي، ايندا هن،
سرِ خنجر هيٺان، ڏيندا هن،
نہ ڪسڻ ڪنان، مانجهي مُڙندا هن،
اِها وروحَ آهي، وينجهارن جي.

چا هِتي مان چوان، چا هُتي مان چوان،
چا بَر مان چوان، چا بحر چوان،
چا هاڙهو حب، هينگلاج چوان،
هلي هاڪ پئي، تہ هاڪارن جي.

نعرو نينهن جو نانگا هٽندا هن،
چڙهي عشق جون چاڙهيون چڙهندا هن،
ڪنهن جي روڪڻَ ساڻ نہ رڪندا هن،
اِها صفت آهي، تہ سوڀارن جي.

سوري عشق وارن، جو ايوان آهي،
سوري مردن جو، مئخان آهي،
سوري سودِن جو، سرشان آهي،
سوري سيج آهي، سالارن جي.

پسي ناز "گوهر" نازَ وارن جو
رهجي هوش وڃڻَ، ويو ڏَنگ منهنجو،
هلي وسُ نہ اُتي تو هِر ڪنهن جو
جتِ جهوڪ آهي، جانثارن جي.

www.sindhsalamat.com

راڙُ رندي آراز انوکو راڙَ رنديءَ کي کو ڄاڻي،
راز رنديءَ کي ڪو ڄاڻي انداز رنديءَ کي ڪوڄاڻي.

لوچي لذائون پنهلُ، پاڻ مان،
پرواز رنديءَ کي، ڪو ڄاڻي.

اڙ جي پئيڙا، اکرن ۾ جي،
اعزاز رنديءَ کي، ڪو ڄاڻي.

لاحد ۾ تا لاتيون، لون جي،
آواز رنديءَ کي، ڪو ڄاڻي.

سگهہ نہ آ جن سوزَ، رکڻ جي،
ناز رنديءَ کي، ڪو ڄاڻي.

ريءَ طريقت فڪرَ، ٻاجهئون،
فياض رنديءَ کي، ڪو ڄاڻي.

”گوهر“ هر جا، گونجي رهيو آ،
ساز رنديءَ کي، ڪو ڄاڻي.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ٿورا لکين تنهنجا ڳايان، ٿو ڳايان عشق تو آ نوازيو،
ڳائي جڳ کي ٻڌايان، ٿو ٻڌايان عشق تو آ نوازيو.

سگهہ نہ هئي جتي، تنهنجي نگاهہ سان،
آسڻ اُتي ٿو، اڏايان اڏيان.

تنهنجي ڳڻن جي، درَ درَ ڌوم سان،
مُرلي وڄائي ٿو، وڄايان وڄايان.

هِتي هُتي هر جا، حسن وارن سان،
راند رچي ٿو، رچايان رچايان.

جيڪا ڪَئِي آ، تات عطا تو،
سيني سمائي ٿو، سمايان سمايان.

ڳس ”گوهر“ چئي، جهڙا گهمائيي،
هوڪا تهڙا ٿو، هلايان هلايان.

❊❊

www.sindhsalamat.com

ٻڌائي چا ٻُڌايان مان، عجب هن عشق جا رايا،
چاڙهي سُوليءَ مٿان سُورهيہ، گهٽا جنهن گهوٽ هن گهايا.

عشق آ نانگ اي يارو، هنيون ويٺو آ تُر نعرو،
بچي سي ڪين ڪي سگهندا، اپَر جي وَر جيڪي آيا.

جگر جي خون پيئڻ جو، سدائين شوق آ جنهين ڪي،
ناهي خوراڪ ٻي اُن جي، نہ ٿو طلبي ٻي ڪا مايا.

ڪڏهن ڪهڙا ڪڏهن ڪهڙا، ڪري هو روپُ رَنگ رَنگ جا،
وڃائي ساز سپ سرها، جا مان جنهن جام پڻ پايا.

چوان سچُ ٿو "وڳڻ گوهر"، ٻُڌم ڪي عشق جا جوهر،
رکي رايو نہ ٿو ڪنهن جو، هُجن جي خُود عليءَ ڄايا.

❊❊

مُحب ٿي مهمان منهنجو، تو مٿان سِر گهورِيان،
ڪاڻ تنهنجي ڪاڻ سڳڙا، سَر بسرُ پئي سوريان.

سڪندي سڪندي سال ٿيا، ڪر اچڻ جي جانبا!،
تنهنجي قدمن ۾ ڏري، جيءُ جُسو هِي جهوريان.

جي ڪيان پئي مان پرين، اللّٰهُ ٿو ڄاڻي اُنهن،
انتظارَن جو وزن، چا تارازيءَ توريان.

تات آ تنهنجي رُڳو، ٻي نٿي ٻولي وڻي،
ياد تُنهنجي ياد جو بس چرخو پَئي چوريان.

ڏي دلاسو دلبرا، بِرهِ جي بيمار ڪي،
هر حال جي "گوهر" چئي، اور توسان اوريان.

❊❊

عِشق جو احوال خدِا!، عشق وارن کان پڇيو،
عِشق ۾ سِر گھورَڪيو جَن، تَن وِينجھارن ڪان پُڇو.

عشقِ شهيدن جو، اتم ناز آ هرِ جاءِ تي،
شمس قمر چا ڪهڪشان، بُر سَرِ ستارن ڪان پڇيو.

سُوز سموندڙ جي گھڙيا، لالڻ ٻڌي لانگو ٽيون،
ڪَشتي جيان وِچ تار مان، ترندڙ اوپارن ڪان پُڇو.

پهڻ پيا پڄرن جتي، ڪُونڌر ڪَهِي آيا اُتي،
برهه جي ان باهه ۾، ٻرندڙ انگارن ڪان پُڇو.

عشق جو مظهر اصُل، عارف آهن عرفان عيان ،
مان نہ ٿو هڪڙو چوان، منصُورَ پارَن ڪان پُڇو.

”گوهر“ چئي هِن گھوٽ جو، مُونکان پُڇي چا ٿا پُڇو،
ڪَربلا ميدان جي جان نثارن ڪان پُڇو.

❋❋

books.sindhsalamat.com

اُهي ٽيئڙا شهنشاهہ،
سُر گھرُ گھوري، جن ڏنو.

عشق سمندرُ پار تري ويا،
مانجهي مردَ ملاح، مرد ملاح،
سُر گھرُ گھوري، جن ڏنو.

شوق شهيدين سهرا، ٻڌي سر،
چمڪيا چوڏينهن ماهہ، چوڏينهن ماهہ،
سُر گھرُ گھوري، جن ڏنو.

ماڪيءَ ڪان وڌِ، مٺڙيون ڳالهيون،
اٿن ساڻ اللهَ، ساڻ الله،
سُر گھرُ گھوري، جن ڏنو.

راهہ سخا جي لامَ، لڏيا تن،
ناهي ڪا پرواهہ، ڪا پرواهہ،
سُر گھرُ گھوري، جن ڏنو.

غم نہ ڪر اي ”گوهر“ وڳڻ تنهنجو،
هادي آ همراهہ، هادي آ همراهہ،
سُر گھرُ گھوري، جن ڏنو.

❋❋

www.sindhsalamat.com

محبت ۾ سر جِن آ ڏنو، اعليٰ مڪان ٿيو آ تن جو،
اعليٰ مڪان ٿيو آ تن جو، عرض و سمان ٿيو آ تن جو.

بَر بَحَر چا، ڪهڪشان ۾،
شان عيان ٿيو آ، تنِ جو.

ڪاٿي چوان چئي، ڪاٿي اوتارو،
سارو جهان ٿيوآ، تنِ جو.

ناهي رهيو ڪو، رَهي طالب،
پوڙهو جوان ٿيو آ، تن جو.

ذري ذري مان، ذِڪر ظاهر،
بيگمان ٿيو آ، تن جو.

وڻ ٽڻ چا هر گُلَ، مان گهرو،
نينهن نشان ٿيو آ تن جو.

ناهي جتي اُتي ”گوهر“،
اَجهو ٿيو آ آستان، تنِ جو.

❋❋

books.sindhsalamat.com

هر جاءِ آهي جلوو جانب، جمال تنهنجو سبحان الله،
ڪهڪشان ۾ آ ڪيڏو سَمايل، ڪمال تنهنجو سُبحان الله.

ناز پريا تنهنجي ناز، نگهاهن، روشن ٻيئي جڳ ڪيا هن،
چيها چتُون ٽا ٻولي ٻڌائين، احوال تنهنجو سبحان الله.

هتي تون آن هتي تون آن، جتي ڏسان ٿو اُتي تون آن،
جنهن ۾ چوان مان تنهن ۾ آهي، خيال تنهنجو سُبحان الله.

جلوو جانب پسي تنهنجو، جيءَ جڏا ٿيا اُجرا اعليٰ،
بَر بحَر چا ڏيهه مٿان آ، ڀال تنهنجو سُبحان الله.

ثاني نہ آ ٻيو تنهنجو سُهڻا، آهي منجهه گهرو ڪون و مڪان ۾،
ياسين، طٰہٰ، مُزمِل ۾ بہ آ، وصال تنهنجو سُبحان الله.

ناهيان مان هِڪ وڱڻ ؟ ”گوهر“، آهن تنهنجا لکين عاشق،
جن بشر چا لوح قلم آ، قوال تنهنجو سُبحان الله.

❋❋

www.sindhsalamat.com

سِرُ سنواري عشق ۾، ڏيڻ تہ ڏکيو آ.
شراب اهو شوق ٻن، پيئڻ تہ ڏکيو آ.

ريءَ ڏني جيءَ، حق راهہ جي اندر،
مرد مانجهي مهربان، ٿيڻ تہ ڏکيو آ.

ڪُسي ڪُسڻ ڪانسواءِ، هيٺ خنجر جي،
سُورِهہ سَري سَر ٻَسر، سڏجڻ تہ ڏکيو آ.

السّت واري انگ، جي اور وساري،
پاهڻ پيڙي پرک سان، پيهڻ تہ ڏکيو آ.

مست ٿي السّت هٿان، مئہ نہ پيئڻ جي،
قدم رکي ڪاڪ ۾، ٻيهڻ تہ ڏکيو آ.

ڪوئي ڪنهنجي پيار ڪي، جي نٿو چاٽي،
ڪينهان ڪري ڪنهن جي لاءِ، ڪيهڻ تہ ڏکيو آ.

مُو تُوءَ واريءَ مام ڪي، ريءَ پُرجهڻ جي،
مري ”گوهر“ جيئرو، ٿي جيئڻ تہ ڏکيو آ.

❋❋

books.sindhsalamat.com

محب آ ماڻيو انهن، الف اورڻ جي سکيون،
فَذڪُرونِي اِذڪُرڪُم جو، چرخو چورڻ جي سکيون.

باب ٻ، تِ، جو چڏي،آسڻ الف اوڏو اڏي،
ريت اهڙيءَ ساڻ راڻيون، جيءُ جيئارڻ جي سکيون.

ث، ج، ڪان پاسو ڪري، سِرِ احَدَ جي اڱيان ڌري،
سوز جا سيني اندر، سگهڙا سورڻ جي سکيون.

ح، خ رهائي حد ۾، هُو پيون لاحد هلي،
ملاح جيان سِيرَ مان، ڪشتي تارڻ جي سکيون.

د، ذ، ڪي دڳ ۾ چڏي، پاڻ پُڳيون تَونگر تڏي،
پهتيون اتي ٿي پل ۾، ڏونگر ڏورڻ جي سکيون.

ر، ز، جي رمز سان ”گوهر“ سنياري سمجهہ سان،
پاڪ پاڻي روح پنهنجي، ڪي پيئارڻ جي سکيون.

❋❋

لفظن جي سمجهاڻي:
الف_ الله، ب_ باشاهي، ت_ تونگري، ث_ ثروت(دولت)، ج_ جنجال، ح_ حدي، د_ دُنيا ذ_ ڏخيرو، ر_ رياضت، (زُهد

www.sindhsalamat.com

آيو سِرِ عشق آ جن جي، سيئي ساڏو سڏائين تا،
صداقت جا ٻَڌي سَندرا، دونهان دَرِ دَرِ دکائين تا.

صداقت شان وارن جو، نظر ڪان آ پري مَسِڪنَ،
جتي جُهوپُو نہ آ ٻِئي جو، اُتي آسڻ اڏائين تا.

ڪڏهن هِتي ڪڏهن هُتي، ڪڏهن ڪتي ڪڏهن ڪتي،
نَفِيءَ جي نازَ سان مرلي، سامي سُوڏي وڄائين تا.

فَياضي تخت تي ويهي، رکي خيال شَهنشاهي،
حَقِ پيغام جي هردم، جوڏا جوت جلائين تا.

وساري جي آهن وينا، سنڀاري سات ڏئي تن کي،
اَلَستي انگ جا، اوري وَرَق وارِي پڙهائِين تا.

صراطِ تاج سِرِ پهري، ڪري سينگارَ سهڪاري،
وفا جي راهہ ۾ "گوهر"، رهنمائي رنگ رچائين تا.

❊❊

books.sindhsalamat.com

اَج نہ چوان ڪلمه، آهي ازل ڪان،
عشق اسان جو، امام وي ميان.

ذڪر زبان تي آ، دائم ان جو،
صبح سراپا، شام وي ميان.

وڪنُ فَيڪون ڪان، اڳ مجيوسين،
محبت سان هي، مدام وي ميان.

سڪ منجهارون آ سيني سمايو،
برهہ سندو باري نام وي ميان.

هر پل عشق جي، تابع رهڻ جو،
جيئون پيتون تئون، جام وي ميان.

هر جا هُليو آ، ڪري عشق کي،
پيار اسان جو، سلام ميان.

عشق مٿان ڪيئي، مُرڪي مُرڪي،
ڪونڌر ٿيا، قتلام وي ميان.

ٻَڌي ٻَڌو، تئون وهسي واري،
الست سندو، احرام وي ميان.

شعر لکڻ جو وڳڻ "گوهر" چئي،
عطا عشق ڪيو آ، انعام وي ميان.

❊❊

www.sindhsalamat.com

توڪي نہ آ نادان خبر، رمز رِندِي راز جي،
ريءَ اکين تون ڪيئن ڏسندين، گهُور بحري باز جي.

دل جو ڏيئو اڳ هيئي وسيل، هوش حوا باقي ويئي،
سُڌِ سراپا ڪا نہ پوَندئي، شهباز جي پرواز جي.

تالا ڪيا جي تيار تو، سي ئي سماعت تي لڳئي،
تون آن ٻوڙو هڪ نہ ٻڌندين، گونج گهري ساز جي.

منزل جتي تنهنجي ڪٽي، ڪشتي رندي اتانئون چٽي،
سواري نظر ڪڏهن نہ ايندئي، عشاق جي انداز جي.

سهسين صفحا پڙهه پلي، ڏاڪي بہ ڏاڪي چڙهه پلي،
سمجهه ۾ ٻولي نہ ايندئي، ڪنهن اڪر جي مزاج جي.

ظاهر اڪر تُنهنجي آ زَرَ، باطنَ آهي رندي زِيورُ،
تنهنجي دولت تي آ غالبُ، فوج بي حد فياض جي.

”گوهر“ چوي تون گُم آن، حرفن سنديئي ان غار ۾،
مُورُ حرفن مان نہ ملندئي، ذات حق بي نياز جي.

❋❋

عشق جي آڙاهہ ۾، جيڪي گهڙيا سي جُوان ٿيا،
قُربان سِرِ سُورهيہ ڪري، سرِ بَسَر سُلطان ٿيا.

اِن گهيڙ ۾ جيڪي گهڙيا، مرجان، مُوتي تن مِليا،
هيرا هزارين هٿ ڪري، عارف اُتي عِرفان ٿيا.

مَچ ۾ پيا مستان ٿي، پَتنگ جيان پروان ٿي،
جَن پچايو پاڻ پنهنجو، اعليٰ اهي انسان ٿيا.

سانگو ڇڏي سِر ساهہَ جو، تڪيو رکي اللّٰهَ جو،
نانگا لنگهي لاٽگها وجي، رحمٰن جا مهمان ٿيا.

نيزي مٿان نروار ٿي ”گوهر“ وڳڻ هسوار ٿي،
نثار ٿي نازن پريا، ناطقِ قرآن ٿيا.

❋❋

تو ۾ آهن، اهڙا اسرار،
جوئي چوان مان، سوئي تون آن.

جن سجاتو توکي، ٿيا سي،
نانگا نِسنگ نِروار.

جتي رکيو تو قدم، اُتي ڦٽي،
گاهن کيا، گلزار.

جاڏي کئي تو نگاهہ، تاڏهون،
وڃن کيا، وسڪار.

هڪ پل توکي، ياد ڪرڻ سان،
خوب ٿين ٿا، خمار.

مُرڪ پسي تنهنجي، مهڪي ٿيا هن،
ڪوڙين قلب، قرار.

ٻول ٻُڌي تُنهنجا، ڪيئي ٿي پيا،
جانب جان، نثار.

اَحد چوان يا، احمد توکي،
تنهنجا آهن،اِهي ٻئي پارَ.

ناز پريا ڪر، نظرِ ڪرم ڪا،
"گوهر" مٿان غمخوار.

**

منهنجو جانبُ تون،! آهين جاني،
تنهنجو مَٽُ نہ آ، ڪو ثاني.

صُورت سيرتَ، ساجن تنهنجي،
لاڙلڻ آهي، لاثاني.

نازئون نيارِي، هر دلِ واري،
توکي عطا ٿي آ، خاني.

جهڪي جهڪن ٿا، جانبَ تو اڳيان،
چا جنَ و بشرَ، آسماني.

هر دمَ آ تنهنجو، مذڪورُ منَ ۾،
ظاهرُ ڪريان، چا زُباني.

مهرِ وفا جو، محبوبَ مُرڪي،
پهريو تاجُ آ، تو سُلطاني.

مان نہ چوان "گوهر"! هر"گوهر"! تي آ!،
محِبَ تنهنجي، مهرباني.

**

قربَ ڪري اڄ، اڱڻ اسان جي،
پير پري، پرين آيو آ.

صدقي سڄڻَ جي، وِڃِن واري،
مهرئون مينهُن، وسايو آ.

ڳهَرو ڳهرو، گونجي متائون،
ڪڪرَ ڪيو، سِرِ سايو آ.

جو نہ خيال ۾ هو منظرُ اُن جو
سهڻلَ سيرُ، ڪرايو آ.

سَڪ منجهارئون، سهڻُ سَڪِين جو
مکڙِين موهي، مهڪايو آ.

منَ منهنجي ۾ خوبُ، خوشيءَ جو
رانجهنَ رنگ، رچايو آ.

ڦتي ساٿ جو، سِپندُ سلڙو
سيني سوڍُ، سمايو آ.

پَسِي پنهل جو مکڙو مُرڪي
مون "گوهر" گنج ڪمايو آ.

**

عشاق سڏائين ڪيئن تون، عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟
هٿ ۾ جهلي قاتل زهر، پيئڻ ڇا چرچو آ!؟

عشق ميدان ۾ مرڪي مرڪي، ڏيئي ڪات هيئان ڪنڌڙو،
ڪُسي ڪُسڻ ڇا چرچو آ!؟، عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟

سِرَ سَبيل جا بر سر ساقي، هتين هتڪڙيون پائي،
تي قيدي رهڻ ڇا چرچو آ؟، عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟

رات انڌاري زاري زاري، لهرن ۾ لڙهندي،
وچ سير ٻڏڻ ڇا چرچو آ؟ عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟

ڪا پل رُني ڪا پهر رُني، ڪا جانب لئہ جڳ ۾،
ڇهل سال روئڻ ڇا چرچو آ؟ عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟

هڪ جائي جتي پيو فراق ڦٽي، ٿيون رَوهَن ۾ رڙندي،
پٿون پير ڪرڻ ڇا چرچو آ؟ عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟

ڇڏي ب ۽ ت جي تانگ تمع، چڪي مُوتُو سندي سُرڪي،
مري جيئري مرڻ ڇا چرچو آ؟، عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟.

اِهو سودو سهانگو ڪير چوي، انهَيءَ جي مُلهہ متان "گوهر"،
ڳهوري ڳهوتَ ڏيڻ ڇا چرچو آ؟، عشاق تيئڻ ڇا چرچوآ؟.

**

آيو عِشق اَپَر جو اُمارو ڪري،
ويو هوش عقُل هي ڪنارو ڪري.

عطا عِشق سُورن جو ڏاجُ ڪيو
مُنهنجي تَن مَن ۾، تَن ڪاج ڪيو
ڪلي خُوب خُوشِيءَ سان، ڪائِن تا،
پَٽي ماسُ جِگر جو چارو ڪري،

ڪهڙيون ڳالهيون ڪيان آءُ عِشق سنديُون،
بيِنو بند ڪري آ، چارِئي ڪَنڌيُون،
ناهي واهہ وَڃڻ جي، ڪاڏي وڃان،
وجهي ونگ وڏا، وري وارو ڪري،

ڪل ڪانہ هُئي ڪا، ائين بہ ٿيندو
لائي لورِي لُونءَ لُونءَ، لاٿيندو،
اِن حيرت ۾ حيران، آهيان،
ڏنئين ساٿ سُورن جو سهارو ڪري،

ڪنهن کي قيد ڪيائين، جهت سان ئي جهتَي،
ڪنهن جي چاتي چنائين، سُورن سان سَتَي،
لائي باهہ بدن ۾، مَچائي ماتم،
نازئون ناز پريو هڪ، اشارو ڪري.

لڳا "گوهر" وڳڻ، جي ڏنگ اتئِي،
اِهي عِشق اَپَر جا، رنگ اتئِي،
رَمي رُوپ مَتي سوَين، سُورَ ڏَيئي،
وسيو بادل جيان، وسڪارَ ڪري،

❊❊

زيب زلفن اوٽ ۾، اهڙو اڏيو تو دامُ آ،
دام تنهنجي کي ڪيو هر شام ساري سلام آ.

مخمور مستيءَ ۾ مَگن، هر شام شيدائي ڏنم،
سِڪَ سَوز جي سائي رهي، سهي سُجاتو جامُ آ.

جي اِتي عِشقئُون اڙيون، سي سيئي چاڙهيون چڙهيون،
وَهَوا وِڙي وهسيون گهٽو، جن چڪيو هي جامُ آ.

لکي لکيائون قلم ڪٽي، جي ڪو وِيَن جيءَ کي وٽي،
اظهار تي اُن سان ٿيون، هرجاءِ هُليو جو نامُ آ.

سهٽيون سيپئي سينگار جي، ڪُونجِن جيان قطار جي،
عشق اُن جي جو الستي، پڙهي پڙهيو پيغامُ آ.

دَامَ ها بين پي اڏيا، تنهنجي دام جو رخ آ بيو
جهين ۾ ڪيو تو قيد اُن جو "گوهر" گهرو مقام آ.

❊❊

واعدو ڪيل پنهنجو، پاڙ وي موڳا،
غافل ٿي نہ گذار وي موڳا.

اَلَست بربڪمُ، ورد پَچائج،
سياري سانوڻ، هاڙ وي موڳا.

قُالو بَلا، واري ڪٿهين اندر،
جندڙي هر دم، ڪاڙهہ وي موڳا.

پنهنجي ظهور جي، مام کي ڄاڻي،
سرُ سوريءَ تي، چاڙهہ وي موڳا.

اتقوالله، جي تات رکي تن،
لڙڪ اکين، مان لاڙ وي موڳا.

سودو صرافي، هڪ ئي ڪري وٺ،
ٻيا سودا سيئي، ساڙ وي موڳا.

”گوهر“ چئي، گهوٽ ملڻ جو،
ترتُ تڪيو، تاڙ وي موڳا.

❊❊

books.sindhsalamat.com

عشق جهڪايو آ اُتي ٻيو،
ٻيو ڪاٿي جهڪڻ جي، ناهي ضرورت.

قيام اسان ڪيو آ هڪ ئي قرب جو،
ٻئي قيام ڪرڻ جي، ناهي ضرورت.

برهہ گهمائي آ بازار پنهنجي،
ٻي بازار گمهڻ جي، ناهي ضرورت.

عشق پڙهائي آ، آذان پنهنجي،
ٻئي آذان چوڻ جي، ناهي ضرورت.

راهہ وٺي هليا آهيون هڪ جي،
ٻي راهہ وڃڻ جي، ناهي ضرورت.

پنڌڙا ڪري پوءِ، هنڌ ڏٺو سون،
ٻئي هنڌ ترسڻ جي، ناهي ضرورت.

ڪُنا اسان آهيون، يار ڪنهين لئہ،
وري ڪسڻ جي، ناهي ضرورت.

عشق پڙهايو آ الف ”گوهر“ بي، تي،
پڙهڻ جي ناهي ضرورت.

❊❊

www.sindhsalamat.com

جاني جهان ۾ آ، جنسار تُنهنجو تُنهنجو،
هر گل ۾ آ سمايل، گلزار تنهنجو تنهنجو.

پرِ پُور آ چمن ۾، هي بهار جي نموني،
پيو آ ساءُ ٿي سوادن، سِهڪار جي نموني،
مُڪڙين مٿان ٿو مهڪي، مِهڪارتنهنجو تنهنجو.

ظاهر ڇوان هي ظاهر، باطن ڇوان هي باطن،
هِنَ ۾ ڇوان آ هِنَ ۾، هُن ۾ ڇوان آ هُن ۾،
سائر ۾ آ سَراپا، سينگار تنهنجو تنهنجو.

چوڏس ۾ آهي چَرچو، محض تنهنجو مُدامي،
ساري سيئي ستارا، توئي ڪيا انعامي،
ڪنوٽن جي ڪيڏ ۾ آ، خُمار تنهنجو تنهنجو.

باغِ فضا ۾ آهي، رَنگِ جمال تنهنجو،
گهِرو پسيو آ "گوهر"، قُرب و ڪمال تنهنجو،
ڪَڪرن مٿان هي ڇانيل آ، ملهارتنهنجو تنهنجو.

**

books.sindhsalamat.com

ڳنڍي ڇو ڇنئي ناتو، پئي ڇا خطا آ،
ائين منهن مٽائڻ نہ توکي روا آ.

پاڙي ۾ رهي جڻ تون، پاڙو ڇڏي وئين،
پلي پير پنهنجا ڇو، لاڙو ڇڏي وئين،
ڏسان پيو نہ پيرَ جي تو، گهٽن ۾ گهمايا.

ڪٺي قلم ڪاغذ هي، حساب تہ ڪر تون،
ٿي پاڻ عادل ڪو، انصاف تہ ڪر تون،
لکي پيار جا واري، ورق تو ورايا.

ڪيا قرب پنهنجا، ملهائي ڇڏيا ٿئي،
پري سورَ جا بادل، وسائي ڇڏيا ٿئي،
گُهلي ڪا وئي، اهڙي گهوري هوا آ.

ڏئي هٿ هٿن ۾، هلي هڪ راهہ سان،
رکيو ويرُ آهي تو گهٽو، منهنجي ساهہ سان،
الائي خيال تنهنجو، مونکان ٿيو ڇو خفا آ.

ڪري لوڪ ۾ ظاهر، وساري ڇڏيو ٿئي،
مٿان هيانءَ جي مچ، ٻاري ڇڏيو ٿئي،
ڪهڙي ڏوهہ جي هيءَ، ڏني تو سزا آ.

رکي آ اُميد "گوهر" توسان ملڻ جي،
مرڪي مل مٿا ڇَڏِ، ريت رسڻ جي،
اها مُرڪ تنهنجي منهنجي، دردَ جي دوا آ.

**

www.sindhsalamat.com

هر حال ۾ بہ تون آن، هر خيال ۾ بہ تون آن،
ناهين جتي، اتي پيي، موجود تون ئي تون آن.

طالب آهين تہ توڙئون، مطلُوب ۾ سمايل،
ڪنهن ڪان پچان مان تنهنجو، ڪاٿي آهين ڇُپايل،
طالب چوان مان ڪنهن کي، مقصُود تون ئي تون آن.

هر رنگ ۾ بہ تون آن، هر رنگ آهي تو ۾،
هر ڍنگ ۾ بہ تون آن، هر ڍنگ آهي تو ۾،
بُودُ رهيو ڪاٿي وڃي معبُود تون ئي تون آن.

اول بہ تُون ئي تُون آن، آخر بہ تُون ئي تُون آن،
ظاهر بہ تُون ئي تُون آن، باطن بہ تُون ئي تُون آن،
مخدوم چا پچان مان، وُدُودُ تُون ئي تُون آن.

سُلطان آهين بَر سَر، سُلطان جي نموني،
هر هنڌ آهين حاضر، مهمان جي نموني،
موجُود ميزبان، لا محدُود تُون ئي تُون آن.

ڪاٿي تون احد آهين، ڪاٿي تون آهين آدم،
”گوهر“ چوي ازل ڪان، تنهجو اهيو ئي آهي ڪم،
آدم جي آڙ ۾ ئي، مسجُودُ تون ئي تون آن.

❋❋

پري پيرَ پرين، پيهي آءُ،
منهنجو تو لاءِ، سڪي تو ساهُ.

تنهنجي اچڻ سان، مقدر جو مٺا،
وَهہ واهُ وري، پوندو واءُ.

صبحَ و مسا ساري، ساجنَ تنهنجو،
رويو نهاريان، پئي راهُ.

تانگهہ تَپائِي تنهنجيءَ! تنُ منُ منهنجو،
پَڄري ڪيو آهي، پاهُ.

دورُ ڪيو هي دَردُ، فيراقَ جو،
جو اُپري پيو آ، اونداهُ.

تارِ جڏيءَ جي، ڪشتي تَارِ مان،
تون بڻجي، ميرَ ملاح.

توکان سوا پلُ، هڪڙو پيارا،
گذري پيو، جڻ ماهُ.

ناز پريا نازئون نوازڻ لئہ، ”گوهر“ چئي،
آڻئي، شالَ اللّٰهُ.

❋❋

اسان سُونهن مٿان سِر ڏينداسِين، ڪئي سُونهن اسان تي عنايت آ.
ان سُونهن سندو ديدار ڪرڻ، وڏي راحت ۽ سعادت آ.

جن سُونهن مٿان سِر آهي ڏنو، تن جو عرش مٿان آ پيبجُ پنو،
جڙي پيهي اُتي آ پڳدارن جي، اها سونهن اسان جي حمايت آ.

چا مَورَ چوان شهزور چوان، ٿيا گهوٽ گهٽائي گهورَ چوان،
ناهي حاجت ڪائي حسابَن جي، اها سُونهن اسان جي ولايت آ.

چا دين چوان ايمان چوان، چا ڪعبو چا قُرآن چوان،
حجُ، روزو نماز، آذان چوان، اها سُونهن اسان جي عِبادت آ.

اها سُونهن اسان جي نجات آهي، اها اعليٰ اُتم سوغات آهي،
جنهن جي قدَمَن ۾ ڪائنات آهي، اها سُونهن، اسان جي عَظمَت آ.

ان گيهڙَ ۾ ”گوهر“، گهِڙنداسين، مُڙي مُور ڪهين نہ مُڙنداسين،
اهي چاڙهيون آڙيون چڙهنداسين، اها سُونهن، اسان جي وساعت آ.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڏي تون شراب ساقِي، ساغرُ پِري پِري،
هَرَ هَرَ پيو پيئان مان، ساهيون ڪري ڪري.

اهڙي چڪاءِ چُسڪي، مَدهَوش ٿي پَوان،
رهي نہ هوشُ باقي، بي هوشُ ٿي پوان.
ايئن پيئان تہ جيئن، هينئڙو ٺري ٺري.

ساقي تہ آهين سُهڻو، مونکي پيار سُرڪي،
پُر ڪر پيالو پيارا!، محبُوب مُرڪي مُرڪي،
تنهنجي هٿانئون پيئندي، دل پئي گهري گهري.

پياسو پرين مان تنهنجي، مئخان ۾ هان آيو،
نَظر ڪرم ڪري ڪا، هٿڙا حسين وڌايو،
رهجي وڃان مٿان مان پياسو پري پري.

اهڙو پئيار جهڙو، پيتو نہ ڪنهن هجي،
”گوهر“ وڳڙ بنا ٻئي، جيتو نہ ڪنهن هجي،
اهڙي انعام جي لئہ، جيءُ پيو جُهري جُهري.

❊❊

www.sindhsalamat.com

چا چا چئي توکي چا مان چوان،
سهڻا صنم چوانءِ يا سجدو ڪيانءِ،
تنهنجي هر هڪ ادا پئي اهڙي وڻي،
دلبر ڏرم چوانءِ يا سجدو ڪيانءِ.

منهنجو مانُ آن تُون، شاهي شانُ آن تون،
منهنجو ماهِ لقا، ايمان آن تون،
منهنجو ڪعبو قبلو، قرآن آن تون،
بيحد پرمُ چوانءِ، يا سجدو ڪيانءِ.

تنهنجي سونهن اُتم، سينگار اُتم،
تنهنجي سينگار ڪيو آ، بهار اُتم،
هر هنڌ ٿيو آ، هبڪار اتم،
باغِ ارم چوانءِ، يا سجدو ڪيانءِ.

books.sindhsalamat.com

تو ۾ اهڙو عجبُ، اسرار ڏٺم
حق ذات سندو، اظهار ڏٺم،
هڪ وار نہ پرَ، صد بار ڏٺم،
باب رحمُ چوانءِ، يا سجدو ڪيانءِ.

منهنجو ناز پريا، هڪ ناز آن تون،
منهنجي خيالن جو، پرواز آن تون،
منهنجي حال سندو، همراز آن تون،
عرفان عِلم چوانءِ، يا سجدو ڪيانءِ.

هر منظر جو، تون منظر آن،
تون ئي خودُ خدا جو، مظهر آن،
هر حسن واري، جو سرور آن،
نوري نجم چوانءِ، يا سجدو ڪيانءِ.

هرجاءِ عشق وارو ٿو، عام چوي،
نٿو ”گوهر“ وڳڻ، هڪ غلام چوي،
هن قرب پري، ڪُلِ ڪائنات جو جاني،
جنم چوانءِ، يا سجدو ڪيانءِ.

❊❊

www.sindhsalamat.com

قدم حق راهه ۾ موڳا رکڻُ، سِکُ تان ماڻين موجون،
اکر هڪ الف جودل تي لکڻ، سِکُ تان ماڻين موجون،

هٽي نعرو تي نانگو، چڙي سرساهُ جو سانگو،
جهلي هٿ جام مُوتُو جو، پيئڻ سِڪ تان ماڻين موجون.

بيني پرِ ۾ اتئي سواري، ڪري سورهيه سگھو تياري،
سراسرِ سُوڌ سواريءَ تي، چڙهڻ سِڪُ تان ماڻين موجون.

چڪي وحدت سندي سُرڪي، ٻڏي منهن موڙ مَنَ مُرڪي،
ڪونڌر هِن هيٺ خنجر جي، ڪُسڻ سِڪُ تان ماڻين موجون.

مزا ماڻيا گهڻا هوندئي، مزو هي پيي ته ماڻي ڏس،
پتنگ جان مچ ۾ منڊا، پچڻ سِڪُ تان ماڻين موجون.

ماري مستي ٻڏي ٻانهون، جُهڪائي سِرُ تي عاجز
اڳيئون الله واري جي، اچڻ سِڪُ تان ماڻين موجون.

ڪُنا هن راهه ۾ جيڪي، ماڻي اَبدي حياتي تن،
ڪسُي تن جان وري "گوهر"، جيئڻُ سِڪُ تان ماڻين موجون.

✻✻

books.sindhsalamat.com

عام ڪان وڌ اعليٰ افضل، شان آ فَقِير جو،
لاَحد لامَڪان ۾، مئخان آ فَقِير جو

پهچي نٿو هر هڪ اُتي، فقير جو آ مَسَڪَن جتي،
احدُ اڳيان اوڏڙو، آستان آ فقير جو

جو هِي جُڙيو جِنسار آ، سو فَقَير جو سِينگار آ،
شمس و قمر چا ڪهڪشان!، قرآن آ فقير جو

جنهن سِرِ فَقِيري تاج آ، سوئي سين سِرتاج آ،
مان نه هِڪُ شاهه وگدا، دربان آفقير جو

راضي رکيو جنهن آ خدا، دنيا تهين تي آ فِدا،
ملهل موليٰ فلهل قل، جهان آ فقير جو

رازُ آ جنهن تي ربّي، تعريف تنهن جي چا ڪبي،
سڪندر چا سُلطان!پي، ثنا خوان آ فقير جو

"گوهر"وڳڻ چئي دنگ ڪرِ ڪاتب !قَلَمَ کي بند ڪر،
تنهنجي لکڻ ڪان زور زياده، داستان آ فقير جو.

✻✻

www.sindhsalamat.com

رَنگ عِشقَ اَلِستِي، رچايو آ،
سِڪ سوز ڪيو، سِرَ سايو آ.

اَحَدُ آدم جي، اولَي تي عيان،
صُورت منجهہ، سمايو آ.

حَوا، آدَم جو جوڙو جنسي،
مِهرئون مولي، ملايو آ.

جهنگ جبلَ ۽ چند سِتارن،
ساڻ جهان، سجايو آ.

ڪنهن کي ڪنهن جي سوز سوايو،
پِيَرين پَنڌُ، ڪَرايو آ.

اَناءالَحَق جي. نعري متائون ڏِس!،
ڪُوپَن ڪنڌ ڪپايو آ.

مطلوبن جو طالب ٻڌجي،
ويس متي هِت آيو آ.

ڪنهن تہ ڪهين، جي لاءِ مُدامي،
روئي پاندُ، پسايو آ.

واحد واري وِڳڻ "گوهر"،
آدم نامُ، ڏرايو آ.

**

books.sindhsalamat.com

تون خود آهين، انمول ميان،
پاڻ ۾ هيرا، ڳول ميان.

وقت اِهو تي، وارو ڪري تون،
سوجهي يارَ، سويل ميان.

ڪيميا آهين، ڪيميا جو دُر،
خوب خوشيءَ مان، ڪول ميان.

موتي مرجان بحرَ پنهنجي مان،
ڪڍي ڪناري، چول ميان.

جن جو طالب آهين، سي ئي،
تنهنجي آهن، ڪول ميان.

ساڻ صدف آ "گوهر" توسان،
حال نہ ٻي، هنڌ رول ميان.

**

www.sindhsalamat.com

تون نانگوٺي نروار، وي ميان! ٻَڌُ گهنگهرو،
بِرهه سندو ڪٽي بار، وي ميان! ٻڌ گهنگهرو.

حقّ حقيقت جو، تون هر دم،
هوڪو هلائي، هرِ وار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

خوديءَ واري ڪُوهه، مٿائون،
چاڙهي نفيءَ، جو نار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

مُوتُو قَبلِلَ اَنَتَ، مُوتُوءَ جي،
تُرهي سان، ٿي تيار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

قَالُو بَلاَ جي، قول سان قائم،
عين ڪري، اظهار،
وي ميان! ٻڌُ، گهنگهرو.

رهبر جوانِ ريت سان ”گوهر“،
ماڻِ وڳڻ ديدار،
وي ميان! ٻڌ گهنگهرو.

❊❊

تاج وفا سِر تي ڍڪي، سَردار ٿا منهنجا اچن،
ٿيندِيون صحن سُرهاڻيون، سينگار ٿا منهنجا اچن.

اڄ عيد کان وڌ عيد آ، دلبر ڪئي جو دِيد آ،
قُربئون قدم ڪامل پري، منٺار ٿا منهنجا اچن.

جي مون ڪيا صُبح ومسا، منهنجا اگهي سي عرض پيا،
هو سات جا ساٿي سڄڻ، سَالار ٿا منهنجا اچن.

جاڏي پيو اڪڙُيون ڪٽان، تاڏي پرين ٿو مان پسان،
نازن پريا نروار ٿي، ننگدارَ ٿا منهنجا اچن.

اهڙي نه هئي اڳ ڪا ملي، سُرڪي جهڙي اڄُ آ ملي،
ٿيو هوش کان مدهوش هان، آذار ٿا منهنجا اچن.

وارو ڪر هي ويل اٿئي، متان وڃڻ اويل ٿيئي،
”گوهر“ گهري وٺ گنج تون، گنجوارَ ٿا منهنجا اچن.

❊❊

ا

اُتي ڪر ڪا ڪتڻ جي ڪار،
مهل اها وري مور نہ ملندئي

ڪار اِها ڪر پنهنجي ڪشتي، وسار وسَئون نہ وينجهار.

سنجهي وڏائج وڪڙي ساجن، سجڙو تان نہ اُيار.

پئہ گهڙي انهيءَ گهيڙ ۾ ، ڪاهي ڪري الله توهار.

مُند چڙهئي آ اُپري پوندي، چولين ۾ ڇيڪار.

تارئون ترڻ جا سُهج سيئي، ساري يار سنيار.

سنگ رهي ساڏن جي سدان، ٻئي طرف تون نہ نهار.

ڦَڏ ڪُروني اذڪَرڪُم جي، ٻاري شمع تون ٻار.

تارُن جي رکي تانگهہ مُدامي، ڪهي قلب انهن سان قطار.

مهل اها تي محب ملڻ جي، ويل نہ ويهي ڪار.

وڪر ويهائي مَتَوڪلين جو، پئہ تون لهي پاتار.

بحر جي تون مُوج ڪان اڳ ئي، جهل ڪنڌي ڪا ڪنارِ.

ڪيتُ اِهو ڪيڙي ڪيڙي، ٻيهي تاڙي جيان تون تنوار.

پوڪڙي پوڪي پوڪ پنهنجيءَ ڪان، پل پري نہ گذار.

لهرين جي تون خوف خطر ڪان، واري وسيلو وار.

نيهون نفيءَ وارو نفس ڪي، پاٽي پاڪ پيار.

طوبو اِلا الله آ ثمر تنهنجو، ڏيان ڏري اهو ڏار.

نَصرُ مِّنَ الله نينهين منجهارئون، پڙهہ پڙهي سدبار.

ڇا تو ڇاٽين ڇا تون آهين، نائي پاڻُ نهار.

هٽڙا ملائي هاديءَ ساڻ تون، پنهنجي مان ڪي مار.

طرحين طرحين ڏيب اسان ڪي، ڏنا آهن ڏاتار.

رحم ڪري تيندئي راڻل راضي، ڏيان ادا اهو ڏار.
سودو سلي وٺ "گوهر" صرافي، اجهو تيندَئِي بند بازار.

❊❊

مري موت کان اڳ توکي مرڻو آ. سِرُ انهيءَ اڏيءَ تي ڏرڻو آ،
ناسُوت واري بحرَ مان توکي يارو ترڻو آ.

طوبوالاالله جو پڻ ساري، ڪلمون توکي پڙهڻو آ.

مُو تُو قِبلِلِ وارو سِڪِ سان، چوڳ چريا توکي چُڳڻو آ.

ساڏو ٻڄي صداقت واري،گهيڙ ۾ توکي گهڙڻو آ.

راهِ حق ۾ وڏي وڏڻ جو، ڪم سياري توکي ڪرڻو آ.

ڇڏي فنا کي موٽي بقا ڏي، وري وڳڻ توکي ورڻو آ.

❊❊

خدا جي واسطي يارو، ڪنيهن دل کي نہ ايذايو،
اها دل آ اتم ڪعبو، ربي ان تي اٿوَ رايو.

انهيءَ تي راز خالق جو، اهو گهر آهي مالڪ جو،
ڏسو قرآن کي کولي، حڪم جنهن ۾ آهي آيو.

ڪيان تعريف ڇا دل جي، مٺي مالڪ جي محفل جي،
رَهي جنهن ۾ پيو رازق، توهان تنهن کي نہ تڙپايو.

چوان هڪ جي نہ ٿو ٻن جي، ڪيو تعظيم هر دل جي،
اهيو آسڻ اَٿوَ ان جو، ڇڏيو ڪنهن کي نہ ٺي ڇايو.

چڱائي ٿو چوان يارو، ٻڌو ٻيڙا ٻڌو ٻارو،
ڏاهي مولا سندو گهرڙو، ڦاهي پنهنجي نہ ڳل پايو.

دعا وينو گهران "گوهر" وڳڻ واحد ڪَنان هر هر،
خدا رازي ٿئي مون تي، لکي مون شعرُ هي ڳايو.

❊❊

کھڙي ڳالھ ڪريان، عشق وارن جي،
سدا سوريءَ جي، سينگارن جي.

مردَ ميدان ۾ مُرڪي، ايندا هن،
سرِ خنجر جي هيٺان، ڏيندا هن،
نہ ڪسڻ ڪنان، مانجهي مُڙندا هن،
اهيا وروحَ آهي تہ، وينجهارن جي.

ڇا هِتي مان چوان، ڇا هُتي مان چوان،
ڇا ٻَر مان چوان، ڇا بحر چوان،
ڇا هاڙهو حب، هينگلاج چوان،
هلي هاڪ پئي، تہ هاڪارن جي.

نعرو نينهن جو نانگا هٽندا هن،
چڙهي عشق جون، چاڙهيون چڙهندا هن،
اڙ ڪنهين نہ اڙندا هن،
اها صفت آهي تہ سوپارن جي.

سوري عشق وارن، جو ايوان آهي،
سوري مردن جو مئخان آهي،
سوري سوڌن جو سرشان آهي،
سوري سيج آهي، سالارن جي.

پسي ناز ”گوهر“ نازَ وارن جو
رهجي هوش وڃڻَ، ويو دَنگ منهنجو،
هلي وسُ نہ اُتي تو هرِ ڪنهن جو
جِتِ جهوڪ آهي، جانثارن جي
❊❊

books.sindhsalamat.com

نظرِ ڪرم ڪر اَڄ صَنمُ، پنهنجي پرين ديدار جي،
ڪڪرن پنيان چندُ جان لِڪي، تجلي پساءِ رخسار جي،

غمگين مان آهيان گهٽو، ڏي ڪو دلاسو دلبرا،
وڌ موت ڪان هي ڏور ڪر، هر گهڙي انتظار جي.

گذري ويو ڪو وقت آ، رستا نهارينديِن تنهنجا،
آس هي پوري ڪيو، نازن پريا نادار جي.

جاڳئون لڳي توساڻ لئون . تاڪئون دُعا هي پيوگهران،
بادل جيان برسي تہ پَئُہ، لونءَ لونءَ ٺري لاچار جي.

سُور ڪو ناهي ٻيو، هڪ سُور آ دل ۾ رڳو،
اَنَ سُور ڪان آزاد ڪر دلڙي دلي بيمار جي.

سهٽا تون آ صاحبِ- سخا. سُڻِ التجا ”گوهر“ سندي،
لَهُ سار ساجن سيگهہ ۾، پڌري پَڪي پينار جي.
❊❊

www.sindhsalamat.com

دَمَ دير نہ ڪر، آءُ هادِي هلي،
سُجهي تو ڪان سِوا، نہ ٿي ٻي ڪا ڳلي.

ڪيو نظر عنايت، سائل تي،
غم گُوندر جي گهِري، گهايل تي،
رکو هٿڙا حال، وچايل تي،
هلي پئي تنهنجي هر جاءِ، هاڪَ ٻَلِي.

آهيان سُور ساڙي، تو ڪي ساريان پئي،
روئي آب اکين مان، هاريان پئي،
تنهنجون راٽا!، راهُون نهاريان پئي،
رَس راهہَ ۾ رهبر، پئي هان رُلي.

ڏُکي دَرد ڀري پئي، دانهون ڪري،
ڏئي ڪنڙو ڪوهيارا!، ٻُڌ ڏيان ڏري،
ڏي ڀيناگر ڪي، جهول ڀري،
تنهنجي دامَن دلبر، مون آ جهلي.

جڏهن جانب ڀير، ڀري ايندين،
وڏا ڏيب "وڳڻ" چئي، تون ڏيندين،
اَجهو اوٽ جڏيءَ جو، تون ٿيندين،
ورُ تون آهين ولهيءَ جو، واهر وَلي.

❊❊

books.sindhsalamat.com

چڏيو واندو، جِن نہ وجود،
ذات صفات مان، ماٺين انهن الا.

پهري نفيءَ جو، نانگو پلا،
احرام الستي، سُوڌ.

فذڪروني، فقرئون پلا،
دائمُ، دڪائي دُودُ.

وحدت جي هيٺ، خنجر پلا،
رکي مانجهي، سِرُ موجود.

اڪر اوري، اَنفس جو پلا،
ڪري پاڻ ڪي، پاڻَ سَجود.

"گوهر" پروڙج، پاڻ ڪي پلا،
واري يارَ، وَدُود.

❊❊

www.sindhsalamat.com

نعرو هڻي يارو، نيهون نفي جو،
ذات پسي مون، سفات ۾.

منڌَ نہ منڌَ جي، انڱ منڌائتي،
بر سُر بيهي، برسات ۾.

موتو قبلل سندِي، مَام جَي،
رهي سدائين، فقراتِ ۾.

سُر ساهُ گهوري، جندڙي جهوري،
طُوبوُ سندي ئي، تات ۾.

فذ كروني اذ كرقم جي،
ويهي وچ برآت ۾.

ونحن اقربُ واري، ورد جَي،
هتڙو وجهي، سوغاتِ ۾.

قول کيو سين پورو، قالوبلا جو،
چَوري چَپَ، چُپِ چُپات ۾،

گهوٽ "گوهر" آ مليو، گهرَ پنهنجي ۾.
پرهَ ڦٽي پرِ پيات ۾.

**

books.sindhsalamat.com

ڪافي (مارئي)

منهنجا مير مارُو، الئہ ڪڏهن ايندا،
اڇي شل دلاسو، ڏکيءَ کي ڪو ڏيندا.

سُکي ڪيئن رهان هِت، هُو جي رهن ٿا هُتِ،
آتِي هان اُنهن لئہ، نہ تنها ڇڏيندا.

نہ دل تان لهن ٿا، پنهوارن جا پکڙا،
آهن ياد جيڪي، گدلي سي گڏيندا.

اُڪندب آ اَباڻن، سڪ جنين سانگيُن،
وري سي وِلهِيءَ جو، اجهو اوٺ ٿيندا.

ڏِٺي ڏينهن ٿيا هِن، نہ مارُون ڏٺا هن،
هو بي وس بنديءَ کي، سنياري سڏيندا.

نہ ڪر غم "گوهر" چئي، ماروئڙا شال ملندا،
نماڻيءَ کي نازئُون، وٺي ساڻُ ويندا.

**

www.sindhsalamat.com

ڏاڍي سک لڳي آ سنگهارن جي،
مونکي عمر ادا، ٿَر وارن جي.

پائو موڪل ڏي، مان ملير وڃان،
رهي منهنجا رهن، تا اباڻا اُجان.
هر وقت هوندا، مونلاءِ رُنا،
لهندي اڄ پُڳي، مون اجارن جي.

جتي مينهن وسي، وسڪارَ تا ڪن،
اتي گاهه گهڻا، گلزار تا ڪن.
ڦٽي ڦوڳ ڦرهه، ڦولار تا ڪن،
مُندَ آئي وري، آ ڦولارن جي.

ڪهڙا حال هوندا، اتي ويچارن جا،
منهنجي ماروئڙن، مال وارن جا.
پل پل پُورَ پَون تا، پهنوارن جا،
رکي آس اِهيا، اِنَ پنهوارن جي.

ائين آءُ نه عمر ادا ڪاهَ ڪري،
ريءَ سانگيئڙن منهنجي، ٿي نه سري،
ڪيئن تنهنجي ٿيان، مري لڄ مران،
آءُ پانهي آهيان، ٻڪرارن جي.

دکي تنهنجي اڱيان، ٿي دانهون ڪري،
ڇَئي "گوهر"، وَڳڻ، ڪجهه ڏيان ڏري،
ٿي عادل تون، انصاف نه ڪر
ٻُڏي دانهن، ادا درد وارن جي.

**

books.sindhsalamat.com

تنهنجي بند جون عمرَ نندبِ ۾، اباڻن سان ڪيم ڳالهيون،
سموريون سُور جون ساري، سنگهارن سان ڪيم ڳالهيون.

ڪري قابو منجهه ڪوٽن، بيٺو ٻٽجي آن جَڻُ ماريِ،
تنهنجي اِن ڏاڍ جون ڏاڍا، ڏوٿارن سان ڪيم ڳالهيون.

ڪيون جي تو ادا مونسان، سليون سي مان نه ٻي ڪنهن سان،
اهي دردن پريون تنهنجيون، ڏنارن سان ڪيم ڳالهيون.

پڇين ڇا تون، روئان ڇو پيئي، اها خود جاڻ آ توکي،
تنهنجي هر ڳُڻ سنديون پائو، ڳنوارن سان ڪيم ڳالهيون.

آهين اَدو منهنجو پرَ، ستائڻ ڪان رهيو ناهين،
اهي سڪرات ڪان اوکيون، پکارن سان ڪيم ڳالهيون.

چني تو چانگهه ڪان مونکي، ڪري لاچار آ ڇڏيو،
تنهنجي وَڙ جون عمر وارَي، وينجهارن سان ڪيم ڳالهيون.

ڏٺو تم خواب ۾ پائو ملي آهيان مان مارن سان،
پراڻي پيار جون تازيون، پنهوارن سان ڪيم ڳالهيون.

تنهنجي هن بند باريءَ جي "گوهر" ڇئي داوَ ۽ ڊپ ڪان،
زبان خاموش ٿي ويئي، اِشارن سان ڪيم ڳالهيون.

**

www.sindhsalamat.com

عُمرا ريءَ مارُن، جِيءُ جُهري تو
ويڙهيچين وچڻ لئہ، ڏيل ڏَري تو

ڪري ياد سانگي، هئي هئي!ڪريان پَٽي،
هنجهُون روز هاري، آهون پريان پَٽي،
جُسو جيئري منهنجو، ڳِري هت ڳري تو

اِجهو وقت ايندو، هِتائون هلڻ جو
پلو ڏينهن ٿيندو، مارون سان ملڻ جو
ڪري سور سَتڪا، سيني سُري تو

تنهنجي زور پاڻوا، سَتي ڪيو آ سوڙهو
پيو ڳَل ڳرو آ، اباڻُون وڇوڙو
ڪري ماسُ چارو هر دم چري تو

ڪٽي ڪوٽ تنهنجي، لِڪيي آهي آندو
رهيو سُور ڪان ڪو، ناهي وارُ واندو
اِهيو مُچ اندر ۾، ٻَري پيو ٻَري تو

آهيان بَند تنهنجي، ٻَندَ ۾ بندياڻي،
ادا تُون عادِل، آهيان ڪنهن جي نياڻي،
رَتي ميرَاماسو، تُريءَ هُت تُري تو

ادا! ڏي اجازت، نہ مهر وسَئِي ڪا،
وڃي آءُ اکين سان، پسان پنهنجا پيڪا،
دعائون ”وڳڻ“ هي ”گوهر“ گهُري تو

❊❊

عُمرا ياد آهن، پنهنجا اباڻا،
لهن تا نہ دل تان، سي ڏوتي ڏاڏاڻا.

عُمرا آهيان آتي، اباڻن ملڻ لئہ،
دردن پري هن سورَ سلڻ لئہ،
پَل پَل پون تا، جيءَ ۾ جهوراڻا.

ڪيان ڪهڙيون تو سان، ادا آءُ ڪهاڻيون،
ڳيون رُوح منهنجي، جنين سان رهاڻيُون،
وساريان سي ڪيئن ٻڪَر ۽ ٻاٻاڻا.

مون کي منهنجا مارُو، ڪندا ياد هوندا،
روئي رَتَ ڦُڙا هُو، روئندا نہ هوندا،
اُهي ساهَ سانديا، ٿي سانگي سياڻا.

ڪري ڏاڍُ ڏاڍو، پاڻو قيدُ ڪيو ٿي،
نہ جو رُوح ۾ ڪو، رحم ئي پيو ٿي،
اِهيو حال ڪنهن سان، اوريان ڏئي اوراڻا.

ڏئي ٻِن ساڙيان، تنهنجا ڪنول ڪپڙا،
آهن شان ۾ وڌ، ڇَنان مارُن چيڙا،
تنهنجا باغ بنگلا، ڪجهہ پيي نہ جاڻان.

تنهنجا طعام طرحين، ادا ڪيئن ڪاوان،
چوي وڳڻ ”گوهر“ لوئي ڪيئن لجايان،
پيرون لُڙ پيارا، مون کي هِن پيڪاڻا.

❊❊

ياد سانگيئڙا ڪري، روز تي روئان رڙان،
هر گهڙي هر دم هتي، قيد ڪٺهين پئي ڪڙهان.

ساري سانگين کي سدا، جيءُ جيئون ٿو جُهري،
هر هر پسي هي هيڏيون، اَوڏَ اَولي جُون اَڙان.

جو لڳو آ جيءَ ۾، واسينگ جان واڪا ڪري،
زهرُ زهريءَ جو پسي، سُور اِنَ ۾ ٿي سڙان.

حال ڪان بي حال هان، آ پُڇڻ وارو نہ ڪو،
ڪئين ڪيان ڪاڏي وڃان، ڪهڙي ڪشتيءَ تي چڙهان.

وَرَقَ وَارَي پيا سيئي، هڪ ئي ڪيو مون ياد آ،
مارُن سندي ميلاپ جو، وَرقُ وارَي پئي پڙهان.

غمُ ”گوهر“ آهي گهڻو، هلي وس وڳڻ ڪو ڪو نہ ٿو،
ڪيئن چڙهي مان ڪيئن چڙهان، بند باريءَ جون ڪڙان.

❊❊

ڪافي (ليلا)

پرچ پرين تون دانہَ دلبر، پاند پائي تو در آئي هان،
پاند پائي تودرآئي هان، هيٺي حال وڃائي هان.

مٽين متائُون، موهِجِي،
پيول ڪنهين مان، پُلائي هان.

قيمت ڪائي، ڪانهي منهنجي،
ڪَسُ ڪسيل ڪُوڙي، پائي هان.

سانئڻ سڏايان مان تہ مران لڄ،
دَرَ تنهنجي جِي داعي هان.

توبہ توبہ، زاري اڳيان تو،
طعني لوڪ، تپائي هان.

ڳات ڪٽي توسان، ڪيئن ڳالهايان،
غرق گناهن ۾ سوائي هان.

بخش خطائون ”گوهر“ وڳڻ چئي،
گهاٽي خطا جي گهمائي هان.

❊❊

كيو نظري كرم، كا نماڻيءَ تي،
سدا فكر وندي، فقيرياڻيءَ تي.

ٻلُ آهي مٺا مونكي، هك تُنهنجو
سوا تنهنجي سڄڻ ناهي، كو مُنهنجو
ركو هتڙو سنياري، ساٿ ڏٺي،
مون وچڙي وڳر، ويڳاڻيءَ تي.

پيو باري سِرَ تي بارُ اَٿمَ،
نكي سُورن كان، واندو وارُ اَٿَمُ،
ڏريو ڏيان تہ كو تي پالَ پوي،
وِچَ سُورن ۾، ساماڻيءَ تي.

پسي سوڙهہ اِهيا، توكي ساريان تي،
هنجُهون شام صبح، ويني هاريان تي،
لهُ سار سگهو كر قُرب اچي،
بيكار بَندِي، بانديياڻيءَ تي.

رهيو حال نہ آ، چئي چا مان چوان،
هئي هات پئي، مان هر هر كيان،
تي بادل بيحد، برسي پئہُ،
كنهين گُلَ جيان، كُوماڻيءَ تي.

گنج "گوهر" چئي، نتي توكان گهُران،
هر وقت صدا، پئي هيءَ !هڻان،
تيو ساڻي اچي، پوي مِهر وَسي،
كريو پاڄه سائين، ٻانهياڻيءَ تي.

**

كافي (سينگار)

وٽي تو وٽي سهٽا، سينگار تنهنجو،
جڳ ۾ سمايل هي، جنسار تنهنجو.

سينگار آ سوايو، تنهنجو جهان ۾،
لكي چا لكان مان، مٺا تنهنجي شان ۾،
مشتاق آ سارو، سنسار تنهنجو.

هِتي مان چوان يا، هُتي مان چوان،
كتي چئي مان آخر، كتي مان چوان،
ٻڌي تو ٻڌان هرجا، اذكار تنهنجو.

ڏئي پيار كَيئي، موهي وڌا تي،
اياٽا سياٽا ٻہ، سوگها كيا تي،
ٻكين جي ٻہ ٻول ۾ آ، پرين پيار تنهنجو.

ويا ڏنگ رهجي، حَسِينَ هِتِ هزارين،
كٽي ناز مان جي، تو نظرون نهارين،
ركيل هرِ حَسِين ۾ آ، اسرار تنهنجو.

ناهي حد كا ئي جانب تنهنجي جمال جي،
كريان چا كهاٽي مان قربِ كمال جي،
پريل بادلن ۾ آ، ملهار تنهنجو.

"گوهر" گڏ گهمن تا، گهٽا راج راڻا،
نتا هو سجاڻن، نہ مان توسجاڻان،
دوا دردَ منهنجي جي آ، ديدار تنهنجو.

**

ڪڪر اڇي تو قربن ڀريو، وهواهه ڪندو وسڪارَ،
وهواهه ڪندو وسڪار او يار، ڦُٽي گاههَ ڪندا گلزارَ وويار.

ڀَرَ ڀَريا پُونءِ جا،
هي سُرها ڪندِي، سينگار وويار.

شجر ڦهري، سبز پوشاڪون،
فري جهليندا فر انار وويار.

پياسا سيپئي، پُر تي پوندا،
پَٽَ متي، پنهوار وويار.

ڪٽڪ متر مڪئي، سرنهن سواديون،
ڦَرهه ڪنديون، ڦُولاڙ وويار.

غم "گوهر"، لهي ويندا سيپئي،
هر جِنس، ڪندي جِنسار وويار.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڪڪرن گيسُو ويس ڍڪيا هن، برسي پوندي اڄ برسات،
برسي پوندي اڄ برسات، وڄن اِهيا آ وائي وات.

ائين وسڻ جيئڻ دل نري، گهرا هوُ گجگوڙ ڪري،
واهَ وري جو اهڙي ورندي، سُور پُڇائي ويندا ذاتِ.

سُڪڙا ايندا ڪاههَ ڪري، ڏُڪڙا ويندا ڏاهَ ڪري،
سڄ سُکن جو اُڀري پوندو، رهي نہ رهندي ڏک جي رات.

ٻول اهڙا هُو ٻولن تا، پکيُن جيان پَرَ کولن تا،
پهچندا هو پَرواز ڪري، سوڙهہ نہ رهندي ڪا سَڪرات.

مهر ڀريا هُو مهر ڪندا، پَنڙا ساوا ويس ڪندا،
گُل ڦُل ٻُوٽا تارين ٽڙندا، نينهن منجهاران ڳائي نعت.

ساهه سيباٽا سُرڪي پوندا، آسَ وندا مَنَ مُرڪي پوندا،
تي بنجر جِيئرا جرڪي پوندا، مري وري نہ تيندا ماتِ.

منڊَ نہ ساري ساجن ايندا، ڏيب ڏهُوٽا "گوهر" ڏيندا،
ياڳ ڀليرا منهنجا تيندا، وڳڻ وڌائي ڏيندا ذات.

❊❊

www.sindhsalamat.com

ڪافي (سرائڪي)

ساڏي مقدر دا ماهي، آيا اي،
ساڏي سِردا سوداگر، آيا اي.

ڪرم ڪريمان، ڪر اڱڻ تي،
بادل پِر برسايا اي.

جو نہ سَميندا ها، سلڙا مُند ڪُون،
سيني يار، سمايا اي.

سار سنڀالِ سانڪون، انگڙا ادب دا،
سهڻل يارَ، سڪايا اي.

ڀهندا نہ ها جو نال اساڏي،
اُهين نال اسان ڪون، ڀلهايا اي.

گهور ڪران جندڙي، اُنهي مهل تون،
جَدون مکڙا، مُحب پسايا اي.

جِنَ مَلڪ ڪِيا، غلمان آڪان،
آڪان حوران جهولا جهلايا اي.

صدقي سجڻ جي "گوهر" سانڪون،
عشق عجَب، رنگ لايا اي.

❊❊

تيڏا سائين عجب هي، خيال،
ڪنهين ڪون روئيندَئِين، ڪنهين ڪون کِلندَئين.

ظاهر آڪان، باطن آڪان،
آپ هَئِين، آپ ڪمال.

ابليس آدم، ڏوهين تَرّاوَل،
آدم تي، ڪتئي پال.

موسٰي ڪُون، بيهوش بڻايئي،
ڏِڪا جوت، جلال.

نال ڪنهن دي، هوندئين مدامي،
ڪنهن ڪُون، سڪيندئين سَال.

هر چيز ڪنون، وڌ ماڻ ڏتوئي،
متي ڪون، بي مثال.

هڪڙي جُوڙ گهڙي، ڏُوجهي توريئي،
تڏهان "گوهر" آکئي پيا گِلالِ.

❊❊

وائي

اُتي ڪر ڪا ڪتڻ جي ڪار،
مهل اِها وري مُورِ نہ ملندئي.

ڪار اِها آهي ڪيميا تُنهنجي،
پنهنجِي پاڻ سنپار،
مهل اِها وري مُورِ نہ ملندئي.

وڪر وِهائج بيداريءَ جو،
غافل ٿي نہ گذار،
مهل اِها وري مُورِ نہ ملندئي.

ڪيت خوشيءَ مان ڪيڙي ڪيڙي،
ٻيجو ٻنيءَ ۾ هار،
مهل اِها وري مُورِ نہ ملندئي.

سنجهي گهڙي پَئہُ سيرَ ۾ سهٽا،
سِجڙو تان نہ اُيار،
مهل اِها وري مُورِ نہ ملندئي.

ڪَتي ڪَتڻ ٽا جيڪي ڄاڻن،
گهڙي "گوهر" تن سان گهار،
مهل اِها وري مُورِ نہ ملندئي.

❋❋

books.sindhsalamat.com

ڪافي

ڪري ڪيچي ويا ڪيڏو قهر اديون،
پياري ور جي وڇوڙي جو زهر اديون.

ور وٺي ويا جهين آءُ ڪوچاٽان،
اُهو هيو ڪهڙو قهر اديون.
پياري ور جي وڇوڙي جو زهر اديون.

ريءَ ور سرتيون، سارو لڳي پيو،
سڄو پنپور جو شهر اديون.
پياري ور جي وڇوڙي جو زهر اديون.

پرپور پيئر منهنجي خوشيءَ جو،
سڪي تر پيو آهہ بحر اديون.
پياري ور جي وڇوڙي جو زهر اديون.

ڪاجا ڪئي آ جيڏيون ڪيچن اُن جو،
غواهہ آهي "علي گوهر" اديون.
پياري ور جي وڇوڙي جو زهر اديون.

❋❋

www.sindhsalamat.com

وائي

وڇڙي ويا هن جاني جن کان، گهَڙِي انهن سان گهاريو،
گهڙيون انهن سان گهاريون ،
تن کي ويهي ڪين وساريو،

سنجهي سُري پئو ساٿي تن ڏي،
سجڙو تان نہ اپاريو،
تن کي ويهي ڪين وساريو،

ساري سنياري سات ڏيڻ جو،
پهچي جام پيارو،
تن کي ويهي ڪين وساريو،

هئي هئي ٿا ڪن جيڪي تن سان،
هنجون ڳڏجي هاريون،
تن کي ويهي ڪين وساريو،

بيوس بحرِ جيڪي ٿا ٻڏن،
تار منجهان سي تاريون،
تن کي ويهي ڪين وساريو،

منهنڙو ڪري ڪو ماروئڙن ڏي،
واڳ وڳڻ ڪا واريو،
تن کي ويهي ڪين وساريو،

❊❊

books.sindhsalamat.com

وائي

(سرائڪي)

سُهڻي صورت والي مَن موهيائي
سهڻي سيرت والي مَن موهيائي.

ڪَڪَر ڪَرَم دَا وَالي وَساڪَي،
راڻي رحمت والي مَن موهيائي.

اَدليان گڏليان نَال ٻِلهاڪَي،
مِٺي مُحبت والي مَن موهيائي.

هَر جاءَ هادِي هٿڙا ڏي ول،
شان شفقت والي مَن موهيائي.

عشِق واليان ديان دِليان کس ڪي،
عين اُلفت والي مَن موهيائي.

يٰسين طٰہٰ دي سِهري پاڪَي،
اعليٰ عزت والي مَن موهيائي.

ساري جَهان دا سينگار "گوهر"،
زيب زينت والي مَن موهيائي.

❊❊

www.sindhsalamat.com

وائي

وروٺي ويا ڏير، وين جا پير،
پسي جيءُ جهُري پيو.
جي ها وچڙا وڃڻ ۾ تن،
ڪئي ڪا نہ اوير، وين پير،
پسي جيءُ جهُري پيو.
مون نہ هوچاتو، شهر پنيور جا،
سُجان ٿيندا سير، وين جا پير،
پسي جيءُ جهُري پيو.
سورن ساڙي اڳ هُيس مان،
وري واري ڏنائون گهير، وين جا پير،
پسي جيءُ جهُري پيو.
ڏيرن ڪي مون هو ڪِلي ڪيڪاريو،
ورتائون سي ٿي وير، وين جا پير،
پسي جيءُ جهُري پيو.
ڏوهہ نہ آ ڪو ڏيرن جو اديون،
هي قسمت جا هن قير، وين جا پير،
پسي جيءُ جهُري پيو.
آهي وڪوڙيو "وڳڙ" وهمن،
"گوهر" پچان ڪهڙا گهيرا! وين جا پير
پسي جيءُ جهُري پيو.

**

وائي

ٿلهہ:
مئخان تنهنجي ۾ ايندا سون پيئنداسون.
جام هٿان تو جانب جي،

سائل ٻٽجي ساري صدائون،
تونگر تو در هٽنداسون پيئنداسون،
جام هٿان تو جانب جي،

چکي سرڪي سات تنهنجي جي
مخمور پرين اڄ ٿينداسون پيئنداسون،
جام هٿان تو جانب جي.

پيار پسڻ لاءِ تنهنجي پڪڙين،
گهوٽ گهڙيون ڪي رهنداسون پيئنداسون،
جام هٿان تو جانب جي.

سارجو لهندين ساري ساقي،
هِت هُتِ هرجاءِ جيئنداسون پيئنداسون،
جام هٿان توجانب جي
ريءَ پيئڻ جي مورئون موتي،
وري نہ واپس ورنداسون،پيئنداسون،
جام هٿان توجانب جي.

هتڙا ڪٺي مئخان تنهنجي لاءِ،
دم دم دعائون گهرنداسين پيئنداسين،
جام هٿان توجانب جي.
اَڪَر اوري سندا ساغر،
پيار منجهان پڙهنداسون پيئنداسون
جام هٿان توجانب جي.
هيڪر پيهر ٺيهر هر هر،
"گوهر" واري وٺنداسون پيئنداسون،
جام هٿان توجانب جي.

❋❋

وائي

اڄ يار هٿانئون هلنداسون ،پونداسون،
وڃي پيش پريان جي.

اڪڙيون يارو پير ڪري،
وڪڙي وڏائي وينداسون، پونداسون،
وڃي پيش پريان جي.

حال حقيري پنهنجو پيارو،
ثمر ساري ڪٽنداسون، پونداسون،
وڃي پيش پريان جي.

پيرين پيادي پنڌ ڪري،
چاڙهيون اٽانگهيون چڙهنداسون،پونداسون
وڃي پيش پريان جي.

هتڙا جوڙي ساڻ ادب سان،
سرڙو نمائي بيهنداسون ،پونداسون،
وجي پيش پريان جي.

صدقي سچٽي ساڻ سنگت سان،
پاڪر پائي ملنداسون، پونداسون،
وجي پيش پريان جي.

سرڪارِ حسن ڪان سئن هٽي،
ونڊڙو پنهنجو وننداسون،پونداسون
وجي پيش پريان جي.

پُڇي پريان جي اڳيان ”گوهر“
ديد خريد بہ ٿينداسون،پونداسون،
وجي پيش پريان جي.

❋❋

books.sindhsalamat.com

وائي

ڏونگر ڏيج نہ ڏک لائي لک،
ساڙ نہ منهنجي سرير کي،

سور سڙي مان مورئون آهيان،
روڪ نہ منهنجي وک لائي لک.
ساڙ نہ منهنجي سرير کي،

پير پچائي پنڌ پَڙيءَ جا،
طرحين پسائي تک لائي لک،
ساڙ نہ منهنجي سرير کي،

جبل تنهنجي جاڙن ڪان اڳ،
قورو قري ويا سُڪَ، لائي لک،
ساڙ نہ منهنجي سرير کي،

ڏونگر ڏاڍا ڏاڍايون ڇڏ تون،
روھ متي ئي رُخ لائي لک،
ساڙ نہ منهنجي سرير کي،

”گوهر“ وڳڻ ڇٽي ٻي ڪانهي بس،
برھ جي آهي ٻک لائي لک،
ساڙ منهنجي سرير کي.

❋❋

www.sindhsalamat.com

وائي

ڏئي ڏير ڏکن جي ڏات اديون،
منهنجو وَر وِٺي ويا رات اديون،

راتو ڏينهان رت روئڻ واري،
لونءَ لونءَ لائي لات اديون،
منهنجو وَر وٺي.....

جيئري جيڏيون سِرُ سڙِيءَ جو،
ڪپي ڪوري ڪات اديون،
منهنجو وَر وٺي.....

اوٺي آيا ڪنهن جوءِ جا جيڏيون،
ظاهر ڪري پنهنجي ذات اديو،
منهنجو وَر وٺي.....

مند نہ ساري درد فراق جي،
باري وسائي برسات اديون،
منهنجو وَر وٺي.....

جوڙ جوڙي جَتَ اهڙي "گوهر" چئي،
موڳي ڪري ويا مات اديون،
منهنجو وَر وٺي.....

❊❊

books.sindhsalamat.com

ناهي هُجَ توسان هادي،
منهنجي ٻانهپ آ ٻولي.

جهڙي تهڙي تنهنجي آهيان،
پَوري آهيان پِولي،
منهنجي ٻانهپ آ ٻولي.

ميرِي مُنيءَ جي عين اُجاريو،
چِڪَڻِ پِري چولي،
منهنجي ٻانهپ آ ٻولي.

هٿڙا ڏيئي هادي اُڪاريو،
ٿڪرَ تان ٿولي،
منهنجي ٻانهپ آ ٻولي.

عشق جي آهي راه اڻانگي،
سائين ڪجان سَولي،
منهنجي ٻانهپ آ ٻولي.

رهبر رَسجانءِ رَاهه سويري،
اوکي منجهه اولِي،
منهنجي ٻانهپ آ ٻولي.

ڪانڌَ ڪنيزَ کي ڪَڍِ قطاريو،
گَڏِ "گوهر" چئي گولِي،
منهنجي ٻانهپ آ ٻولي.

❊❊

www.sindhsalamat.com

بادل پرچي آيا هن اڄُ ٿيندا پکَ وسڪارَ ميان،
ٿيندا پک وسڪار ميان جوت پريا جنسارَ ميان.

وڻ ٽڻ ٻوٽا ٿهڪي ٽڙندا،
گل ڪري گلزار،
ٿيندا جوت پرِيا جنسار ميان.

پرچي ڪينجهر ڪنارا،
پوندا چولين ۾ ڇڇڪار،
ٿيندا جوت پرِيا جنسار ميان.

وِڄن وِرسي ويس ڊِڪيا هِن،
چمڪڻ لئہ چوڌار،
ٿيندا جوت پرِيا جنسار ميان.

ٿرَ مٿان جو ٿاڌل ٿيندي،
ڦُوڳ ڪندا ڦولار،
ٿيندا جوت پرِيا جنسار ميان.

ڪَڻِ ڪَڻِ پَوندي تان پوءِ ويندا،
ڏوٿين ڏک ڏڪار،
ٿيندا جوت پرِيا جنسار ميان.

سانگي ٿيندا سَرها ”گوهر“،
پسي ساٿيهَ منجهہ سڪار،
ٿيندا جوت پرِيا جنسار ميان.

❊❊

سَسُئِي

جبلَ جهِيڙ نہ مون، چاهين تون،
روهہَ رتيون آءٌ ڪندي سانءِ

ورَ وجهي آءٌ واسينگ وانگر،
شو چٽ ڪري چون.

ڪوهئون ڪڙڪي آءٌ تو تي ڪريندس،
وڄ جان ڪري وون چاهين تون.

زهرَ پيري آهيان مورئون موج سان،
هاري تو سرِ هُون چاهي تون.

مست ڦران ٿي مستي سان،
راهون ڇڏي ٿي رون چاهين تون.

باهِ برهہ جي توکي ٻچينديس،
ٻمِيئُون ٻاري ٻُون چاهين تون.

”گوهر“ چئي توکي ڏيهئون تڙينديس،
ڪاجا ڪري ڪُون چاهين تون.

❊❊

تون آءُ پرين وِکَ سوري،
توسان اور اوريان کُجهہُ اوري.
اور اوريان توسان اوري.

انئي پَهَر تات تنهنجي تي،
اندر اندران کوري،
اور اوريان توسان اوري.

تنهنجي فراق جو ڦٽ وڏي ٿو،
جيءُ جُسو هي جهوري،
اور اوريان توسان اوري.

منڊَ نہ منڊَ ڪان تنهنجي ملڻ لاءِ،
ڏونگر ٽڪي هان ڏوري،
اور اوريان توسان اوري.

تنهنجي وڇوڙي چور ڪيا هن،
هڏڙا هيٺا هي پُوري،
اور اوريان توسان اوري.

تنهنجي برهَ جيڪي بارَ رکيا هن،
سي نہ ڪنيا مون توري،
اور اوريان توسان اوري.

مرڪي ملين جي، تنهنجي قدمين،
”گوهر“ ڏيان جند گهوري.
اور اوريان توسان اوري.

❋❋

books.sindhsalamat.com

لوڪان لڪائي ذات،
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

چار عناصر چورنگ چوندي،
پنجين ملائي اَمُرجي ذات،
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

پنهنجي ظهور جي آدم اولَي،
طلب رکي تون تاتِ،
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

الاِنسان سِرِي وَاَنَا سرهُو،
هر جاءِ هُلائي هات،
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

نينهثُون نظاري لاءِ سينگاري،
ڪهڪشان ڪائنات،
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

سنجهي ساري عين اجاري،
پرهہ ڦٽي پرڀات،
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

سوز جا سهرا سِرِ سجائي،
ذات منجهان تي صفات،
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

”گوهر“ پهري عشق جي الفي،
جوڙي متيءَ مِ محلات.
سانگ ڪيو تَئي ڪنهنجي سانگي.

❋❋

www.sindhsalamat.com

وَر ڪوهيارا واهَ ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

سُور ماريءَ جي مٿان،
ناز وارا ڪا نگاهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

جي دکيا هن دردَ جا،
سي ٿڌا آڙاهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

مون منيءَ جي پوءِ واري،
شان پريا شاهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

جا هي اُوکي سا سنپاري،
سُوکي سهٽا راهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

خيال پنهنجا حال منهنجي،
ساڻ هي همراهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

جِن پَگهاريا پير هن،
پٿر سي ئي پاهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

خُوف جا چايل اٽانگا،
ڏورِ هي اونداهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

”گوهر“ چوي بَندِ غم جا،
وهنڊڙ سيپئي واهه ڪرِ،
رڄُ ۾ پئي هان رُلي.

❊❊

تنهنجي اکڙين جي اسرارَ ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

ڪَرَ ڪٽي ڪجليون ڪڍي ڪجل جي،
پنبڻين پاسي ڏارَ ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

مَنَ موهيندڙ اِشارن جي،
تند وڄائي تار ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

سدا سيرابيون نِتُ نَشيليون،
رهي منجهه خُمار ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

مَحبُوبيءَ جي ماڻن جا،
سوين ڏيکاري ڏهڪار ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

بيلهه پڌي پيئي پيهي پاڻ ۾،
وندي هي ويچار ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

جنهن کي ڏسن ٿيون ڏينيون جيان تنهنکي،
هٽي ڏنگ هزار ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

عشق وارن جا "گوهر" آسائتيون،
پنڌڙا پڇائي پارَ ڪري وارَ
گهايا گهڻا ٿي گهُوٽ هن.

❊❊

لهُ سجڻ ڪا سارَ سنيارَ،
تنهنجي هجر آ پارڻ پاريو.

اَنگ جدائيءَ جيڪي لکيا هن،
وَرق ورائي سي وارَ
تنهنجي هجر آ پارڻ پاريو.

دردَ فِراق جي بَحر باريءَ مان،
پاجهئون بيڙي تارَ
تنهنجي هجر آ پارڻ پاريو.

بادل جيئان بَرسي بَرسي،
باهه برهَ جي ٺارَ
تنهنجي هجر آ پارڻ پاريو.

آس ونديءَ کي واري وصال جو،
جانب جام پيارَ
تنهنجي هجر آ پارڻ پاريو.

نامِ خدا جي نازن پريا،
جيءُ جذيءَ جو جيارَ
تنهنجي هجر آ پارڻ پاريو.

دانهون پُڌي هن"گوهر" غريب جون،
قدمين ڪانڌَ قطارَ
تنهنجي هجر آ پارڻ پاريو.

❊❊

جيڪي لڏوڪڙي ويا ڪالهه،
ساھُ سِڪي ٿو اَديون اُنهن لَئِہِ.

سڪڙا ويا ڪسي ڏڪن جا مان،
ڏئي ڪهڙا ٻڏايان مثال،
ساھُ سِڪي ٿو اَديون اُنهن لَئِہِ.

ياد ستائي سانگيئڙن جي،
هيٺا ڪيا هن حال،
ساھُ سِڪي ٿو اَديون اُنهن لَئِہِ.

روئي روئن تا راتئون ڏينهان،
اُپري خيال منجهائون خيال،
ساھُ سِڪي ٿو اَديون اُنهن لَئِہِ.

گُهرو ”گوهر“ چئي پينر دعائون،
موتي ملندم شالَ.
ساھُ سِڪي ٿو اَديون اُنهن لَئِہِ.

❊❊

جاني ويا جي چڏي،
پنڌڙا پچان پئي اديون انهن جا.

جيءَ ۾ مُدامي جهوريءَ جا،
آسڻ ويا ٿَمر اڏي،
پنڌڙا پچان پئي اديون انهن جا.

مندَ نہ ساري حال پنهنجي ڪي،
گوندر سان آءٌ گڏي،
پنڌڙا پچان پئي اديون انهن جا.

پنهنجي حياتيءَ جوئي جيئري،
لڏڙو ڪٽي پينر لڏي،
پنڌڙا پچان پئي اديون انهن جا.

جُهري جُهري آءٌ جهوراٽي جي،
تڙِ تڙِ ويهي تڏي،
پنڌڙا پچان پئي اديون انهن جا.

”گوهر“ چئي گس ويندن ڪان وڏي،
سوز منجهاران سڏي.
پنڌڙا پچان پئي اديون انهن جا.

❊❊

يارَ سجڻ جي آمد تي آ،
اچو ته عيد ملهايون،
خوش تي ڀاڪر پايون.

سجڻ آئي ٿيون سرهايون،
گيت خوشيءَ جا ڳايون،
خوش تي ڀاڪر پايون.

موليٰ مُکو آ محِب اسان ڏي،
ڪلي ڪير ورهايون،
خوش تي ڀاڪر پايون.

پير پري جي پهتو پنهل آ،
سي چشمن ڪي چمايون،
خوش تي ڀاڪر پايون.

عرش زمين چا جِنَ ملائڪ،
حوران هنڌ گهرايون،
خوش تي ڀاڪر پايون.

وائي ڳائي، صَلو عليٰ جي،
لالي لبن تي لايون،
خوش تي ڀاڪر پايون.

گهوٽ آيو آ "گوهر" گهرَ ۾،
سهڻي سيج سجايون،
خوش تي ڀاڪر پايون.

❋❋

books.sindhsalamat.com

سَسُئي

ڏونگر ڏوري مان، جانب ڪاڻ،
ڪنديس ڪشالا ڪيچ ڏي.

هاڙهو هلڻ جي، جيڏيون نه ڏيندو،
جبل جهوري مان، جانب ڪاڻ،
ڪنديس ڪشالا ڪيچ ڏي.

پَبَ متان چڙهي، پيرن سان هٽي،
پچي پوري مان، جانب ڪاڻ،
ڪنديس ڪشالا ڪيچ ڏي.

واٽ وندر ۾، ڪانڌ جي ڪارڻ،
قدم سوري مان، جانب ڪاڻ،
ڪنديس ڪشالا ڪيچ ڏي.

جيڪا ٻرِي آ جيءَ ۾ جيڏيون،
اورَ سا اوري مان، جانب ڪاڻ،
ڪنديس ڪشالا ڪيچ ڏي.

ڏِرِ پڇي شل "گوهر" ڏيان دم،
جندڙي گهورِي مان،جانب ڪاڻ،
ڪنديس ڪشالا ڪيچ ڏي.

❋❋

www.sindhsalamat.com

جيئڻ تئي ٻه ٽي ڏينهڙا،
ڪرڪا اَجهي جي جيئڙا.

ڪجهه ڪري وٽ دير نه ڪر تون،
ڏينهن نه ملندئي ٻيئڙا،
ڪرڪا اَجهي جي جيئڙا.

سُڌِ نه پوندئي برسي پوندئي،
مند نه مند جا مينهڙا،
ڪرڪا اَجهي جي جيئڙا.

دارا، سڪندر، شاه، گداگر،
واڪا ڪري هِتئون ويئڙا،
ڪرڪا اَجهي جي جيئڙا.

توڪان اڳي جي هت هيا سي،
مڙه مٽيءَ جا ٿيئڙا،
ڪرڪا اَجهي جي جيئڙا.

سانوڻ ڪانپوءِ آ سيارو ايندو،
سوڙه ڪندئي گهٽي سيئڙا،
ڪرڪا اَجهي جي جيئڙا.

ناهِ مَرَ "گوهر" ڪو گهر مٽيءَ جو،
نه وقت وڃاءِ پائي ليئڙا،
ڪرڪا اَجهي جي جيئڙا.

**

سَسُئي

جيڏيون ڇڏيو مان وڃان،
ساه سڪي تو ساجن لئہ.

ريءَ وَر سرتيون شهر ڀنڀور جا،
سير لڳن پيا سجان،
ساه سڪي تو ساجن لئہ.

پرينءَ پسڻ لَئہ نيڻ نماڻا،
رهي رهن تا اُڃان،
ساه سڪي تو ساجن لئہ.

ڪَنجَ ڇڏي آءُ ڪوهياري جي،
ڪئين مٿ اوهان جي مڃان،
ساه سڪي تو ساجن لئہ.

جي مون ميڙيا مُوتي ماڻ جا،
سي ڇو مروڙي پڇا،
ساه سڪي تو ساجن لئہ.

گهڙيِ "گوهر" ڇئي هڪ نه روڪيو،
سَڪ وڌي ٿي اڃان،
ساه سڪي تو ساجن لئہ.

**

واڳ پرين ڪا وَارِ نہ وسار،
سَاجَنَ سُور ونديءَ ڪي.

پانهہ نہ آهي ڪوئي پلُ،
پئي آهيان پاتار نہ وسار،
سَاجَنَ سُور ونديءَ ڪي.

ڳهرا ڳدلا ميرا منهنجا،
پَلوَ پاند اُجار نہ وسار،
سَاجَنَ سُور ونديءَ ڪي.

ٻُڌي ٻَاروچل واڪا وِلهيءَ جا،
قدمين ڪانڌ قطارِ نہ وسار،
سَاجَنَ سُور ونديءَ ڪي.

ريءَ ڇپَرَ مان ٻيوَسُ ٻَرَ ڀر،
رتڙو روئان پَئِي زار نہ وسار،
سَاجَنَ سُور ونديءَ ڪي.

ڏيئو وِسي ويو آ وس منهنجي جو،
پاجهئون اچي پار نہ وسار،
سَاجَنَ سُور ونديءَ ڪي.

ڳهڙيون "گوهر" چئي رهيون باقي،
ڳوليءَ سان ڳَڏ ڳهار نہ وسار،
سَاجَنَ سُور ونديءَ ڪي.

❋❋

books.sindhsalamat.com

ڏنو عشق تنهنجي آهي، ٿاهي،
ڏاجُ سنياري ڏڪُ جو.

چاهي ٿو جهڙا، تهڙا ڪرائي ٿو
لاڳاپا ٻيا لاهي، ٿاهي،
ڏاجُ سنياري ڏڪُ جو.

انگَ لکيو جو اڙٻنگ اَنوکو
ڪير اِهو انگ ڏاهي، ٿاهي،
ڏاجُ سنياري ڏڪُ جو.

ڪولي زبان اديون، ڏاڍي اڳيان،
ڪُڇڻو ڪجهہ بہ تہ ناهي، ٿاهي،
ڏاجُ سنياري ڏڪُ جو.

سُورن ساڙي اڳ هيس باقي،
رهيو مون منجهہ ڇا هي، ٿاهي،
ڏاجُ سنياري ڏڪُ جو.

ناهيان جَهين مان، واٽ جي واقف،
عشق اوڏهين پيو ٿاهي،
ڏاجُ سنياري ڏڪُ جو.

"گوهر" ڪري ڳهر، سُورُ وجهي وَرُ
وينو لڏو آ لاهي ٿاهي.
ڏاجُ سنياري ڏڪُ جو.

❋❋

www.sindhsalamat.com

تيا هن مينگهه ملهار،
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

ويس ڪيا هن وِڄِن وَسَڻ جا،
ڪري وارو وار، اَڄ وسڪارَ
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

ڪڪرن ڪيا هن ڪوڙين قرب جا،
ڄِرسي هار سينگار، اَڄ وسڪار
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

پاٽي پٽن تي ڏسي ڏوتيئڙا،
ڪندا سُک پچار، اَڄ وسڪار
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

مُرڪي پوندا ماروئڙا ٻُڌي،
هُون هُون جي هُونگار، اَڄ وسڪار
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

جهمريون هٽندا جهانگيڙا مِڙي،
پِسي ڪَٽِڪَڻِ جي تہ قطار، اَڄ وسڪارَ
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

لهي لڏي آ سانگهيئڙن جي،
سارنگ سارَ سنڀارَ اَڄ وسڪارَ
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

سَهسَين تيندا "گوهر" وِڳِڻ چئي،
ساٽيهه سان سهڪار اَڄ وسڪار
اَڄ وسڪارَ تيندا تر مٿان.

❊❊

books.sindhsalamat.com

سَسُئي

آهي وڃڻو ڪيچ ضرور،
نہ مڙندس مُورُ

جيڏيون جهليو نہ ڪيچ وڃڻ جو
سيني گهٽو ٿم سُورُ نہ مڙندس مُورُ
ڏسي ڏرُ ڏُونگر جو

هلندي هلندي هاڙهي مٿان مون،
چڪي ٿيان پل چورُ نہ مڙنديس مُورُ
ڏسي ڏرُ ڏُونگر جو

گهوري ڏينديس جندڙي ان لئہ،
جنهن لاءِ آهيان مجبور نہ مڙنديس مُورُ
ڏسي ڏرُ ڏُونگر جو

مونکان پُڇو نہ خبر سُورُ جي،
جو وڏي ٿيو آ ناسُور نہ مڙنديس مُورُ
ڏسي ڏرُ ڏُونگر جو

اوريان ڪنهن سان هن حال جو "گوهر"،
وِڳِڻ مان مذڪور نہ مڙنديس مُورُ
ڏسي ڏرُ ڏُونگر جو

❊❊

www.sindhsalamat.com

راڻو

روئندي روئندي رات ڏلي وئي،
اڃان نہ آئين تون دلبر،

ڊانهون ٻڌي مون دردَ وندي ءَ جون،
لوڪ سُتو آ بندي در،
باک ڦٽيءَ ڪنيا آهن ڪَرَ.

سلڙا وڏي تنهنجي سک جا ساجن،
بيٺا جهلي اِهي آهن ڦر،
باک ڦٽيءَ ڪنيا آهن ڪَرَ.

تنهنجي تانگهہ جا ڏينهو ڏنگن ٿا،
ٿِري نہ ٿرن ٿا اِهي اٽڪَر،

باک ڦٽيءَ ڪنيا آهن ڪَرَ.

حالَ پنهنجي جا ڪهڙا ٻڌايان،
شاهد آهن هي ڇَن ڇپَرَ،
باک ڦٽيءَ ڪنيا آهن ڪَرَ.

پورَ پون ٿا پَلپَل تنهنجا،
اُيري اُيري ڪري اوپر،
باک ڦٽيءَ ڪنيا آهن ڪَرَ.

راهون نهاري هي تنهنجون نيڻ نماڻان،
ٿمي ٿا ٿمن ڪري حلَ حشر،
باک ڦٽيءَ ڪنيا آهن ڪَرَ.

مندَ نہ ڄاڻان "گوهر" مندَ مان،
ٿر بَر نسري پيا هن سَرَ،
باک ڦٽيءَ ڪنيا آهن ڪَرَ.

❁❁

ڏاڍي دل پري آ،
اوا دلبر وري آ.

نوازڻ جِي اڳ جيان،
ڪٽي ڪا ذري آ،
ڏاڍي دل پري آ.

ڪري سيگهه ساجن،
تارئون تري آ،
ڏاڍي دل پري آ.

صبح شام تنهنجي،
نہ اُڻ تُڻ تري آ،
ڏاڍي دل پري آ.

ڳالهہ منا تنهنجي تانگهہَ جي،
پئي ڳل ڳري آ،
ڏاڍي دل پري آ.

پرين تو پسڻ لئہ،
منهنجي اَکِ چري آ،
ڏاڍي دل پري آ.

تنهنجي سوزَ سڪ ۾،
ڏکي دل ڏري آ،
ڏاڍي دل پري آ.

"گوهر" ڳڏ رهڻ جي،
ڪولي ڪا دري آ،
ڏاڍي دل پري آ.

❋❋

راڻو

راتِ رُسي ويو راڻل مونکان،
وس پنهنجي ۾ ناهيان،

بيوسُ آهيان، ناهيان وسَ ۾،
روئي پاندَ پسايان،
سوڊِل ڪيئن سرچايان.

بار ڪٽي سِرِ بيحد ميڙَ جا،
راڻل کي ريجهايان،
سوڊِل ڪيئن سرچايان.

مِهرَ ڪري اچي مون گهرِ ميندرو،
هنڌين وارَ وڇايان،
سوڊِل ڪيئن سرچايان.

ويڙها وَسن هي منهنجا اُجڙيل،
عيد سعيد ملهايان،
سوڊِل ڪيئن سرچايان.

راضي ٿئي شل راڻل "گوهر"،
طرحين طعام ورهايان،
سوڊِل ڪيئن سرچايان.

❋❋

ياد ڪري جي جيءُ جهري پيو،
اُهي يار الائي ڪاڏي ويا.

سهڻا سهڻا ساٿي ڳلي جا،
هارَ الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

راهي وفا جا جوڙا جانب،
وفادار الائي ڪاڏي ويا
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

حَسين حُسن وارا سُرها سوادي،
سنسار الائي ڪاڏي ويا
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

منَ موهيندڙ منا مهربان،
منٺار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

ڳَٽي ڳَٽيا چا ڪوڙين قلب جا،
قرار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

ڏُکڙَن ۾ جي ها ڏيندا دلاسا،
دلدارَ الائي ڪاڏي ويا
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

جي صبحُ و مَسا ها چڙهي چڙهندا،
خُمار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

مُشڪ عَنبر کان هو زيادهه مُعطر،
سينگار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

بوند وسائڻ وارا چايل،
ملهار الائي ڪاڏي ويا
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

اداسي هر دمُ ديدن جا دلبر،
ديدار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

وڙ ڪندا ها جي بي وَڙن سان،
سي وينجهار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

پُونئرن جيان هيا باغن ۾ سي،
پُٽڪار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

راندڙيون ڪندا هاسين جڙي جن سان،
جوڙيدار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

ساهه سيباڻا سر واڻ سات جا،
سهڪار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

گَس "گوهر" ڪهڙا وڳَڻ پُڇا مان،
غمخوار الائي ڪاڏي ويا،
جانثار الائي ڪاڏي ويا.

❋❋

عشق او مارو ڪري آئين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

رانجھن جهڙا تخت هزاري،
ڪنگلا ڪري تو رُلائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.
سُوريءَ تي منصور چَڙهائي،
ڪنهن جي کل پيو تہ ڪلائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

سُرهو سينگاري يوسف کي،
بازارِ مصر پيو ڪپائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

سهڻيءَ کي تاري پارَ دريائون،
ميهر سان پيو ملائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

books.sindhsalamat.com

مچ مچائي ڪنهن جي لاءِ،
باهيون پيو پڙڪائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

ڪنهن کي رلائي ڪنهن کي روئاري،
پاڻ وري پيو پرچائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

ڪنهن کي ظاهر ڪنهن کي باطن،
ٻوليون پنهنجون پيو ٻڌائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

ڪنهن کي رهائي طور ۽ ڪنهنکي،
لامڪانُ پيو گهمائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

رخ انوکا "گوهر" ڏيکاري،
ڏونگر کي پيو ڌهڪائين،
اوا ڪري روپ ڪيئي.

❊❊

www.sindhsalamat.com

تنهنجي دردَ وڌو آ دامُ،
مارڻ لَئِہ مسڪينِ جي.

دهشت وارو ڪنهن تہ رکيو آ،
دردَ پريو هي نامُ،
مارڻ لَئِہ مسڪينِ جي.

هيڏئون هوڏئون ساتي قندي جا،
اُپري پيا هن عامُ،
مارڻ لَئِہ مسڪينِ جي.

هڪ آهيان اڳ سُور سڙي پيو،
مِن متو آ ماتامُ،
مارڻ لَئِہ مسڪينِ جي.

هڪ چڙيو آ آرام اکڙين،
پيو زهر تيو آ هر طعامُ،
مارڻ لَئِہ مسڪينِ جي.

بيوس تي هان قندي قاسي،
مٿان ماريءَ مُڪو آ پيغامُ،
مارڻ لَئِہ مسڪينِ جي.

درد ”گوهر“ چئي دائم تنهنجو،
آ بينو ٻڌي احرامُ،
مارڻ لَئِہ مسڪينِ جي.

❋❋

books.sindhsalamat.com

ڳالهہ ڪريان مان کهڙي تنهنجي،
ڪاتي عشق اڙايو تَئَي.

وس نہ هلي تو جتي منهنجو،
اُتي جيءُ جڙايو تئي،
ڪاتي عشق اڙايو تَئَي.

باري بلائون بچي بيحد،
ڏنگن ساڻ ڏڙهايو تئي،
ڪاتي عشق اڙايو تَئَي.

ڪارڻ ڪنهنجي رتُ روئاري،
سبق سور پڙهايو تئي،
ڪاتي عشق اڙايو تَئَي.

لقب لائي مورئون منهنجو،
مجرم نانءُ مڙهايو تئي،
ڪاتي عشق اڙايو تَئَي.

سخت سزا ڏئي، ”گوهر“ وڳڻ چئي،
قابو قيد ڪڙايو تئي،
ڪاتي عشق اڙايو تَئَي.

❋❋

www.sindhsalamat.com

عشق جنين سر آيو وڌايو،
قدم تنين آ ڪانڌ لئہ.

قُربئون قَطارجِي سُوڍِيون سينگارجي،
سَرسِ ڪري سايو آ وڌايو،
قدم تنين آ ڪانڌ لئہ.

چڪي سُرڪي ڪنهن جي سوز جي،
مجي رُوح سندو رايو آ وڌايو،
قدم تنين آ ڪانڌ لئہ.

مُرڪي مَلُوڪَان خنجر هيئان،
ڪنڌڙو ڪپايو آ وڌايو،
قدم تنين آ ڪانڌ لئہ.

هوتَ پسڻ لئہ هينئڙي ۾ اتن،
آڙاهہ مچايو آ وڌايو،
قدم تنين آ ڪانڌ لئہ.

مند نہ ساري اڪڙين مان اتن،
مينهڙو وسايو آ وڌايو،
قدم تنين آ ڪانڌ لئہ.

هلي پيون هن رکي "گوهر"،
هڪيئي ست سوايو آ وڌايو،
قدم تنين آ ڪانڌ لئہ.

**

وائي پريان جي، وات ڏني آ،
عَشق عنايت ڪري.

وائي وڏي اِهيا، سيني وڻ جان،
قربو سدا، تي قَري.
عَشق عنايت ڪري.

ٻُولي سيڪاري آ، ٻُوليندڙ جا،
ٻَادوئون نتي، سا ٿَري.
عَشق عنايت ڪري.

سواءِ واجهائڻ، وات انهن جي،
سَاعت نتي، ڪا سَري.
عَشق عنايت ڪري.

وِک وڌي آ جا، جانيئڙن ڏي،
پوءِ وري، نتي وَري.
عَشق عنايت ڪري.

اوڏا اُهي تيا هن، جنِ کي،
دلڙي گهري، تي گهري،
عَشق عنايت ڪري.

سڪئون ملي آ جا، صدف تنهن کان،
ڪيئن رهان، مان پَري.
عَشق عنايت ڪري.

جنهن آ نوازيو ان تان گهور تيئڻ لاءِ،
جندڙي "گوهر" تي جهري.
عَشق عنايت ڪري.

**

ڏاڍي ڪِڻ ڪِڻ ڪئي آ ڪنارَ،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

مند ملهاري ڪي ئي پسندي،
لاتي ڪوئيل آ ڪُوڪار،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

ڪِڻ ڪِڻ ڪيا هن قرب ڪروڙين،
ڏٺ هَليَا چوڙي ڏنار،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

روح رهاڻ جون رانديون ويهي،
ڪنِ پتِنِ تي تا پنهوارَ،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

گاج پڏي گجگوڙ متائون،
ڪيا صدف آهن سينگار،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

books.sindhsalamat.com

شاد ڏڪايل ڏسي تيا هنِ،
ساٽيهه منجهه سڪار،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

پتن پهريون آهن پوشاڪون،
سڪڙن جون سدبار،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

مُور چَڪور چا چَتون چِيها،
تا جهومن هَنس هزار،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

عيد سعيد ملهائڻ واري،
پيئي پڪڙين ۾ آ پچار،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

جهرَ جهنگ وارن جي اڄ "گوهر"،
سارنگ لڏي آ سارَ،
تَر بَر تي تڏ ڪار پيا هنِ.

**

www.sindhsalamat.com

سُورَ پيا هِن سيني اُيري، سُورن جي ڪا حد نہ آ.
برهَ چڏيا هن، ٻارڻ ٻاري، پُورن جي ڪا حد نہ آ.

بيان، ڪريان دردن جو هي،
مزڪورن جي ڪا حد نہ آ
پُورن جي ڪا حد نہ آ.

مست ٿيا خون جگر پي،
مغرورن جي ڪا حد نہ آ،
پُورن جي ڪا حد نہ آ.

شمار ڪيان ڪهڙو، زخمن جو مان،
ناسورن جي ڪا حد نہ آ،
پُورن جي ڪا حد نہ آ.

مند نہ چوان مند مون لاءِ
عاشورن جي ڪا حد نہ آ
پُورن جي ڪا حد نہ آ.

حال اوريان ٿو، هي "گوهر" مختصر
سمورن جي ڪا حد نہ آ،
پُورن جي ڪا حد نہ آ.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ٻول پڪيئڙا ٻول،
وقت وڃئي ٿو وهندو يار.

جهڙي ديس جو آهين تهڙي،
ڇهنبئون ڇُر پُر چولَ،
وقت وڃئي ٿو وهندو يار.

خبر خوبان ڪولي ٻڌائج،
السَتَ واري اَنمُولَ،
وقت وڃئي ٿو وهندو يار.

ڏيج سنيهو ساري سڄڻين،
جو ڪري آيو آهين قول،
وقت وڃئي ٿو وهندو يار.

احدَ جا مُوتي بَحر پنهنجي مان،
ڪڍي ڪيناري چول،
وقت وڃئي ٿو وهندو يار.

توکي آ ورتو "گوهر" واهيري،
رُوح نہ ٻي دِر رول،
وقت وڃئي ٿو وهندو يار.

❊❊

www.sindhsalamat.com

لوڪان لڪي پيو ليئڙا پائين،
تون آهين الائي ڪيرُ.

ليئڙن تنهنجن آ رنگ رَچايو،
گلزار ٿيو آ گهٽ گهيرُ.
تون آهين الائي ڪيرُ.

گهورَ هٽي پيو جڏهن گهندڙو پائي،
مان ڇاٽان پيو تون آن شيرُ.
تون آهين الائي ڪيرُ.

مهر پريا تنهنجي مهِر چراغ سان،
روشن ٿيو آ هر سيرُ.
تون آهين الائي ڪيرُ.

مُکُ مهتَابي تنهنجي پسڻ سان،
مَنَ جو لهي پيو ميرُ.
تون آهين الائي ڪيرُ.

چمُي چُمان اها جاءِ جتي رکي،
بيٺو پنهل آهين پيرُ.
تون آهين الائي ڪيرُ.

تعارف تونگر تُرتِ ڪراءِ ٿئي،
”گوهر“ ڪان پري غيرُ.
تون آهين الائي ڪيرُ.

❊❊

جيءُ جيءُ آئين عشق اسان ڏي،
پهري رنگي چولو.

طرحين طرحين بيمثالا،
روپ پيو ٿو پسائين،
پهري رنگي چولو.

ڪنهنجي ڪارڻ ڪنهنجا رولي،
پير پٿون پيو ڪرائين،
پهري رنگي چولو.

ڪاٿي ڪنهنجون ڪنهنجون ڪاٿي
اڪڙيون پيو اٽڪائين،
پهري رنگي چولو.

ڪڏهن حالي ڪڏهن خيالي،
تند پيو ٿو وڄائين،
پهري رنگي چولو.

ڪنهن کي ويهاري ويجهو ڪنهنکي،
تڙ ڪري پيو تڙائين،
پهري رنگي چولو.

ڪنهنڪي نوري ڪنهنڪي ناري،
پٽي پيو تو پڙهائين،
پهري رنگي چولو.

نازن وارا ڪيئي قطاري،
ڪونڌر پيو ڪُهرائين،
پهري رنگي چولو.

ڪنهنڪي بيهاري ڪاڪ ڪنڌيءَ تي،
خيما عجب کوڙائين،
پهري رنگي چولو.

ڪاتي ليليٰ ڪاتي مجنون،
ڪاتي "گوهر" نامُ ڏرائين،
پهري رنگي چولو.

❊❊

نعرو هنيو جن نِينهن جو،
نانگا اُهي نروار ٿيا،

جيءُ جسو ريءَ ملهه ڏيڻ لئهِ،
بَر سَر بي اختيار ٿيا،
سِرَ سوداگر يارَ ٿيا.

عشق جي آذان چئي سي،
ماهِ لقا منار ٿيا،
سِرَ سوداگر يارَ ٿيا.

سُرڪي چڪي سندي وَحدت،
واقُفِ سي وَڻڪار ٿيا،
سِرَ سوداگر يارَ ٿيا.

ڪاڪ ڪنڌيءَ تي ڪاتِ ڪُسندي،
شاهه زمان زردار ٿيا،
سِرَ سوداگر يارَ ٿيا.

منصور جهڙا ڪيئي يارو،
سوريءَ جا سينگار ٿيا،
سِرَ سوداگر يارَ ٿيا.

سِرُ گهر گهوري "گوهر" ڪنهن جي،
ديدُن جا ديدارَ ٿيا،
سِرَ سوداگر يارَ ٿيا.

❊❊

ساجن تيءُ ساٿي هاٿي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

پَوَ پِوَاتي پڙڪي لڳي آ،
لونءَ لونءَ لونهاٽي هاٿي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

ٻُڏِي رهي آهيان غَمِ بحَرَ ۾،
اٽنارون اڇاٽي هاٿي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

رَاهون تڪي تنهنجون نيڻن مان نہ تو،
بندِ ٿئي پاٽي هاٿي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

ڪنهنڪي ٻڌايان تو ريءَ سُورَ جي،
ڪُوٺي ڪَهاٽي هاٿي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

سڏي آهيان لوڪ ساري ۾،
نِنِڌر نماٽي هاٿي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

ڦريو ڦري تي تنهنجي فراق جي،
من ۾ مانڌاٽي هاٿي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

"گوهر" متان ٿئي سَاهہَ منهنجي جي،
وڃڻ پڄاٽي هَاٽِي،
حَالُ نہ آ رهيو حال سان.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڪر ڪُو پَلا اچي پالُ پالُ وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

قيد ڪيو آوُ ڪوٺي قسمت،
جنهن جو نہ آ ڪو مثال وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

جيءَ ۾ جانب جهوراٽي جو،
اُبري پيو آ ٻائيتال وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

سڪيو وسي پيو هر ڪو مُون لئہ،
متو سُورن جو آ مَلالُ وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

تونڪان سِوَا مان ڪنهن سان اوريان،
حيرت جهڙو حال وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

سُور سَڙِيءَ جو تو بن سُوڏِل،
رڪندو ڪير خيالُ وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

هڪ ئي آهين ساريءَ دنيا ۾،
لاڙڻ تون لڃپال وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

چاڙهيو چڪڙِ مان هوت ڏئي هٿڙا،
ناهي "گوهر" پيو سوالُ وَوَ
بيوس بندَ ۾ آءُ پوري آهيان.

❊❊

www.sindhsalamat.com

ايندا سجڻ ايندا ڏيندا،
دلاسو مون ڏکيءَ کي.

آس رکي اها وينڙي آهيان،
چانوَ چپر تيندا ڏيندا،
دلاسو مون ڏکيءَ کي.

جي هن منهنجي حال جا چاڻون،
سي نہ ڏک ۾ ڇڏيندا ڏيندا،
دلاسو مون ڏکيءَ کي.

تار منهنجائون بيڙي جڏيءَ جي،
تاري کنڌيءَ نيندا ڏيندا،
دلاسو مون ڏکيءَ کي.

سامَ آهيان جِنهين سيئي سنياري،
سوڍا سڏيندا ڏيندا،
دلاسو مون ڏکيءَ کي.

جُهوپا جڏيءَ جي جُهوپي سا گڏ،
عارف اڏيندا ڏيندا،
دلاسو مون ڏکيءَ کي.

سات ڏٺي پنهنجي سات سهٽي سان،
"گوهر" گڏيندا ڏيندا،
دلاسو مون ڏکيءَ کي.

❊❊

books.sindhsalamat.com

تنهنجي کهڙي کريان واکاڻ،
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

تاب تنهنجي کان ساڻ ستارن،
ڇڏي چنڊ ويو چانڊاڻ،
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

شجر شاخن ۾ آ سمايل،
سهڻا سونهن تنهنجي سرهاڻ،
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

ڇُلي ڇُلي تي ناز تنهنجي جي
هيءَ موج پُريو مهراڻ.
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

مکڙو پسي محتابي تنهنجو،
مجي اڙٻنگ بينا آڻ،
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

جُهڙ جهکوري وِڄن وسڻ جي،
مَندي منا تو آ مانداڻ،
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

ويس وسڻ جو پهري گيسو
واري وسين تو هر وٿاڻ،
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

مان نہ چوان هک "گوهر". کن تا،
تو سان عاشق روح رهاڻ،
ثاني نہ آ کو تنهنجو جڳ ۾.

❊❊

www.sindhsalamat.com

آهين ياد صنم صبح شام،
دم دم دلڙي توکي گهري ٿي.

ذڪر زبان تي آ تنهنجو مُدامي،
نہ ٻيو ڪو وٽي تو نَام،
دم دم دلڙي توکي گهري ٿي.

هيڏئون هوڏئون تنهنجي وفا جو،
پيارو ٻُڌي پيغام،
دم دم دلڙي توکي گهري ٿي.

جيءَ منهنجي جي مئخاني ۾،
دائم آ تنهنجو قيام،
دم دم دلڙي توکي گهري ٿي.

ساقي ڪيو مدهوش تي مونکي،
جيئون پياري جام،
دم دم دلڙي توکي گهري ٿي.

سِرِ "گوهر" جي تو آ سجايو،
عشق سندو احرام،
دم دم دلڙي توکي گهري ٿي.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ٻُڌي تنهنجي حُسن جا هُل،
مست آهيان ٿيو تنهنجي ملڻ لئہ.

آڏي مانجهي مان نہ ٿو چاڙٽان،
نہ ٿو چاڙٽان ڪا بہ مَهل،
مست آهيان ٿيو تنهنجي ملڻ لئہ.

جيڪي تنهنجي جمال نوازيا،
سي ماڳ پسي مَهڪيل،
مست آهيان ٿيو تنهنجي ملڻ لئہ.

سونهن تنهنجيءَ جي سائي هيٺان،
ڪٽي بيٺا ڪرُ ڪنول،
مست آهيان ٿيو تنهنجي ملڻ لئہ.

پنڌڙا ڪيان ٿو تنهنجي پسڻ لئہ،
ٻي ڪانہ پليندي پَلَ،
مست آهيان ٿيو تنهنجي ملڻ لئہ.

محب ملي پئہُ "گوهر" سان تون،
ڪرِ ڪا يارَ ڪَهَلَ،
مست آهيان ٿيو تنهنجي ملڻ لئہ.

❊❊

www.sindhsalamat.com

تو ريءَ ساعت تي نہ سري،
ڪر ڪا مُئيءَ سان مُحب ملڻ جي.

عشق تنهنجي جِي، اوهيڙا ڪري
باھ بدنِ تي ٻري،
ڪر ڪا مُئيءَ سان مُحب ملڻ جي.

ساجن توڪي ساري دلڙي،
ڏکي ڏڪان تي ڏرِي،
ڪر ڪا مُئيءَ سان مُحب ملڻ جي.

تانگھ رکي تَنِ، جندڙي جڏيءَ جي،
ڳجهي ڳجهَان تي ڳرِي،
ڪر ڪا مُئيءَ سان مُحب ملڻ جي.

جهوري جدائي جيءَ منهنجي کي،
چارو ڪيون تي چري،
ڪر ڪا مُئيءَ سان مُحب ملڻ جي.
ڳس نهاري تنهنجا "گوهر"،
آهون پريان تي پري،
ڪر ڪا مُئيءَ سان مُحب ملڻ جي.

❋❋

books.sindhsalamat.com

تيندا دلبر جا ديدار سهسين وارَ،
لهندا مونجهارا منَ جا.

قُرب ڪري ايندا پنهل پيهي،
دوست منا دلدار سهسين وارَ،
لهندا مونجهارا منَ جا.

ڪندا ڪوهيارا سايو مٿان سِرِ
لهي سار سنڀار سهسين وارَ،
لهندا مونجهارا منَ جا.

اوڪي اويلي راھ سويلي،
پوندا پڇي پڳدار سهسين وارَ،
لهندا مونجهارا منَ جا.

برسي پوندا بادل جيان هو
واهوا ڪري وسڪار سهسين وارَ،
لهندا مونجهارا منَ جا.

ڪندا پوري مون آس جڏي جي،
ناز پريا ننگدار سهسين وارَ،
لهندا مونجهارا منَ جا.

مکڙو پسائيندا ساجن سرهوُ
"گوهر" جا غمخوار سهسين وارَ،
لهندا مونجهارا منَ جا.

❋❋

www.sindhsalamat.com

جيءُ جيءُ آئين اڱڻ اسان جي،
مُحب منا مننار سجڻ،

اڄ پيا هن ٻاڳن جا ٽِڙي
گل ڪري گلزار سجڻ
دل گهريا دلدار سجڻ.

تنهنجي اچڻ سان وِهسي ڪيا هن،
واري وِڇن وسڪار سجڻ،
دل گهريا دلدار سجڻ.

واڪا ڪيا هئاسين جهڙا تنهن ڪان،
وڌ ٿيا سهڪار سجڻ،
دل گهريا دلدار سجڻ.

چڙهي چڙهيا هن پَسِي توکي،
اکڙين تي خُمار سجڻ،
دل گهريا دلدار سجڻ.

سُورن جا ها جيڪي سِرَ تي،
سي ئي لهي ويا بارَ سجڻ،
دل گهريا دلدار سجڻ.

وَڙَ وڳڻ چئي وَڏا ڪيا تو،
"گوهر" سان غمخوار سجڻ،
دل گهريا دلدار سجڻ.

**

تنهنجي برهَ وڌا هن بند،
واري مون تہ وِلهيءَ ڪي.

حُسنَ تنهنجي ڪيا هِن حملا هيڪاندا،
ڏيئي سُورَ سُپَنڌ،
واري مون تہ وِلهيءَ ڪي.

طرحين طرحين ڪوڙين قاتل،
مَلي پيارين تو مَنڌَ،
واري مون تہ وِلهيءَ ڪي.

جي نہ ڪيا هُيم سي تو ڪرائي،
اوڪا پهاڙي پنڌ،
واري مون تہ وِلهيءَ ڪي.

بيوس آهيان ڪيئن ڪيان مان،
سوڳها ڪيا اَتَئين سَنڌ،
واري مون تہ وِلهيءَ ڪي.

جاڏي ڏسان ٿاڏي وينو آهي،
هائيلو هرَ هنڌ،
واري مون تہ وِلهيءَ ڪي.

"وَڳڻ" کهڙي وات وٺان مان،
راندي ڪٽي تو رَنڌَ،
واري مون تہ وِلهيءَ ڪي.

**

توريءَ تي نہ سري تو ڪان پري،
ڪيئن گهڙي مان گهاريان.

ڏيئي اولاڻيا تنهنجي هجر جِي،
آڳ اندر تي ٻري، تو ڪان پري،
ڪيئن گهڙي مان گهاريان.

واڪا ڪيان پئي وسئون نڪري،
تو ڏکي ڏيل ڏري، تو ڪان پري،
ڪيئن گهڙي مان گهاريان.

سڪرات ڪان وڌ سُور جي ساجن،
اڙي آهيان منجهه اَري تو ڪان پري،
ڪيئن گهڙي مان گهاريان.

تنهنجي وفا جو منظر منهنجي،
نظرن ڪان نہ ٿو ٽري تو ڪان پري،
ڪيئن گهڙي مان گهاريان.

غم "گوهر" چئي، هر دم هوڏي،
تو رَمي راند ڪري، تو ڪان پري،
ڪيئن گهڙي مان گهاريان.

❊❊

وهواهه وڃي ويجهو ڏٺم، منظر عجيب هو،
مقدر منهنجيءَ جو منظر، رهبر عجيب هو.

وڃڻو نہ هو مونکي جِتي، وٺي عشق ويو اُتي،
پهچي پرين پيارو پسيم، شهرُ عَجيب هو.

منظر گهڻا ڏٺا هيم، هن جو هو رخُ ٻيو،
چوليون ڏئي چلي پيو، بحر عجيب هو.

قُربَ ڪري ڪوهيارو، آيو ڪَهي قمبر مان،
سرتاج الفقراءِ جو، سِڪندرُ عجيب هو،

هِڪُ مُون نہ هو، مِنظر ڏٺو،
گهوٽن گهڻن ڏٺو بَر سَر، خدا جي ذات جو مظهر عجيب هو،

منظر چوان هو منظرُ، دلبر چوان هو دلبر،
رَبي جمالُ جو ظاهر، جوهر عجيب هو.

هر وقت آ پيارو، هر هڪ جي بخت وارو،
جنهن ۾ پرين پسيو مون، پهرُ عجيب هو.

ونڊُ جو ملي پيو، جنهنکي پنهنجي نصيب سان،
محبوب سان مليو ڳِلِ، "گوهر" عَجيب هو.

❊❊

www.sindhsalamat.com

لالڻ ليئڙو پائي تو آ من موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

پردو حجابي رُخَ تان لاهي،
محبوبَ مکڙو پسائي تو آ منُ موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

زُلف سنواري ساري سنياري،
لالي لبن تي لائي تو آ منُ موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

مُندَ نہ مُندَ جو اڱ منداڻتو
بادل پري برسائي، تو آ منُ موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

جيءُ جيارڻ واري جانب،
ستَ سَراپا پڙهائي تو آ منُ موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

خوُبان خُوشيءَ جو دائم دِلبر،
آسڻ دِل ۾ اڏائي تو آ منُ موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

مِهرَ پريا مِهرَئون مِهرَ وَفا جي،
راحت روحَ کي رَسائي تو آ منُ موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

جو نہ گهميو هُرِ سو اڄ "گوهر"
نگرُ پريمَ گهمائي تو آ منُ موهيو
مُرڪي نيڻ مِلائي تو آ منَ موهيو.

❋❋

سَنگِ اوهان سان ڪيئن سُونهان،
چارئي پَلانڊَ آهن چِڪَڻِ پريا.

لوڪ ميار جون لونءَ لونءَ ۾ لڳي،
لڳي لڳن تيون لوهان،
چارئي پَلانڊَ آهن چِڪَڻِ پريا.

ڪوهان ڪِري هان ڪري ڪڙڪا،
ڪاهي ڪٽي خُودِ ڪوهان،
چارئي پَلانڊَ آهن چِڪَڻِ پريا.

پنهنجي هٿان جا پئي آ سائي،
ڃِڃ هٽي پئي چُوهان،
چارئي پَلانڊَ آهن چِڪَڻِ پريا.

پڙهي پڙهان پئي ڪچا ڪورا،
جيڪي لکيا تم نوحان،
چارئي پَلانڊَ آهن چِڪَڻِ پريا.

چڪَڻِ پري هان چڪَڻِ پريءَ جي،
دل ۾ دکن تا دونهان،
چارئي پَلانڊَ آهن چِڪَڻِ پريا.

گر "گوهر" هيءَ لاهڻ جي لئہ،
رت روئان پئي روحان،
چارئي پَلانڊَ آهن چِڪَڻِ پريا.

❋❋

ليلان

ڪهل ڪيوڪا ڪانڌَ ڪنيز تي،
حال وڃائي ويٺي هان،
حال وڃائي ويٺي هان،
وِرهُ وِهائي ويٺي هان.

رات انڌاري زاري زاري،
شمع اُجهائي ويٺي هان،
حال وڃائي ويٺي هان،
وِرهُ وِهائي ويٺي هان.

لوڪَ ملامت ساري سنياري،
سيني سمائي ويٺي هان،
حال وڃائي ويٺي هان،
وِرهُ وِهائي ويٺي هان.

ٻول ٻُلائي آئون ڪاڪ ڪنڌيءَ ڏي،
وکڙي وڏائي ويٺي هان،
حال وڃائي ويٺي هان،
وِرهُ وِهائي ويٺي هان.

حرسُ هوا جي پاڻيءَ سان هي،
پانڌ پسائي ويٺي هان،
حالُ وڃائي ويٺي هان،
وِرهُ وِهائي ويٺي هان.

سودو صرافي ڇڏي "گوهر"،
ڪَچُ ڪمائي ويٺي هان،
حال وڃائي ويٺي هان،
وِرهُ وِهائي ويٺي هان.

❋❋

عشق تنهنجي آ تندُ تپائي،
جوڳيئڙا تو سان لئون آ لڳي.

شامَ صُبح تنهنجا پنڌڙا پچان پئي،
پانڌيئڙا توسان لئون آ لڳي،
ساٿيئڙا توسان لئون آ لڳي.

لونءَ لونءَ ۾ تنهنجي ياد لڇي ٿي،
جانيئڙا تو سان لئون آ لڳي،
ساٿيئڙا توسان لئون آ لڳي.

اڄ نہ چوان ڪلهہَ اَزَلَ ڪائون،
سوڍلڙا تو سان لئون آ لڳي،
ساٿيئڙا توسان لئون آ لڳي.

سيني سَئين سَئين تنهنجا آهن،
اوسيئڙا توسان لئون آ لڳي،
ساٿيئڙا توسان لئون آ لڳي.

کھڙي ديس جو آهين مسافر،
اونيئڙا تو سان لئون آ لڳي،
ساتيئڙا توسان لئون آ لڳي.

راهون نهاري نيڻ تمن تا،
ساميئڙا تو سان لئون آ لڳي،
ساتيئڙا توسان لئون آ لڳي.

وارَ نه آ واندو ياد تنهنجيءَ کان،
راڻلڙا توسان لئون آ لڳي،
ساتيئڙا توسان لئون آ لڳي.

مُرڪي مٺا مل "گوهر" وڳڻ چئي،
اواجيئڙا تو سان لئون آ لڳي،
ساتيئڙا توسان لئون آ لڳي.

**

لڳي لونءَ لونءَ آ لوري لوري،
عشق تنهنجي جي اَٽمَئي.

چا مان چوان چئي لوري چاهي،
قيامت آ ڪوري، ڪوري،
عشق تنهنجي جي اَٽمَئي.

ٻَري ٻري تي آڳ اندر ۾،
زور ڪري زوري، زوري،
عشق تنهنجي جي اَٽمَئي.

ڪوهه ڪشالن جي آ پئي ڳل،
ڏاڍي ڏکي ڏوري، ڏوري،
عشق تنهنجي جي اَٽمَئي.

واڪا ڪري پئي وڄ جيان پئي آ،
جيءَ اندر جهوري، جهوري،
عشق تنهنجي جي اَٽمَئي.

سختيون سهان سِر "گوهر" چئي،
چيڙن منجهه چورِي، چورِي،
عشق تنهنجي جي اَٽمَئي.

**

ڏونگر اُتي ڏور جنڊڙي جُهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

واڪا ڪري وڏا وات وندر ۾،
وِڪڙي اڳيان سُورِ جنڊُڙي جَهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

هَاڙِهي مٿان هلي پيرُ و پٿون ڪري،
ماسُ هڏائُون ڪورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

سُک وساري ساري سندو سُورَن،
سڳڙو سيني سُورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

حال پنهنجي جي پنهنجو پاڻ سان،
اُورِ سَموري اُورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

ڪٽي حياتيءَ تان تُون هٿڙو،
زاريون ڪري زورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

واعِدي وفا جو هِيجڙُون هر دمُ،
چرخو چِتَئُون چورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

خَام خيالي ڪڍي خيالئُون،
ٺڪر ٺلهو پورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

راهِ وصالِ جي تارازيءَ ۾،
تَنُ مَنُ پائي تورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

ساهُ سنياري ”وڳڻ“ واري،
سِرُ گهَرُ ”گوهر“ گهورِ جِنڊُڙي جهورِ،
ڪانڌ سندي ئي قرب لئہ.

❋❋

تنهنجي رڳو تَمِر تات ڏينهان رات،
ورُ آري ٿيءُ ويجهڙو.

تانگهه تنهنجيءَ جي، نيڻن مان نِتي،
بند ٿئي برسات، ڏينهان رات
ورُ آري ٿيءُ ويجهڙو.

آهي پيو اُپري روح ۾ راڙو،
ناهي صبر ڪائي سات ڏيهان رات،
ورُ آري ٿيءُ ويجهڙو.

لڳي لڳي آ تنهنجي فِراق جي،
لونءَ لونءَ اندر لات، ڏيهان رات،
ورُ آري ٿيءُ ويجهڙو.

ڏونگر ڏورڻ، جيءَ جهورڻ جي،
ملي مُورَڙُون آ سوغاتِ ڏيهان رات،
ورُ آري ٿيءُ ويجهڙو.

ڳري تنهنجي ڳٽتين ۾ مان،
آهيان مَري ٿي مَاتِ ڏيهان رات،
ورُ آري ٿيءُ ويجهڙو.

تو ريءَ تونگر "گوهر" وڳڻ چئي،
بي ڪا نہ سڃاڻان ذات ڏينهان رات،
ورُ آري ٿيءُ ويجهڙو.

❋❋

books.sindhsalamat.com

جيڪي عشق ستيا سي انعامي ٿيا،
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

ڇا مان چوان چئي، سنڌوءَ ڪناري،
ڪي سچل ٿيا، ڪي سامي ٿيا،
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

عشق جون ڪڙيون، پهري هٿن ۾،
هر هڪ دل جا، حامي ٿيا،
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

جنَ بَشَرَ ڇا شَجَر شاخُون،
ٻئي جڳ انهن جا سلامي ٿيا،
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

ريءَ حجاب جي ديدارِ حق جا،
مُرڪي مُحب مدامي ٿيا،
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

لَڪَ لنگهي اِهي منزل ماٿي،
لاثومڪان جا مقامي ٿيا،
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

ڇُوتون سهي سِرِ "گوهر" عشق جون،
هاديءَ سان، هم ڪلامي ٿيا،
ڪي رومي ٿيا ڪي جامي ٿيا.

❋❋

www.sindhsalamat.com

ٽورو ڏري، سائين ڏيان،
پاڻ سجاڻج، پاڻ کي،
پاڻ پُروڙِج، پاڻ کي.

ناهين ذاتي آهين صفاتي،
تون اصل ۾، انسان.

آدم آهي، تڪيو تنهنجو،
مٺ پريو، مٺخان.

ظاهر ٻيو آن باطن ۾تون،
سِرُ آهين سبحان.

جوئي چوان ٿو سوئي تون آن،
مهر پريو مهربان.

ڪير آهين آيو ڪٿان هين،
ڪهڙو ٿي ماڳ مڪان.

ڪير تنهنجو ”گوهر“ ميزبان،
تون آ ڪنهنجو؟ آهين مهمان.

❋❋

books.sindhsalamat.com

ناز آهين بس تون تون هين تون،
آءٌ نہ ڄاڻان ڪو ٻيو.

جيءَ ۾ جنهين آ سوز سمايو، ساز آهين بس تون،
آءٌ نہ ڄاڻان ڪو ٻيو.

جا مان ڪريان پيو، هتِ هُتِ هر جاءِ،
پرواز آهين بس تون.

ساڻ جيان پيو جاني جنهن سان،
انداز آهين بس تون.

جنهين آ ڪيو جهٽي، شڪار مونکي،
شهباز آهين بس تون.

فيض عطا ڪيو آ، جنهين ذات جو،
فياض آهين بس تون.

مان آهيان تنهنجو ”گوهر“ منهنجو،
راز آهين بس تون.

❋❋

www.sindhsalamat.com

پردو حجابي لاهِ مکڙو پساءِ،
محبوب پنهنجي ماڻ جو

ڪکُر قُربَ جو ريءَ منڌَ راڻل،
وارَي متانهون وساءِ

نظرِ ڪرمٌ ڪري، ناز پريا اڄُ،
راحت روحَ کي، رساءِ

بي رنگ کي رنگ، پنهنجي پيارَ جو،
لالڻ لُطفئون لاءِ

جانبَ پنهنجي جلوي جمالَ جو
نَنگر پريمُ گُهماءِ

جوئي ڏکي تو دِلِ ۾ دُوڏُ فراقَ جو،
عارفَ سوئي اُجهاءِ

سِڪئون "گوهر" چئي سندي قدمنَ،
سائي هيٺ رهاءِ

**

books.sindhsalamat.com

ٻڌُ تہ توکي مان ٻڌايان، عشق جون ڪي ٻولڙيون،
جي رهيون آهن لڪي، لونءَ لونءَ اندر لولڙيون.

ڇا تون ڄاڻين ذات ڪي؟ هِنَ عشق جي اوقات ڪي،
ڪيترا ڪونڌر ڪهائي تو ملهائي هولڙيون.

ڪي تہ گهاٽي، ڪي تہ خنجر، ڪي متان سوريءَ سَري،
ڪي رلائي رُجَ ۾ تو نيهن واريون نويلڙيون.

جي پچن تيون عشق جو تِن ڪي سوين هُو سيگهہ ۾،
غم گونڌر جون هي جوڙي، تو بچائي ٽولڙيون.

مست مجنون جيان ٻٽائي، بار سر باري ڪٽائي،
تو پهرائي ڳيچِڙيءَ ۾، چاڪ ڪيل چولڙيون.

جنِ عشق جي ٻولي وٽي، سي ساهہ تان هٿڙو ڪٽي،
تيون پون ڪاهي ڪُنَنِ، اويلڙيون ڇا سويلڙيون.

www.sindhsalamat.com

بي رنگ پنهنجي رنگ جون، اوکي اٽانگهي ڍنگ جون،
بي حسابيون بي ڪتابيون، تو ڏيکاري اولڙيون.

ڪهن وقت ڪان هي وقت ڪان، اڳ مان چوان هي السّت ڪان،
جي هيون دل ۾ دفن، سي اَڄُ آهن مُون ڪولڙيون.

ڪُر ڪٽي ڪاهون ڪري، بند ٻيون راهون ڪري،
تو سيڪاري سُورميون، هي لکڻ انمولڙيون.

ڪنهن کي ڪرائي بند ڪوٽ ۾، ڪنهنجو ڪرائي رخُ ڪاڪِ ڏي،
ڪنهن جي ڪَلائي ڪَل، ڪنهن کي تو هٽائي هتڪڙولڙيون.

جو گهري سو تو ڪري، ڪيئن تو اَنَ ڪان ٽري،
ڪنهن جا ڪيري ڪوٽ، ڪنهن جون تو حَسِين حويلڙيون.

ڪنهن کي کهڙيون ڪنهن کي کهڙيون، "گوهر"مونکي حيرت جهڙيون،
ياد پنهنجيءَ جون يقينن، تو پري ڏي جُهولڙيون.

**

هٽائج پردو هي رخُ تان، ڪريان ديدار اَڄ تنهنجو،
سڪايل هان گهڻي مندَ ڪان، پسان رخسار اَڄ تنهنجو.

حسين آهين حسين سهڻا، حُسُن جو باغ بِر سَر تون،
ڏئي ٻنئوري جيان ٻيرا، ڏسان گلزار اَڄ تنهنجو.

وڃان صدقي سڄڻ توتان، مليو مس مس آهين مٺڙا،
چمي سد بار چشمن سان، چمان پيزار اَڄ تنهنجو.

ڪوُلي گهنڊڙو ڪٽي اڪڙيون، ڪيو نظر عنايت ڪا،
رهي دائم غلاميءَ ۾، ٿيان نروار اَڄ تنهنجو.

نہ ٻي مونکي ڪپي مايا، آهيان هڪ سوال جو سوالي،
گهران دلبر پيو درشن، عجب اظهار اَڄ تنهنجو.

سٽي آهون هي "گوهر" جون، پري ڏيو ڏات جي جهولي،
لکي لجپال گهڻ ٻہ، سڪان سينگار اُڄ تنهنجو.

**

توکي مون ياد ڪري، رات رنُو ساري آ،
تون تہ رهين شاد پيو، مون لاءِ هتي زاري آ.

سوا تو يار سڄڻ، رهيو حال نہ آ ڪوئي،
سڏَ سُورن ئي ڪري، سِر بار وڏو ڀاري آ،

توکي ساريندي صنم، آ رات ڪٽي ويئي،
ڏنگو هي ڏينهن صفا، ٻيتو ٿي مٿان ماري آ.

هجي ڪَوِيهي مونسان، سَليان هِي سُورُ وصالي ڪنهِن سان،
ڪري تنهنجي فِڪِرَ قيدي، جندڙي منهنجي ٻَاري آ.

نهاري راهہ تنهنجي، نيڻ ٿڪا آهن،
تون تہ نظر ڪو نہ آئين، قيام آئي ڪاري آ.

ڳولهيان پيو ڳوٺن ۾، من ڪا ملي چانوَ پوي،
سوا تنهنجي سائي ڪان، ٻي ڪا نہ رهي ٿاري آ.

ڏيکاري روپ ڏنگا، واسينگ جيان وهسي،
منهنجي لونءَ لونءَ ۾، لڇي تنهنجي باهہ برهہ ٻاري آ.

ناهي سڪرات جي هيءَ، ٻي کهڙي پلا ٿيندي،
بيان انِ جو ڇا ڪريان، جنهن سان تہ گهڙي گهاري آ.

ناهي ويو وقت وڳڻ ڪرڪا، ملڻ جي "گوهر"،
گهُرئون گڏ جي سا دعا، الله ڪي جا پياري آ.

❋❋

books.sindhsalamat.com

گهٽي منڊَ آ وئي گذري، سڄڻ توکي سنپاريندي،
وهن ٿا نيرَ نيٽن مان، راهون تنهنجون نهاريندي.

ڪري قُرب کوهيارا اڄُ، لهوسُڏِ ڪا سڪايلَ جِي،
لهي سڄَ ويا ڪيئي اُپري، صحنُ لاءِ تولئي سينگاريندي.

اَٽانگي انتظارن جِي اوريان، هيءَ اور مان ڪنهن سان،
ناهي ڳڻ ڪائي ڏينهن جي، پرين توکي پُڪاريندي.

رکي هڪ آسَ ئي دلِ ۾، وساري سانگَ ٻيا سُرَها،
ڇڏيو آرام آ اڪڙين، وصالي ورقَ واريندي.

گوندر سان گڏ گذاريندي، وڏي منهنجي حياتي پئي،
مٿا تنهنجي ملڻ وارا حسين رستا ٻهاريندي.

ڪريان واري وڏا وَسَ پئي، پيارا تنهنجي پسڻ ڪارڻ،
پنهنجا گڏُ خيال خيالن سان، ڪانڌي ڪُلَ ئي قطاريندي.

لڪايو مون گهٽوئي لِڪُ، لڪي سگهيو نہ منهنجو لڪُ،
آهيان ٿي لوڪَ ۾ ظاهرُ، تُنهنجِي پَرِ ئي پچاريندي.

فراقي فڪر جا خيما، خُطا سيني سٻندَ آهن،
ڏکيو ڏاڍو آهي تن کان، پري هڪ پلُ بہ گهاريندي.

ڇا گذِري "گوهر" گُذريو، آهي ڪجهُ يادِ يادُن ۾،
ڪريان واڪا پئي وڻِ وڻِ، برهہَ جي باهِ ٺاريندي.

❋❋

www.sindhsalamat.com

ناهيان وسِ پنهنجي مان يارَا،
چِني دلبرَ ڪيو آ ذارَ.

ناهيان حالَ ۾ بيحاليءَ جي،
قاتي آهيان منجهه چارَ.

هنَ سُور جي ناسُور جا،
ڪهڙا ٻڌايان پارَ.

پاڻ چوان پنهنجي مقدرَ جي مان،
ڪنهن کي ڏيان هي ميارَ.

هوشُ هوا منهنجو مونکان ويو آ،
تيا خيالَ آهن لاچارَ.

وهمنِ واري، ونگَ وِڌا هنِ،
چُرچَ چوري، چوڌارَ.

ڳٽي ڳٽيان مان، هي ڪيترا،
جي ڏِيلِ پيا، هنِ ڏارَ.

جُڪي جُڪن تا، جيءَ اندرِ
اڻ ڪٿ، هي آزار.

پئي پيا هنِ، اڻ توريا،
باري مثان، سِرِ بارَ.

هِتِ هُتِ هر جاءِ، وئي هُلي آ،
پاڙي پتيءَ ۾، پچارَ.

روزُ روئان پيو، ڪري ريهان،
سرسُ پري سڏڪارَ.

سوچو نہ هو لُڪَ، اهڙي لڳندي،
رهي ٽيندي، زهرُ جمارَ.

غمُ نہ ڪر "گوهر"، غمِ راهہَ ۾،
ملندا مُحبَ، ميهار.

❊❊

صورتَ منجهه سمايمِ، سڄڻ تنهنجي سانگي،
آدم سِرِ سڏايمِ، سڄڻ تنهنجي سانگي.

عرض و سمان، چا ڪهڪشان ۾،
چورنگ چنگ، وڄايمِ،
سڄڻ تنهنجي، سانگي.

راز رکي تبريزي، تَنَ ۾،
شمسي شمع، جلايمِ،
سڄڻ تنهنجي، سانگي.

سڪئون ساري، ساهه سراپا،
سورت ساڻ، سيبايُمِ،
سڄڻ تنهنجي، سانگي.

نعرو هڻي نينهئون، اناالحقَ جو،
منصور نام، ڏرايمِ،
سڄڻ تنهنجي، سانگي.

عشق ميدان ۾، صورت حُسين رضہ جي،
ناتو نينهن، نڀايمِ،
سڄڻ تنهنجي، سانگي.

تاج عُشاقي پهري زمين تي،
"گوهر" گهرُ اڏايمِ،
سڄڻ تنهنجي، سانگي.

❁❁

پاڻ سڃاتو جنين پاڻ،
ذات صفات مان ماڻي اُنهن.

وحدت واري ورد جو
جوڙي جيءَ ۾ وٺاڻ.

ساري سنپاري سودو صرافي،
ڪٺي سوداگر ساڻ.

ورق وساري پيا سيپئي،
ڄاڻي الف جو ڄاڻُ.

توبهہَ سندي تلوار جو
تنُ منُ ٻٽائي ميانُ.

وعدي وفا جو سهڻو سراپا.
وٺي وينجهارا واڻُ

لاتَقنَطُو جي تڪيي تي.
ڪري مدامي ماڻُ

وَنَحَن اَقربُ وارو ويجهڙو.
اعليٰ ٻڌي اوهنياڻُ.

سهڻيءَ جيان، ميهار جي لئہ.
ترتُ تري مهراڻ.

راهي حق جو "گوهر" رهنما.
واري وڳڻَ سرواڻُ.

❁❁

تنهنجا ٿورا مون تي ماهي لڪ، تونگر يار هزار آهن،
کهڙا ڳڻي مان ڪهڙا ڳڻيا، حد ڪان وڌ بيشمار آهن.

تنهنجي قربِ جو چا، اظهار ڪيان،
ناهي طاقت ڪائي، جو نروارڪيان.
منهنجي مقدر جي، ٿڙي باغ اندرِ،
گهرا گهرا، ٿيا گلزار آهن.

جهڙي تنَ ۾ مُند ڪان، تات هئي،
تو تنهن ڪان وڌِ عنايت ڪئي،
هنَ خوشيءَ سندا منهنجي نيڻن تي،
خوب چڙهيا خمارَ آهنِ.

دلِ ڏاڍي نہ تي، هيئن چوڻ بنا،
چا ظاهر چوان، چا باطن مان،
جي يالَ ڪيا هن تو پورلَ،
سي سُرها منهنجا، سينگارَ آهن.

هن بيحد بيڪاري، بنجرَ تي،
هنَ ڪاري، ڪوري ڪلر تي،
پرجي بادلَ جيان پرپور مٿان،
تو واري ڪيا هي، وسڪارَ آهن.

تنهنجي اُلفت جي، رنگ لاتا هنِ،
مون ساري سيئي، سجاتا هنِ،
بي حسابا تنهنجي، مُحبت جا،
ٿي عيان، پيا اسرارَ آهنِ.

تون تونگر آن، تون سڪندرُ آن،
تو مهورُ منهنجو رهبر آن،
تڪيئي تڳان، پيو تنهنجي مان،
تنهنجا سهڻا، مون سان سهڪارَ آهنِ.

لاهي ٿورا نہ، تنهنجا لاهيندسُ،
آهي جيسين حياتي، پيو ڳائيندسُ،
جي ڏيب ڏنئي، انمولَ مونکي،
اُهي "گوهر" منهنجا غمخوارَ آهنِ.

❊❊

سسئي

حال پڇو نہ پينر مونکان، ڪيچ وڃڻ جي تياري آ،
باھ برھ جي پڙڪي لڳي آ، توبھ توبھ زاري آ.

ڪيئن رهي رهان هتي جيڏيون، بيٺو مارُ ڪيون ڪو ماري آ،

دير نہ ڪيو ڏيو موڪل اديون، باھِ برھَ اھڙي ڀاري آ.

قيامت ڪان اڳ هيڏئون هوڏئون، پئي اپري قيامت ڪاري آ.

ڪيچ ڪشالن ڪرڻ جو جيڏيون بارُ سرُ پيو ڀاري آ.

ڏاري ڏرئون تي راھي وفا لئہ لڇيو عمر مون ساري آ.

دعا ڪيو اَديون ڪيچ رسان شلَ، پئي ”گوھر“ چئي گهٽي گهاري آ.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڇا منجھائون ڇا ٿي آئين، عشق جي ايوان ۾،
جامُ اظھارِ تو پيتو، اوت ٿي انسان ۾.

مَئِہِ چکي مَست ٿي موهجي، ڪنهن جي مٿان،
پرُ پيالو پِي پرين، تون محب جي مئيخان ۾.

جي تو جوڙيا جانبا، سي هيا توکي رَوا،
شوق مان ڇپڙا اڏيئي، ريت ريگستان ۾.

ڇا چئي مان ڇا چوان، ظاهِر چوان باطن چوان،
چنگ چوري چاھ مان، چوءرنگو چوءغان ۾.

هيڏي سهي هوڏي سهي، هِنَ ۾ سهِي هنُ ۾ سهِي،
ولولُو وَهَ وَهَ وڌائي، نينهن جي نشان ۾.

راز ”گوھر“ آ منهنجو، مان آ هيان ”گوھر“ سندَو،
ناز مان نازئُون چئي، بس دلبرا ديوانَ ۾.

❊❊

www.sindhsalamat.com

كيڏو حسين چنڊ آهين، سينگار سهسين ناهين،
محبوب جو مَٽُ ناهين تنهنجي خبر آهي، اهيا جڳ ۾.

پيارو پيو ڏاڍو لڳين، تعريف تنهنجي ڇا ڪجي،
منهنجي متي مِحبوب جي، نورئون نوازيو آهين.

هڪ اشاري سان سُري، قدمين ڪوهياري پئين ڪِري،
واپس ڪيئي واليءَ وري، تابع تونگر جي آهين.

سهڻو سدا هَي سوجهرو، تون نہ رُڳو آن رات جو،
پرهَ ڦٽي پرِ پيات جو، ويندو اُجهامي آهين.

تورا مٿان تنهنجي آهن، مُحب منهنجي جا گهڻا،
اٽڪت آهن ڪهڙا ڳُڻيان، بدر بڻيو تون آهين.

سچ تو چوئي "گوهر" وڳڻ، چنڊ ناز مان نظرون نہ ڪڻ،
مچ تون اهيو منهنجو چوڻ، جو شان ۾ گهٽ آهين.

❊❊

books.sindhsalamat.com

جذبئي شوق رکي تانگهه، مسلسل تنهنجي،
ضرورت عشق جي، احساس کي پلپل تنهنجي.

دل جي آئيني اندر، تصوير جو آ ڇاپو،
اڇي ان مان پئي نظر، مُوج مَچلچل تنهنجي.

اداس آهيان ايئن جيئن، بلبل آ بهار جي لئہ،
گهٽي منڌَ کان ئي گهٽي، مغموم آ بلبل تنهنجي.

موهي مدهوش آ ڪيو، تنهنجي ادا هرِ هِڪ،
وٽي وهواهه پئي صنم، سنسار ۾ هلچل تنهنجي.

هڪ نہ چوان "گوهر" مان، عشق سندي الفي،
پهري هر شَاهُه گدا، نروار تي ڳل ڳل تنهنجي.

❊❊

www.sindhsalamat.com

ستايو آ گهڻو سُورن، وري تون بہ ستائين ٿو،
رليو آهيان گهڻي مُند کان، اڃان زيادھ رلائين ٿو.

ستايو آ سُورن جهڙو، ٻاريو تو آ ٻارڻ تهڙو،
انهيءَ آڙاھ اوکي ۾، پرين پڄري پڄائين ٿو.

پاليا هِن مون جيئون جيئي، سنياري يار سپ سي ٿي،
ٻچي بيحد بدن منهنجو، تون تِن کان ٿي ڏنگائين ٿو.

ناهن پالها پلوَ منهنجا، آهن چارئين چڪڻ پريا،
لاهيان گر کيئڻ گوندر جي، پَٽِي اهڙي پڙهائين ٿو.

ڏسي ڏاڍِن جون ڏاڍايون، لڳي جيءَ ۾ آهي جهوري،
رهيو ڇا حال آ منهنجو جو مونکي آزمائين ٿو.

ناهيان وس ۾ "گوهر" گس ۾، وڃايو آ سترُ سورَنِ،
تڏهن دلدار دنيا ۾، ڪري نانگو نچائين ٿو.

**

books.sindhsalamat.com

صُبح مسا سُهڻا، تنهنجو انتظار آ،
ناهي ننڊ نيڻن، نہ ڪو ٿي قرار آ.

سوا تو ڪان سُهڻا، هي ڪهڙو جيئڻ آ،
جيئڻ ناهي جيئڻ، هي جيئري مرڻ آ،
مُئن جان وساري هي، ڇڏيو سنسار آ.

پلپل پرين تنهنجون، هي راهون نهاري،
جهري جيءُ پيو آ، هنجهُون روز هاري،
رڳو روح ناهي پرَ، رُنو وار وار آ.

تنهنجي هِن وڇوڙي، ڏنا ڏک گهڻا هِن،
ڳِڻي ڇا ڳِڻيان مان، اِهي اڻ ڳِڻيا هِن،
ناهي ڪو حِساب جن جو نہ ڪوئي شُمار آ.

www.sindhsalamat.com

انئي پهر، اهڙيءَ فِڪرات ۾ هان،
ڪري هيءَ ڪهاڻي، ٻيو ڪنهن کي ٻڌايان،
منهنجي سِر بِرهَ جو، پيو باري بار آ.

تنهنجا پنڌ پانڌين ڪان، وينو پُڇان پيو،
ويهي تنهنجي واٽُن، تي لڇي مان لُڇان تو،
ڇڏي ساٿ منهنجو مون ڪان، ٿيو سڪُ بيزار آ.

رهي غم گوندر ۾، هر دم رهان تو،
لُوهان لوڪ جون لڪ، سهي مان سَهان تو،
تنهنجي تات اهڙو ڪيو، مون سان تڪرار آ.

لهُ ڪا سار ساجن، توکي ساهُ ساري،
مِنَا ريءَ ملڻ جي، متان مُوت مَاري،
ماريندو نہ مارِي ”گوهر“، بيئو جو تيار آ.

❋❋

books.sindhsalamat.com

منا محبوب من موهڻا!، تنهنجي مان ناز تان صدقي،
موهيا مهمير تو جنهن سان، انهيءَ انداز تان صدقي.

ڪنهِنجي ڪارڻ قربائتا، پهري پوشاڪ لاثاني،
ڪَيَئي پرواز جا پيارا، انهيءَ پرواز تان صدقي.

تنهنجي اُلفت ۽ عظمت جو، ٻُڌان هر جاءِ تو هر دمُ،
وڄايئي ساز جو سهڻو، سهڻي ان ساز تان صدقي.

نہ هو هِنَ وٽ نہ هو هُنَ وٽ، رکيل هو رمز ۾ جوئي،
ٻڌايئي راز جو رِندي، رِندِي ان راز تان صدقي.

سکي توکان جي ڳائن پيا، تنهنجي واڪاڻ جون وايون،
تنهنجي مان مدح خوان جي، حَسِين آواز تان صدقي.

مليوجو مانُ لفظن کي، طفيلي نانوَ ئي تنهنجي،
لکيو جنهن سان تو آ ”گوهر“، انهيءَ الفاظ تان صدقي.

❋❋

www.sindhsalamat.com

سهڻا اهڙو سنگدل نہ ٿيءُ، ٿورو تہ ڪنهن جو قياس ڪر،
ڪوري ڪپي هڏڙن ڪان هي، جاني جدا نہ ماس ڪرِ

اي حُسن وارا پرين ٻڌجي، ايڏو مغرور تون،
باغ محبت جا ٽڙيا گل، نہ نِهوڙي ناس ڪر.

نازن پريا تنهنجي ناز جو انداز مان چاڻان تو،
پيار ڏيئي پاسي رهي، دلڙي نہ دلبر اداس ڪر.

مُرڪي ملي سڪ سان صَنم، وري واجهائي واٽ ڏي،
جيءَ جُهورڻ جو ڏکيو، رستو نہ جوڙي راس ڪر.

سُرڪي چکائي سُوز جي، وس ڪان ڪيڏي بي وس ڪري،
بَرجي بلائن ساڻ سج ۾، مسڪن نہ منهنجو خاص ڪر.

ڪنڙو ڏئي ٻڌ عرض هي، چا چا ٿيو ۽ چا نہ ٿيو
زيادھ ستائڻ جو وڳڻ، لڳين نہ"گوهر" لباس ڪر.

❊❊

books.sindhsalamat.com

رَنجَ رُسَامان ڏي چڏي، ڪلي پاءِ پاڪر پيار سان،
سينا ڪهڙا سانهين پيو، دلبر دلِ بيمار سان.

مالڪ آهين اختيار جو، عرض پيو توکي ڪريان،
هڪئي پيرو مُرڪي تہ ملُ، مون منا لاچار سان.

ساري دنيا ڪان ٽي پري، توساڻ لنئون لاتي اَتمِ،
ڪو قرب ڪر قربن پريا، نامِ خدّا نادارسان.

تنهنجي پٺي هردم سري، تو بن نٽي منهنجي سري،
ڪا گهڙي گڏ گهار تون، پَر ۾ ويهي بيڪار سان.

هَر هَر تڪي تنهنجي طرف، منهنجو ڦٽو آرام آ،
سهڪار ڪر سهڻا صنم، پڏري پڪي پينار سان.

قيمت نہ آ بي ڪا منهنجي بَسِ، ديد آ هڪئي تنهنجي،
سودو سَلي وَٽ سِرِ سندو، "گوهر" وڳڻ ويچار سان.

❊❊

www.sindhsalamat.com

ٿي اهڙو پَڪو پيارا، ڇو منهڙو مٺايو ٿئِي،
سڪيو پاڻ رهي اي صنم، سُڪ منهنجو ڦٽايو ٿَئِي.

بي ڏوهہ چوان ڪيئن مان، ڪو وَسُ آهي منهنجو.
هي دردَ پريو دونهون، منهنجي دل ۾ دکايو ٿئي.

ڏسي حالَ منهنجا هيٺا، ويو ڏور هليو آهين،
ناهي سوز سندو سهٽا، ڳلي هار پهرايو ٿئي.

توسان حالُ پنهنجو اوريان مان، تنهنجو اوريان ڪنهن سان،
سڪِي سُور جو هي ڪاٽئون، وڄائي ساز ٻڌايو ٿئي.

ڪهڙي هام هٽان هاٽي، منهنجو ماڻ هيو تو تي،
جهوري جيءُ جُسو جانبَ، وجهي گهاٽي گهمايو ٿئي.

ڪنيو جهڙو قدم تو آ، اهڙو ڪونہ ڪٽي ڪو پيو،
چني چانگهہَ منجهان مونکي، ڇو رڻ ۾ رلايو ٿئي.

آهيان حيران مان ڏاڍو، هن حيرت ۾ هر دم،
نہ هو اهڙو گمان ۾، جهڙو مونکي ستايو ٿئي.

اُهي ٻالپ جون ٻوليون، سڪ سار سنديون لوليون،
وينو آهين وساري سڀ، ڇا باقي رهايو ٿئي.

هاٽي دير نہ ڪر ڪائي، چئي ”گوهر“ وڳڻ ايڏي،
ملُ محب مٺا مُرڪي، گهٽو وقت وڃايو ٿئي.

❀❀

مونسان يارَ نہ ڪرِ، اهڙي بي رُخي،
مٺي مارَ آهي، بي رُخيءَ جي ڏکي،

اوڪي مارَ بي رُخيءَ جي، اٽانگي آ،
بي پرڙي آ، نت نانگي آ،
ان جي هيبت ڪان، منهنجا هيٺا هڏ،
ٻري ٻرندا هي، سدبار دکي.

تنهنجي اِهيا بي رُخي، جندڙي جهوري ٿي،
ڳجهو اندر اندران، ڪوري ٿي،
سگڙو سُورن جو، سيني سُوري ٿي،
سيني سُور پون ٿا، هزار جُکي.

اِهيا منهن موڙَ، تنهنجي ماري ٿي،
اٿئي پهرَ، اٽانگي آزاري ٿي،
ڪنڌڙو بي دردي سان، ڪٽاري ٿي،
هٿئون هٿ ڪٽي، تلوار تکي.

هيءَ دلڙي اڳ ٻہ، آزاريل هئي،
ڪنهن جي دردَ فِراق جي ماريل هئي،
تنهنجي فراق آ، ويتر زيادهہ ڦٽي،
تڏهن هاري هنجون، پئي پيارَ ٻُکي.

چئي ”گوهر“ وڳڻَ، پرين پرچي پَئُہ،
سهٽا سونهن پريا، سخي سرچي پَئُہ،
بيهي بادل جيان، گهڙي برسي پَئُہ،
توريءَ ناهي، گهڙي سالار سکي.

❀❀

جو واعدو ڪُيئي، سو وساري ڇڏيئي،
گڏ هوا سان هوا ۾، اُڏاري ڇڏيئي.

اقرار ڪيو سون گڏُ، گهارڻ جو،
۽ جيءَ سان جيءُ، جيئارڻ جو،
جو انگ لکيو هَئي خُمارڻ جو،
سو ورق ورائي، واري ڇڏيئي.

جَهڙي تو آ ڪئي، اهڙي ڪو نہ ڪري،
اِهيا سيني منهنجي ٿي باهہ ٻري،
نہ ڪو ڏيان ڏريُئي، نہ ڪو فڪر ڪيُئي،
پَري زهر پيالو، پيئاري ڇڏيئي.

کهين هنڌ هُئاسين، گڏُ ٻئي،
رهيا هڪ ٻئي هاسين سڌ ڏئي،
پکو پيچ پائي، ناتو نپائڻ جو،
پيجي پور ڪري، ڪَنڌُ ڪٽاري ڇڏيئي.

جهوري "گوهر" لڳي، اِهيا آهي گهٽي،
سا ڳالهہ وڳڻ، توکي ڪيئن وٽي،
ڇڏي راهہ وفا، ڪٽي سِر خُوارِي،
آڙاهہ اندر ۾، ٻاري ڇڏيئي.

❊❊

اک ڦرڪي ٿي، دل ڌڙڪي ٿي، دلدار منهنجو اَڄُ پڪ ايندو،
پرين پير پري ڪروڙين ڦُرب ڪري، ڪوهيار مُنهنجو اَڄُ پڪ ايندو.

محبوب آئي آءُ خوش ٿيندس، ان خُوشيءَ منجهان مان عيد ڪَندُس،
اها آس اٿم باسي باس اَٿم، سرڪار منهنجو اَڄُ پڪ ايندو.

جنهن لاءِ ڇڏيا سنسار اٿم، پيارا هارَ سينگار بهار اَٿَم،
آ مُشڪ عنبر کان زياده معطر، سينگار منهنجو اَڄُ پڪ ايندو.

جنهن جون راهون روز نهاريان پيو، جند جان جُسو جيءُ ڳاريان پيو،
جيءُ جيئارڻ لئہ دل ٺارڻ لئہ، مٺڙار منهنجو اَڄُ پڪ ايندو.

ڪري مهرِ نظرَ مون ڏي ايندا پرين، دل کي دلاسو ڏيندا پرين،
منهنجي سار لهڻ منهنجو حال پڇڻ، غمخوار منهنجو اَڄُ پڪ ايندو.

جنهن جي طلب گهٽي "گوهر" تات آهي، وائي وڳڻَ اها وات آهي،
سوئي سات ڏٽي سرتاج سخي، آڌار منهنجو اَڄُ پڪ ايندو.

❊❊

مون پئي ڳولهيو راتيان ڏينهان، سونهن پريو سردار وويار،
رهبر رَلِيو راهہ سويري، مُحِب مٺو منٺار وويار.

روز روئان پيو جنهن کي ساري، آب اکين مان هاري هاري،
واڳ پرين سو واري واري، پيهي آيو پڳدار وويار.

قُربَئون آيو قدم پري، هُو واهہ ملهاري ويس ڪري،
بادل جيئان برسي برسي، ناز پريو نروار وويار.

ڪير چوي سَڪَ آهي سستي، سڪ اهيا هي عين الستي،
ڄاڻو ڄاڻي پنهنجي بستي، رهي رهيو ڪوهيار وويار.

درَ درَ جا مون ڌڪا کاڌا، اڌ هيا ڪي پُوٺا ساڍا،
اڳهي پِيڙا اهي ڪاڍا، ننگي مليو ننگدار وويار.

ذات چوان حق ذات ملي، ڏات چوان حق ڏات ملي،
”گوهر“ هر سوغات ملي، ٿيڙو قلب قرار وويار.

❊❊

ڪري قيد يار مونکي، نروار تو ڪيو آ،
هٽي هٿڪڙيون هٿن ۾، گرفتار تو ڪيو آ.

پنهنجي حسن تي پيارا، جهڙو آ ناز تو کي،
اهڙو ڏنو مون اصلي، پيو ڪونہ آهي ڪنهن کي،
مجرم بڻائي مونکي، اظهار تو ڪيو آ.

ساري دنيا پئي ڄاڻي، هڪ مان ئي تو نہ ڄاڻان،
سهٽا سوين ڪيا هِن، عِاشق تو ئي اياڻان،
مُرڪي پسائي ماڻان، لاچار تو ڪيو آ.

مَئہ جي پياري هِڪَ پِڪَ، مستان ٿي بڻايو،
سرڪي ڏئي اي ساقي، ديوان ٿي بڻايو،
مدهوش ٿي پيو هان، اهڙو وار تو ڪيو آ.

”گوهر“ کي اڱ آ گهايو، سُورن تنهنجن ستائي،
دَردَن پريو اي دلبر، پوءِ بہ پَنو پَڙهِائي،
پنهنجو پرين تہ پورو، اختيارُ تو ڪيو آ.

❊❊

جهڙي حال ۾، جانب رهايو ٿئي،
تهڙي حال ۾، آهيان آنءُ راضي.

جڏهن جانب، مونکي ڏار ڪيئي.
گڏي گوندر سان، نروار ڪيئي،
اڳيان عالم جي، اظهار ڪيئي،
پهرائي سُورن جي، پرين پيشوازي.

پاڻُ ڇاڻا ٿو، آهيان ڪوجهو ڪنو،
تو سهڻا، تڏهن آ ساٿ ڇنو،
اهڙو قُرب ڪوهيارا، آ توکان پُنو،
منهنجي مقدر ۾، هو لکيل ماضي.

آءٌ خاطي هان منهنجي، خطا جي ڪري،
ڇني تو به ڪيو آ، پنهل پري،
اها سيني ۾، ٿي باهه ٻري،
جا ٿري ئي نه ٿي، مجي ڪا عاضي.

ٿاهيان ٿاهَ پيو، ڪو ٿهي ئي نه ٿو،
باري بار بِرهُه جو، لهي ئي نه ٿو،
لکيو انگ "گوهر" ڇئي، ڊهي ئي نه ٿو،
پيٽيا ڪيئي اَٽم، مُلان ۽ قاضي.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڀل ڏيهه ڏنگايون، پيو ڪري،
هڪ تون نه رهه مونکان پري،

سُورَ ڏئي هو، سوين سختيون،
اوکي اڙائي، ڪهين اري.

جو هو مڇائي ٿو، اُنهي مڇ ۾،
هيءَ جندڙي ٻرِي، ٻَئي ٻَري.

وِهسي وِهسي، وَٽِي وِهه جِي،
پُرِ پياري، پيو هو پري.

هڏڙا هي منهنجا پائي جند ۾،
ڏنگو ڏکائي مَرُ ڏري.

ميو متارو ماسُ، هي منهنجو،
چارو ڪري، سندا ڇَري.

ڪَرُ ڪٽي، ڪُڏو ڪاري وانگر،
وَرَ وجهي، جي پيو وَري.

هينئڙو ڪري هٽ، هوڏَرُ منهنجو،
رکي تئي مٿان پيو تَري.

ڪري اولارون، ارڏو اهنجون،
اڇلائي ڪٽي، ڪاهيءَ تَري.

ڏَهَ ڏَهَ پيرا، ڏينيوءَ جيان ڏنگهي،
ٿارو ڪري نه ئي ٿَري.

سرُ ساهُ، تنهنجي صدقي "گوهر"،
اڙٻنگ اڳيان ڏيان ڏري.

❊❊

www.sindhsalamat.com

نينهن ناز پرئي سان، لائي ڏس،
ڇا مان ڇا ٿيندين، وک وڌائي ڏس.

اتي سنبر سگهو، دم دير نہ ڪر،
ناهي ويل ويهڻ جي، اوير نہ ڪر،
اتئي محب ملڻ جي، مهل اِهيا،
ٻئي طرف نظر نہ ڦيرائي ڏس.

پَسي ناز پرئي جا ناز اُتم،
انداز اتم پرواز اُتم،
حسين پروازن جا آواز اُتم،
ٻَڌي پاڻ ٻين کي ٻڌائي ڏس.

جوڙ جانب سان جن جوڙيو آ،
ڪي ڪير ٿيا ڪي ڪير ٿيا،
چمي عين اوتارا عو شاقي،
دونهين دائم دل ۾ دکائي ڏس.

ان گهيڙ ۾ جيڪي گِهڙندا هن،
تري پارَ پنهل سي پوندا هن،
رکي جاڻ اِهيا تيءُ خود جاڻُون،
اهڙو سيني سوز سمائي ڏس.

ڇوان هيڪر مان ڇوان ٻيهر مان،
ڇوان ٿيهر مان ڇوان هر هر مان،
ڪٽي خاڪ ڪوهياري جي قدمن جي،
ڪري سرمو اکين ۾ پائي ڏس.

ساٿي سات ۾ سهڻا سوين ٿيندئي،
پڇي حال سمورو هيئن چوندئي،
ڇڏي هِن هُن کي تي يار يگانو،
گنج "گوهر" هيءُ ڪمائي ڏس.

❊❊

ناهي يارن ۾ رهي، ياري زاري،
حال اِهيو مان، ڪنهن سان اوريان.

توسان تنهنجا، مونسان منهنجا،
ريت اٿن اِهيا، نياري، زاري،
حال اِهيو مان، ڪنهن سان اوريان.

ڏَڙَ دلاسا ايئن، ڏين ٿا،
مٿ مان وهي، جيئن واري، زاري،
حال اِهيو مان، ڪنهن سان اوريان.

واعدي وفا واري، وڃي وڻ جي!،
ٽوڙي پچن، ٿا ٿاري، زاري،
حال اِهيو مان، ڪنهن سان اوريان.

لڏي وفا وئي، لوڪ مان هاٽي،
باقي بچي آ، بازاري، زاري،
حال اِهيو مان، ڪنهن سان اوريان.

ڪلندي ملندي، هٿڙا ڏيندي،
ٿي مٿان بيهن ٿا ماري، زاري،
حال اِهيو مان، ڪنهن سان اوريان.

”گوهر“ ڪنهن کي، چئي چوان مان،
نُر هجي، يا ناري، زاري،
حال اِهيو مان، ڪنهن سان اوريان

❁❁

ريءَ روئڻ نيڻ ٻيو، ڪم ڪن ئي نٿا،
سمجهائي ٿڪو آهيان، اِهيي ٿڪجن ئي نٿا.

ڪنهن جي تہ محبت ۾، مستان ٿيا هن،
حيوان جيان دنيا ۾، حيوان ٿيا هن،
جهَلڻ ساڻ جهلي، پاڻ پلي پلجن ئي نٿا.

جنهن سان تہ پيو پيچ اٿن، تنهن لاءِ چريا هن،
هر وقت هنجون هارڻ، لئہ خوب ڪريا هن،
منٿ مڃي منهنجي چريا، چُپِ ڪن ئي نٿا.

سوز منجهان روئن ٿا، سڏڪار ڪري هو،
ڪري درد پريون دانهون، اُڇنگار پري هو،
روڪيان پيو روئڻ کان، رڪجن ئي نٿا.

درس مليو اهڙو اٿن، استاد ڪنهين جو،
ياد اهو يار اٿن، سرتاج تنهين جو،
منهنجي سبق ساڻ صفا، سڌرن ئي نٿا.

اهڙي تہ اوکي هنذ وڃي، ”گوهر“ اڙيا هن،
آزاد ڪڏهن کو نہ ٿيندا، قيد ڪڙيا هن،
عمر سزا وار اُتئون، اکرن ئي نٿا.

❁❁

جيڪو مُحبت ۾، تو مَري مَري،
سو جيئرو سدا آ، جهان ۾.

وات رکي اِهيا، هر دم وائي،
مُحبت واري ،مست منائي،
وندي پيو، جو ذري ذري.
سو جيئرو سدا آ، جهان ۾.

زهر پياڪو، وِهسِي وهسِي،
خنجر هينان،مُرڪي مُرڪي،
سِر ستي ٿو، سَري سَري.
سو جيئرو سدا آ، جهان ۾.

چٽنگ رکي چولي، تندُ تپائي،
ڪاڪ ڪنڌِيءَ ڏي، وِک واڌائي،
وري نٿوجو وري وري.
سو جيئرو سدا آ، جهان ۾.

books.sindhsalamat.com

جيءَ پنهنجي ۾، جهاتِي پائي،
سيني سڪ جو، مچُ مچائي،
ٻري وري ٿو، ٻري ٻري.
سو جيئرو سدا آ، جهان ۾.

راهه وفا جي، راند رچائي،
سُوريءَ سُهڻي، سيج سجائي،
ٻولي نٿو ٻي، ڪري ڪري.
سو جيئرو سدا آ، جهان ۾.

يار پُڄي جي "گوهر" توڪان،
وِڳڻ وجي سِڪُ، سِڪَ وارن ڪان،
پنڌ نہ آ ڪو پري پري.
سو جيئرو سدا آ، جهان ۾.

❊❊

www.sindhsalamat.com

دل لڳيءَ جي هيءَ سزا، آ مونکي دلبر ڏني،
درد ان کان ڌلجي، آ منهنجي ڇاتي ڇني.

ڇا مڀارون مان ڏيان، بيحد بي پرواهہ کي،
تُنَ سُورن جي جَنهِين آ، دل منهنجي تي تُني.

ناز وارو ناز سان هو، ناز جي انداز سان،
مَئِہِ ويو من جي کسي ،سا جا هيم مُورون ڀني.

ڇا ڇئي مان ڇا ڇوان، صبح ڇوان سانجهي ڇوان،
ناهي رڳو هڪ اَڪِ رُني، رڳ رڳ روئي آ رني.

ها ڇڳي ڏاڍي ڪنهين، آ ڪئي هر مُوڙ تي،
بي وسي جي جيءَ ۾، آ ڀئي اُڀري ڪُنِي.

انگ اُلفت جا لکي، سنگدل وري واري ڇڏيا،
لڙڪ لاڙيندي اکين مان، گود ”گوهر“ آ ڀني.

❊❊

آ صنم تنهنجو قسمُ، تو سواءِ ٻيو يار نہ آ،
هڪ ئي رڳو توسان پرين، ٻئي سان نہ منهنجو پيار آ.

هَرِ حال ۾ هَرِ خيال ۾، هَرِ ڳالهہ ۾ هَرِ پال ۾،
ذڪر زبان تنهنجو اُٿم، ٻئي جو نہ ڪو اذڪار آ.

يار آن سينگار آن، محبوب نيٽن ٺار آن،
دلدار جهڙو تون آهين، اهڙو نہ ٻيو دلدار آ.

هيڏي ڏنم هوڏي ڏٺم، سارو جهان جانچي ڏٺم،
تو بنا پيارا پرين، منهنجو نہ ٻيو آڌار آ.

سانگ ٻيا ”گوهر“ ڇڏي، آيو آهيان تنهنجي تڏي.
والي وڳڻ سان وڙ ڪيو، ٻيو نہ ڪو غمخوار آ.

❊❊

books.sindhsalamat.com
www.sindhsalamat.com

محبوب او ماھِ لقا، مکڙو پساءِ تون،
پردو حجاب جو پرين، رخَ تان ھٽاءِ تون.

مشتاق آھيان مندَ کان، دلبر ڏئي دلاسو،
لڄپال او راھِ خدا، راحت رساءِ تون.

پيارا تنھنجي پسڻ جو، من ۾ متو آ ماتم،
ماتَمَ سندا مشعالا، ھي عارف اُجھاءِ تون.

عشقِ مريض جي دوا، تو دَستِ آھي دلبر،
ساقي سري ديدار جي، سُرڪي چکاءِ تون.

مندَ کان ٻڌان پيو زيادھ، تنھنجي جمال جون،
جي نہ گھٽيون گھميون اٿم، سي اڄ گھماءِ تون.

پيارئون پسائي چھرو ”گوھر“ مٺانھون گھرو،
بادل پيري او ڀَرجھلا، واري وساءِ تون.

**

books.sindhsalamat.com

لاءِ ڪنھين ڪجھ، ڪرڻو پئي تو،
سائو سُڪوئي، چرڻو پئي تو.

ايندڙ ويندڙ، لاِءَ وري وري،
دلو دل سان، پرڻو پئي تو.

سيج وساري، ساڻ ڪري سِڪ،
درياھ ۾ دَمُ، ڏرڻو پئي تو.

واٽ جنھين سان، ناھي وڃڻو،
واٽ تنھين سان، ورڻو پئي تو.

جيءَ پنھنجي کي، پائي جندَ ۾،
ڏکيو سکيو ئي، ڏرڻو پئي تو.

وَسَ ھوندي، تي بيوس ”گوھر“،
ٻارڻ اِنِ منجھ، ٻرڻو پئي تو.

**

www.sindhsalamat.com

ويندڙ حسين وڃين ٿو، نازڪون پرين نهار تون،
نازڪون پرين نهارِ تون، دلڙي دکي آ ٿار تون.

مونکي حسين لڳين ٿو، پردي اندرِ پيارو،
محبوب مانَ وارو، مکڙو کولي ڏيکار تون.

وهواهَ وڪڻون ڪٽي ٿو، ڏاڍو مونکي وڻي ٿو،
جيءَ ۾ جايون جڙين ٿو، جيءَ هي جڏو جيار تون.

ٿورا تنهنجا مڃينديس، جي تون پوپمِ ترسي،
بادل جيئان ئي برسي، ميرا منهنجا اُجار تون.

شايد اٿئي پري پنڌ، سڻ عرض هِي ”گوهر“ جو،
سَگُ ئي بٽائي درَ جو، قربن پريا قطار تون.

❊❊

ڪکر هي وار ڪارن ۾، ڪلهن تنهنجي ڪري پوندا،
قسم ربّ جو پليل پئونرا، حسنَ تنهنجي هِري پوندا.

حسين آهين صنم منهنجو، وسي سهڻا چمن تنهنجو،
ماٺين مهڪار مکڙين جي، مٿان بلبل ڏَرِي پوندا.

مٺي ماکي آهي سپ کان، مٺا تنهن کان تنهنجا لبڙا،
چکيو جِنِ لعاب لبڙن جو، وري واپس وري پوندا.

چوان هڪُ نہ حَسِين مان، جهان ۾ جيترا آهن،
پسي اسرار تنهنجي کي، سڏا تو در سُري پوندا.

چمڪ آ چهري تنهنجي ۾، نہ اهڙي آهي چوڏس ۾،
پيارا رنگ اِندبِ لٽِ جا، اڳيان اپرن جُهري پوندا.

ڪندو تعريف ڇا تنهنجي، ڇا آهي اوقات ”گوهر“ جي،
ڪيئي تونگر تنهنجي قدمين، محبت ۾ مَري پوندا.

❊❊

اي وڇڻ وارا پرين، ٿورو نهاريندو تہ وڃُ،
دلبر پري ديدار جو ساگر پياريندو تہ وڃُ.

گذري ويو ڪو وقت آ، ياد تنهنجي ۾ رهي،
منڊَ ڪان ٿيو جو مات آ، جيءُ سو جيئاريندو تہ وڃُ.

ناز مان نظرون ڪٽي، ڪرڪا نظرِ نامِ خدا،
هٿڙو وڌائي پيار جو، ساقي سنپاريندو تہ وڃُ.

ٻين جا پلي ٻيا ڪي هجن، منهنجو آهين هڪ تون رڳو،
هن پياس جي آڙاهہ ڪي، منٺار ٺاريندو تہ وڃُ.

مون نٿو ڇاڻي سگهان، منزل آهي تنهنجي ڪٿي،
ڏسڙو ڏئي پهچڻ اتي، ساجن سيڪاريندو تہ وڃُ.

ترسي تونگر ٿورڙو، ڪَرِ گنج "گوهر" کي عطا،
سڏڙو ڪري سهڻا صنم، قدمين قطاريندو تہ وڃُ.

**

ٿي توکان جدا جاني، ڪيئن منهنجو گذر ٿيندو،
رهيو باقي حياتيءَ جو، ڏکيو ڏاڍو سفر ٿيندو.

جڏهن چوٽ اِهيا لڳندي، وڏي ولولو ويندو،
مٿان سال جي سُورن جو، گذري هڪئي پَهرُ رهندو.

مذڪور ڪبو ڪنهن سان، ڪو هوندو ٻُڌَڻ وارو،
ٻُڌي دَرد پريون دانهون، بندي هر هڪ دَر بيهندو.

مون پياسو پرين آهيان، هڪ تنهنجي سهاري جو،
ٻيو لوڪَ هٿان پنهنجي، پري زهر ظاهر ڏيندو.

ڇئي ڇا مان چوان، "گوهر"، ڇا حال وڳڻ رهندو،
منهنجي خوشيءَ سندو خوبان، سُڪي تَرِ هي بَحر پوندو.

**

books.sindhsalamat.com
www.sindhsalamat.com

ناز مان نظرون ڪٽي، دلبر نهاريندين ڪڏهن،
ساقي پري ديدار جو، ساغر پياريندين ڪڏهن.

سِڪَ سوز آ ڏاڍو ستايو، رهيو جيءُ ناهي جيءَ ۾،
اڳ مُوت ڪان ٿيو مات آ، جيءُ سو جيئاريندين ڪڏهن.

تڪيو تَڪي هرَ هرَ تنهنجو، نيڻ ڏاڍپن ئي نٿا،
قربن پريا ڪوئي مٿا، ويجهو ويهاريندين ڪڏهن.

بيتاب هان بلبل جيان، اُڻ تڻ گهٽي آهي اِهيا،
آس منهنجيءَ جو چمن، ساجن سنواريندين ڪڏهن،

تانگهه تنهنجيءَ جي ٻرِي، چٽنگ چولي آ لڳِي،
جا نہ آ ٺاري ٺَري، سا يَارَ ٺاريندين ڪڏهن.

صدقي پنهنجي سونهن جي ٿي حجابن ڪان عيان،
گڏ ”گوهر“ سان رهڻ، جو ورق وارينديي ڪڏهن.

❊❊

books.sindhsalamat.com

نازن پريا او ناز مان، نازئون نهار تون،
ساقي پري شراب جو، ساغر پيار تون.

ساقي آهين حسينِ تون، سر شآر يار سهڻو،
صدقي حسين حُسن جي، خوبان خُمار تون.

پٽڙي مٿانهون پياسِي، مِهرئون ڪري ملهاري،
ڪيري ڪٽي ڪڪر، جيان ڪرڪا ڪٽار تون.

مندَ ڪان جو آ ڪومائيل، نظر ڪَرم ڪري،
اُجڙيل ايوان جو گُل، فائضَ ڦولارِ تون.

جا طلب آ تمامي، سا ڪر عَطا مُدامِي،
قدِمَن جي هيٺ، سائي واري ويهار تون،

بحرِ سخا تون آن، چوليون ڏئي چُلي،
”گوهر“ جي گود ميري عارف اُجارِ تون.

❊❊

www.sindhsalamat.com

حال دل ڪنهن سان ڪجي، هتِ ڪو ٻُڌڻ وارو نہ آ،
ٻرهہ جي بيمار ڪان، ير ڪو پڇڻ وارو نہ آ.

ارمان آ ارمان آ، هيڏي وڏي سنسار ۾،
سُور دل جو ڪنهن سان ويهي ڪو سلڻ وارو نہ آ.

هئي هئي ڪريان پيو هاءِ هاءِ، حازق ويا هتئون هليا،
دل وندي ڪي دوا ٻَر ڪو ڏيڻ وارو نہ آ.

مهرِ وفا ماڻهو ويا، باقي بچا هن سنگدل،
پيار جون نظرون ڪٽي، ڪو ڏسڻ وارو نہ آ.

ڪاڏي ويو ڪاغذ قلم، ڪاتي وجي ڪاتب لڪا،
انگَ اُلفت جو اي جاني، ڪو لکڻ وارو نہ آ.

راڪاس آ "گوهر" گهميو هيراس پيو آ چائنجي،
هيراس ۾ تي همسفرُ ڪو هلڻ وارو نہ آ.

❋❋

books.sindhsalamat.com

جهُڪي جوڏا پيا ڪيئي، مُنهنجي منٺار جي اڳيان،
سڪندر شاهہ تونگر پيو، نِميا ننگدار جي اڳيان.

پسي رمزُون پياري جون ٿيا، مستان محبت ۾،
ڪيا قربان سَر سوڍن ڏري سردار جي اڳيان.

ٿيا حاضر خدمت ۾ وڏي وريام بہ ان جي،
غلاميءَ جا پٽا پهري، ڪِريا ڪوهيار جي اڳيان.

حسين جڳ ۾ هزارين هن، سڄڻ سينگار آ سيني،
وَيا منسُوخ ٿِي سُهٽا، انهيءَ انوار جي اڳيان.

پلي پيا گل ٽڙي ٽهڪن، گلابي گل جهڙا ناهِن،
سنبَل سُورج مُکي چا هِن، سندس گلزار جي اڳيان.

ستارا سَرسُ تا چمڪن، قمر تن ڪان قرارو آ،
اُجهامي ويا شَمعُ سارا، بدر نِروار جي اڳيان.

جوان هڪ نہ رڳو آدم، سوا لک انبيا سارو،
ٻَڌي ٻانهون بيٺو پنهنجي، پنهل پڳدار جي اڳيان.

بيان ڪهڙو وڳڻ ڪريان، پنهنجي دلدار دلبر جو،
ٽئي ٺَل دم ختم منهنجو "گوهر" غمخوار جي اڳيان.

❋❋

www.sindhsalamat.com

منهنجي سرساهہ جو سائين، سهڻو سينگار اَڄُ ايندو،
سجايان سيڄَ پيو جنهن لئہ، اُهو انوار اَڄُ ايندو.

خبر اِهڙي تہ آئي آ، ٿي قسمت سوائي آ،
ڪانگل ڪانَ ڪانَ مچائي آ، مٺو منٺار اَڄُ ايندو.

جيئن دلڙي پئي ڌڙڪي، اوئين اکڙِي پئي ڦرڪي،
ڪَندُو هرَ هرَ پيُو ڪڙِڪي، ڪهي ڪوهيار اَڄُ ايندو.

ڪهي ڦُربئون ايندو دِلبر، ٿيندو گلزار ٿرُ برُ گهرُ،
مُنهنجو محب مٺو مُنور، نوري ننگدار اَڄُ ايندو.

پيارو چهرو پسائڻ لئہ، وڳڻ ويڙهو وسائڻ لئہ،
پري بادل برسائڻ لئہ ”گوهر“ غمخوار اَڄُ ايندو.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ريجهي نٿي دل ڪنهن سان، تو سواءِ يار جاني،
ڪندو ڪير توريءَ مونسان، گفتار جاني.

لڳي آهي اهڙي لوري، پرين تنهنجي پيار جي،
ويٺو هان وساري سارا سنسار جاني.

جيئڻ جو مزو آ ڪهڙو تو بن جهان ۾،
رهان ٿو دنيا سان پر آهيان ڌار جاني.

انٿي پهر آ ماندي، دل تو سا ملڻ لئہ،
مچائي پئي ٿي ماتَمُ مَنَ ۾ سد بار جاني.

راهون نهاري تنهنجون، وِهِسي وڃُن جان،
وسن ٿيون ڪري هي، اکڙيون وسڪارَ جاني.

تنهنجي پيار جا پلپل، منهنجي هر خيال تي،
چڙهي ٿا چڙهن، بيحد خُمار جاني.

ڪنهين وات تي ويهي، ايندڙ ويندڙ ڪان،
پڇي ٿو پڇان پنڌڙا، تنهنجا يار جاني.

رکيءَ آ اميد ”گوهر“ اهي ڏينهن ايندا،
ڪَبا دِل ڪولي تنهنجا ديدار جاني.

❊❊

www.sindhsalamat.com

سخا ناهي جنهين درَ تي، اُهو در يار کهڙي ڪم جو،
نٿو پِيَر مان ملي جي ڪُجهہ، اهو پِرُ يارَ کهڙي ڪم جو.

صدا جنهين در هٽبي آ، تنهن مان خيرات ملندي آ،
ڏيڻ وارو نہ آ گهرَ ۾، اهو گهر گهَر يار کهڙي ڪم جو.

پِچو يارو پري ان ڪان، پِلي ڪيڏو هجي گهرو،
جنهين جَرُ ۾ نہ آ پاڻي، اهو جَرُ يار کهڙي ڪم جو.

ناهي ڦرُ جي صحيح مُند جو، بي مندَ کي ڪبو ڪاڏي،
جنهن ڦرَ ۾ نہ آ شيرين، اهو ڦرُ يار کهڙي ڪم جو.

ڪنهن جو ڪنهن تي ڪنهنجو ڪنهن تي، پَکِي جو نَازُ آ پَرَ تي،
ڪري پرواز نٿو جو پرُ، اهو پرُ يار کهڙي ڪم جو.

اصل ٿرُ آ اُهو سڏبو جتي، رهندا آهن جهانگي،
جنهن ٿرَ ۾ نہ آ جهانگي، اهو ٿرُ يار کهڙي ڪم جو.

"گوهر" جو گهوٽ ٿيندو آ، مومل مرڪي ماڻيندو آ،
ماڻي مومل نٿو جو وَرُ، اهو ورُ يار کهڙي ڪم جو.

❊❊

هي چا مان ڪيو، توسان پيار ڪيُم،
تنهنجي ٻول مٿان، اعتبار ڪيُم.

خيال تنهنجو مان، سيني سمائي،
جيءُ جهورڻ جي لئہ، تيار ڪيُم.

پائي پيچُ پريت جو تو سان پَڪو،
هٿان پنهنجي مٿان، ئي وار ڪيُم.

مجي حڪم تنهنجو مُحڪم بڻجي،
پنهنجي تَنَ مَنَ سان تڪرار ڪيُم.

دلڙِي ڏئي توکي، درد پرائيم،
ڪچو ڪيڏو اِهُو واپارَ ڪيُم.

جيڪو مليو هو ڏرِ ڪان "گوهر"،
سو ضَايع سُگٻنڌ، سينگار ڪيُم.

❊❊

ڪيئن ڪندين تون اي طبيبا، فِراق ڦٽين جو عِلاج،
ڪو نہ تو وٽ آهي اِهڙو، جهڙپَ جهٽين جو علاج.

فِراق اَپر نانگُ آ، هِن لاءِ هُجي حاذق حڪيمُ،
زور توڪان زور آ، سَپَ سٽين جو عِلاج.

هي زخم آهي اٽانگو، هِن جي نہ پوندئي ڪل ڪا،
ڪو نہ ٿيندو ڪو نہ توڪان، تِير چُٽِين جو عِلاج.

مون ڏسان يَر ڪو نہ ٿو، علاج تنهنجي ۾ اَثرُ،
بي اثر هر گز نہ ڪر، ڪَرتَ ڪٽِين جو عِلاج.

برهہ جي بيمار ڪيا سي سڏا لاحد ويا،
تنهنجي پهچڻ ڪان پري آ مَاڳ مَٽِين جو عِلاج.

خاص جي هِتِ آ ضرورت، تون طَبِيب عامَ آن،
سَمجهہ ۾ ”گوهر“ نہ ايندئي، لوڙهہ لٽِين جو عِلاج.

❊❊

books.sindhsalamat.com

منهنجا محب مٺا منٺار سڄڻ، تنهنجي حُسُنَ ڪيا حيران لکين،
ٿيا محبت ۾ مستان ڪيئي، هڪ مان ناهيان مستان لکين.

جتي حُسُنَ تنهنجي جي هاڪَ هلي اُتي ناز وارا بي ناز ٿيا،
پسي حُسُن تنهنجي جون سرهايون مدهوش ٿيا مهمان لکين.

تنهنجي مست نگاهن ماري وِڌا تنهنجي ڪجلن ڪيئي ڪٺاري وِڌا،
تنهنجي ڏنگڙن زلفن واري وِڌا اسير ڪري عرفان لکين.

تنهنجي اپُرن اهڙا وارَ ڪيا چڪِي برهہ وارا بيمار ٿيا،
ٿي هوش هوا ڪان ڏار پيا زَر زيور وارا ذيشان لکين.

رهجي دنگ ويا تُنهنجي صورت ۾ پسي تاب حُسَن جو هو ذاتي،
ڇڏي هِن هُن ڪي ٿي يارَ يگانا تنهنجي قدمن ۾ ٿيا قربان لکين.

بيان ڪهڙو ڪري هي وگِڻ ”گوهر“ هر رنگ ۾ تنهنجو آ مظهر،
مشتاق آهن تنهنجي مظهر تي، جِن حُور ملڪَ انسان لکين.

❊❊

www.sindhsalamat.com

وري ياد پرين، تنهنجي آئي آ،
برهِ باهِ بَدَن، پڙڪائي آ.

ياد يگانو ڪري، هر دم تنهنجيءَ،
لُونءَ لُونءَ لوري، لائي آ.

طرحين طرحين تانگهہ، تنهنجيءَ جو،
ويو سُور خوشيءَ، کي کائي آ.

پل پهر چا سُوز، مان ساري،
روئيندي عُمر، نپائي آ.

ڪيئي ماڻهو هِت، آيا ويا پر،
ڪوئي نہ ٿيو، حال پائي آ.

روئيندي دلڙي، منهنجي دلبرا،
ڪنهن نہ اڃان، پرچائي آ.

اَڪنڊ تنهنجي، اوهِيڙ ڪري،
تائي تندُ، تپائي آ.

دردَ فِراق جي "گوهر" گهري،
لڳي ساهہ کي سوڙهہ سوائي آ.

❊❊

books.sindhsalamat.com

مون جو ڏٺو مُوجن پريو، بحرُ هيو چرچو نہ هو،
مهر وفا ربّ جو حسين، مظهر هيو چرچو نہ هو.

ماهہ لقا محبوب جي کهڙي، ڪريان واکاڻ مان،
چندبہ چوڏس کان چٽو، منور هيو چرچو نہ هو.

تيئون تونگر جي اڱيان، شّمس وقمر جي جاءِ نہ آ،
بر حقُ خّدا جي ذات جو، جوهرُ هيو چرچو نہ هو.

ظاهر شرع شائق هيو، باطن ۾ هو با خدا،
نّوري جسم نازڪ بدن، دلبر هيو چرچو نہ هو.

ميمئون مليو محبِ خدا، تاج والايت جو ڏٺي،
تمام رندن جو هو جانب، رهبر هيو چرچو نہ هو.

هر وقت جو سالار هُو، منهنجي مقدر جو اُتم،
رات جو پويون پرين، پهر هيو چرچو نہ هو.

چهرو چٽو نور نظر، سرتاج عشاقي عيان،
گهوٽ هُو"گوهر" سندو "گوهر" هيو چرچو نہ هو.

❊❊

www.sindhsalamat.com

پائي گھنڊڙو ڪٽي اڪڙيون، اُلارين ٿو تہ مارِين ٿو،
حجابن ڪان ڪري پاسو، نهارين ٿو تہ مارين ٿو.

ڪريان وڪاڻ مان ڪھڙي سھڻا تنھنجي ادائن جِي،
ورائي وارَ ڪنڊڙا جَي، سنوارِين ٿو تہ مارِين ٿو.

ڪيئي قُربنِ ڀريا آهِن، پرَ ڪمالِي قربُ آ تنھنجو،
سڏي سڱَ سان پرين، پاڻان قطارين ٿو تہ مارين ٿو.

بيان ڪھڙو ڪريان مان، هي تنھنجي سيرتَ سندو سُھڻا،
لِهي سارُون سڄڻ دِل سان، سنڀارين ٿو تہ مارين ٿو.

رکي رَمزُون وفائنِ جُون، نگاهُن جي اِشارنَ سان،
پري مرڪُن سَندُو ساغرُ، پيارين ٿو تہ مارين ٿو.

خريديَ ديد سان، داناهَ ڪري نروارُ "گوهر" کي،
پنھنجي قدمَنَ سندي سائي، وهارين ٿو تہ مارِين ٿو.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ڪاٿي ڪير ڏنم، ڪاٿي ڪير ڏِنم، ڪاٿي تاجُ ڏٽيِ، تاجِ دارَ ڏِنَمِ،
ڪاٿي حال فقيري، حال ڏنم، ڪاٿي مرضيءَ جا، مختيار ڏنم.

ڪاٿي رَنگ رَنگيءَ جا، رنگ ڏنم،
ڪاٿي سڪُل ساوا، سَنگ ڏنم.
ڪاٿي پرَ پريا پر پورِ ڏنمَ،
ڪاٿي پياسا پٽِ پنھوار ڏنمِ.

ڪاٿي ڀاتيِ، سھڻا ڀول ڏنم،
ڪاٿي آديسي، انمول ڏنم،
ڪاٿي جھيلان خالي جھولَ ڏنمَ،
ڪاٿي ٿرَ مٿان ٿڏڪار ڏنمَ.

ڪاٿي ڏڪَ ڏونگرِ، ڏڪيا ڏول ڏنم،
ڪاٿي سمنڊ تري، ڇوليون ڇولَ ڏنم.
ڪاٿي قيد ڪڙيُون، چا ڪڙول ڏنم،
ڪاٿي گھُوٽ گھٽا، گِرفتارَ ڏنم

www.sindhsalamat.com

كاتي مَئي پريا، مدهوشُ ڏنم،
كاتي ڏيان ڏري، پُرجوشَ ڏنم.
كاتي هيئَن ڏنم، كاتي هونءَ ڏنم،
كاتي تيرن جا، وسكار ڏنم،

كاتي موجَ پريا، مخمَوُر ڏنم،
كاتي سُورَن كان، وڏ سُورَ ڏنم.
كاتي قربَ كماليِ، كلورَ ڏنم،
كاتي ڏڙَ سِرنِ، كَان ڏار ڏنم،

كاتي مُركَ متلَ، مَئيخانَ ڏنم،
كاتي درد پريا، داستان ڏنم.
كاتي سيج سُتل، سلطانَ ڏنم،
كاتي پيادا، گهوڙي سَوارَ ڏنم

كاتي گل ٽِڙِيا، گلستان ڏنم،
كاتي اَصِيل جهكيا، عرفانَ ڏنم.
كاتي كيئي، كري ارمانُ ڏنم،
كاتي لام لڏيا، لاچار ڏنم،

كاتي اهڙا عجب، اسرار ڏنم،
كاتي يار يگانا، يار ڏنم.
كاتي بلبلُ كاتي، خارُ ڏنم،
كاتي راهِ وفا، وفادار ڏنمَ،

books.sindhsalamat.com

كاتي رازُ رضا، كاتي رازَ ڏنمَ ،
كاتي البيلا، انداز ڏنم.
كاتي ناز ادا چا، ناز ڏنم،
كاتي كنهنجي كنڌ، تلوار ڏنم،

كاتي شاهِ جهَان، شهنشاهَ ڏنم،
كاتي پگهريا پاهڻ، پاهه ڏنم.
كاتي وهندي اوپارا واهه ڏنم،
كاتي ٻيک سِكيا ٻكرارَ ڏنم.

كاتي كاجا كائي، تات ڏنم،
كاتي پرسيل كا، بارات ڏنم،
كاتي نفيءَ منجهان، اثبات ڏنم،
كاتي چوري چَپَ، تَندُ تار ڏنم.

كاتي گَنجُ "گوهر"، گَنجُ وار ڏنم،
كاتي پينُو پَكا، پينار ڏنم،
كاتي هِنَ هُنَ كان، رهيا ڏار ڏنم،
كاتي سِرَ سوداگر، يَار ڏنمَ.

❁❁

www.sindhsalamat.com

قدم راهِ عشق ۾، رک نہ خبر پئي،
زَهرَ زبان ساڻ اِهيو چک نہ خبر پئي.

جوڳين جيان جهول ۾، نانگ نپائي،
ڏنگ سهي ڏنگ مٿان، ڏک نہ خبر پئي.

سوزُ سمائي سيني ۾، سامي سڏائي،
دُکي دُکي دود کري، دک نہ خبر پئي.

نعرو هڻي حق جو، گهمي گهاٽي ۾،
چکي چکي چورُ تي، چِکُ نہ خبر پئي.

تيز تبر تيرن جي، سامهان سَري،
بيهي بيهي بِيهُ کري، رُخّ نہ خبر پئي.

"گوهر" گهري عشق جي، گهير ۾ گهڙي،
مري وري جيئڻ وڃڻ، سِکُ نہ خبر پئي.

**

اي حُسنَ تنهنجي اڳيان، هرَ هرَ جهڪڻ ناهي گناهہ،
بَرِ سُر مڃي معبود توکي، سّجدو کرڻ ناهي گناهہ.

اي حسنَ پارَس آن تون، جنهن کي لڳين ٿيو سون آ،
اهڙو پسي تنهنجو اَثر، تو در نمڻ ناهي گناهہ.

کو کيئن چوي کو کيئن چوي، پرواهہ کنهنجي ناهي کا،
ڪعبي سندو ڪعبو چئي توکي چوڻ ناهي گناهہ.

جنهن راهہ تئي تنهنجو گذرُ، تنهن راهہ جي خاک پٽي،
سَرِ بَسر سُرِمُو کري، اکئين پائڻ ناهي گناهہ.

منهنجو ٻڌي هي شعر جي، مونکي ڪوئي تعزير ڏئي،
هِنَ دِين کان خارج کري، خارج ٿيئڻ ناهي گناهہ.

هي پيئان نہ گناهہ آ هو پيئان نہ بہ گناهہ آ،
جو پيئان تو مان خمرُ سو پيئڻ ناهي گناهہ.

اِنکار نہ انکار نہ آ "گوهر"، چئي منهنجي مٿان،
پل اچي فتويٰ کفر جي، آمين چوڻ ناهي گناهہ.

**

وينـي وينـي پورُ پيو آ، محبَ مني منـٺار جو،
مولا ڪندو اَج درشن ڏينـدو، دلربا دلدار جو.

ڏينهن سدورو اهڙو، ٿيو آ سوپارو،
جهڙَ ڦڙَ مينگهه، ملهار جو.

سايو ٿيو آ، سِرَ متائنئون،
بادل جي هي، وسڪار جو.

بلبل جيان، موجون ماڻي،
چڪبو مزو، گلزار جو.

اڪڙيون ملهائينديون، عيد پسي رَنگَ،
باغ ۾ فضا، بهار جو.

ذڪرُ زبان تي وَهوَا وڳڻ آ،
"گوهر" پنهنجي، غمخوار جو.

❋❋

سدائين ياد هن دل ۾، دائم دلدار جون ڳالهيون،
وساريان ڪيئن نٿيون وسرن، يقينن يار جون ڳالهيون.

صبح سانجهي چا مانجهي، آهي ذڪر زبان تنِ جو،
سمايل جي آهن سيني، حسين سينگار جون ڳالهيون.

ناهن مون وٽ آهن هرجاءِ، ٻڌائي چا ٻڌايان مان،
پيهي پڪڙي پچارين پيا، پرين جي پيار جون ڳالهيون.

نہ مان هڪ ٿو چوان، مونکي مُدامي عشق وارن کي،
ڪيو بيدارُ آ ڪوئلِ، ڪري ڪوهيار جون ڳالهيون.

لڪي جي لوڪ ساري کان، ڪيون سي پاڻ ۾ پيهي،
وڪوڙي سي آهن وينيون، اهي اقرار جون ڳالهيون.

ڏئي بحر جيئان چوليون، منهنجي رڳ رڳ ۾ رلجي،
رهيون "گوهر" آهن گونجي، گهريون غمخوار جون ڳالهيون.

❋❋

محب آ ماڻيو انهن، ڏونگر ڏورڻ جي سکيون،
قالوبليٰ جي قول جو، سڱڙو سورڻ جي سکيون.

باب بي، تي، جو ڇڏي احدّ سان اوڏيون رهي،
مام موتوءَ جي پروٽي، جيءَ جهورڻ جي سکيون.

سک رکي سيني صرافي، هٽِ تارازُو کٽي،
ان الله حشترا جِيءُ، تور تورڻ جي سکيون.

سوزَ جي سُرکي چکي، اکئين ڏئي اوجاڳڙا،
طوُبُوءَ سندِي تلوار سان، ڪنڌڙو ڪورڻ جي سکيون.

سوڍيون سنياري سات کي، هردم رهي بيدار هو،
منهڙو رکي مونن متان، الف، اورڻ جي سکيون.

هتڙا ڏئي هڪبئي هلي، قطار ڪونجن جان ڪري،
هڪُ وارُ نہ سدِ بارُ، ”گوهر“ سِرُ ساهہ گهورڻ جي سکيون.

**

قدَم هڪ عشق ڏي تورو، وڌائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي،
رکي خنجر متان ڪنڌڙو، ڪپائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

رِکي سگهَہ آءُ تُون اِهڙي، رکي جوڏا ويا جهڙي،
بيهِي ميدان ۾ مُرڪي، مَلهائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

ڪنهن جي ڪارَڻ رُلي رڻ ۾، وڃائي حال هيڪاندا،
اکين مان ريءَ مُند مينهڙو وَسائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

ڇڏي شاهي وسائي بَرُ، کٽي هٿڙو حياتيءَ تان،
پنهنجي تَنَ کي ڪفَن جيئَري، پهرائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

رمِي هِن راهَہ سان ريجهي، رکي تون رمزَ تبريزي،
متان هڏڙن ڪلَي ڪلڙِي، ڪلائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

چکي سِڪ سوز جي سُرڪي، اُٿي اَڌ رات جو اُسِري،
مَچن کي ماسُ اي مانجِهيءَ، ڪارائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

ناهي ٻولي جتي ڪا ٻي، رُڳوئِي راند آ رتُ جي،
پُڄي پَلَ ۾ اُتي آسَڻ، اڏائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

وساري ٻيون سَڀئي وايون، رکي ڪا ڇٽنگ تون ڇولي،
پتنگ جان مچّ ۾ جِندڙي، جلائي ڏس تہ ڇا ٿو ٿئي.

لاهي پوشاڪ سُک واري، ڪري جامو ڪشالن جو،
اگهاڙا پير پٿرن سان، گسائي ڏس تہ ڇا ٿو ٿئي.

ڪٽي سِرَ بارُ هي ڀاري، سنواري ڏيل پنهنجي کي،
اصيلي نانگَ اَپَرَ کان، ڏنگائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

هڻي نعرو اناالَحق جو، سنياري سَرَ بَسَر سرڙو،
سرِ بازار سُولِيءَ تي، ٽنگائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

ناهي حاجت اُتي ڪائي "گوهر" زاري منهنجي زاري،
وڳڙ نالو پنهنجو عاشق، سڏائي ڏِس تہ ڇا ٿو ٿئي.

❋❋

لوڪ ۾ چريو سڏيو هان، يار مان تنهنجي ڪري،
ٿو ڦِري در در ڦران، دلدار مان تنهنجي ڪري.

مان مٺان چريو سهي، پرتون نہ رهہ مونکان پري،
ها ڪنيان ديوانگيءَ جا بار، مان تنهنجي ڪري.

نہ پيار هان تو سان ڪيان، نہ چوٽ هان اهڙي چکان،
ان چوٽ جا سنئين سنئين سٺا، آزار مان تنهنجي ڪري.

لوڪ جي لونهن ڪئي آ، زندگي منهنجي زهر،
سو پيو قاتِلُ پيئان ڪوهيارَ، مان تنهنجي ڪري.

ڏنگ زهريءَ جان هڻي، جنهن پسايا پاند هن،
سانديان پيو سا سَاهہ سان، مار مان تنهنجي ڪري.

سُور ڪان وڌ سُور جي، ٿي عيان سوريءَ مٿان،
ٿو چڙي هر هر چڙهان، سدِ بار مان تنهنجي ڪري.

ظاهر ٿيا هي حال هِنِ، هر جاءِ منهنجا ميرڙا،
هان ٿيو ڏڻ ڪان ڇڄي، ڏار مان تنهنجي ڪري.

پڌرا پيا ٿي پانڌ ۾، جي نہ ها سوچي سگهيم،
سي تماشائي ڪيا، سينگار مان تنهنجي ڪري.

پهہَ پچائي پيار جا، جا نہ هئي اختيار ۾،
سا وڄائڻ هان سڪيو، تار مان تنهنجي ڪري.

ياد ناهي ياد ڪا بس، تانگهہ تنهنجي آ رڳو،
هان ويو پُلجي ٻيا، ويچار مان تنهنجي ڪري.

ناز وارا ڪر نظر تون، ڪول در ديدارَ جا،
ٿو پچايان پيچرا، ۽ پارَ مان تنهنجي ڪري.

ڪيترا ”گوهر“ حسين آهن، وڳڻ سنسار ۾،
ديد ڪان سي دُورِ ڪيا، ديدار مان تنهنجي ڪري.

❋❋

books.sindhsalamat.com

جڏهين عشق مٿان، سرُ ايندو آ،
گمُ هوشُ هواس، ٿي ويندو آ.

عشق اويڙا، پنڌَ ڪرائي،
ٻارڻ ٻاري، ڏيندو آ.

هڪُ ٻٽائي، راهہَ مسافرُ،
ٻيا ٽوڙي، ساٿ ڇڏيندو آ.

سهڻيءَ سسئيءَ، جَهڙيون ڪيئي
گوندر ساڻ، گڏيندو آ.

ڪڏهن ڪنهن جا، ڪلالُ ٻٽجي،
ڪوري ڪنڌُ، ڪپيندو آ.

سرَ جي سودي، جي هو هرِ دَمِ،
رندي راهہَ، ڏسيندو آ.

عشق اشارا ”گوهر“ ڏيئي،
سوليءَ ڏانهن، سڏيندو آ.

❋❋

www.sindhsalamat.com

حُسن وارا پرين پيارا موهي مستان تو ڪيو آ،
قري دلڙي فڪر ڏيئي دانهَہُ ديوان تو ڪيو.

حُسن ذاتيءَ تي هِرڪائي تڏي پنهنجي تي ترسائي،
نہ هيس جنهن جو مونکي ان جو منا مهمان تو ڪيو آ.

ڪري اظهارُ الفت جو مورائون ميرَ محبت جو
وڌائي هٿڙو سُہند سيني منهنجي، نئون نيشان تو ڪيو آ.

چڪائي سوز جي سُرقي، منهنجا محبوب مَنَ مرڪي،
پنهنجو هر خيال اي سهڻا، مون تي مهربان تو ڪيو آ.

جاني جلوي جمالن جو، پنهنجي قربُ ڪمالن جو
منهنجي ديدار لئہ دلبر هي، گڏ سامان تون ڪيو آ.

ڪنهنجو هُن تي ڪنهنجو هن تي، منهنجو بس ناز آ تو تي،
لهي سارون پنهنجي درَ جو دائمُ دربان تو ڪيو آ.

ڪيو ڪنهِن ڪو نہ هوا ج تائين، منهنجو ملهہ اي منا ماڻهون،
خريدي ديد سان پورو منهنجو، ارمان تو ڪيو آ.

ڇڏي جهوپا ڇڏي جهانگهي، ڇڏي محلَ ڇڏي ماڙيون،
منهنجي هن دل جي دنيا ۾، عجب آستان تو ڪيو آ.

سجڻ سيني سمائڻ جو نياري رنگ لائڻ جو
چوي "گوهر" وڳڻ وهوا اتمُ، احسان تو ڪيو آ.

**

books.sindhsalamat.com

تون ناز نہ ڪر اي گل ايڏا، توکي واءِ خزان لڳڻ واري آ،
ڪيڏي پي اٿئي سرهاڻ، مگر خوشبوءِ تنهنجي ڪٿڻ واري آ.

لُڏي لوڏ ڪرين پيو لامن تي، ٽڙي ٿهڪ پرين پيو ٿامن تي،
نہ ڪا نظر ڏرين پيو ڪا ڪنهن تي، تنهنجي ٿامَ ٿاري ٿٽڻ واري آ

ڪيو باغ اندر گلزار اٿئي، اِهيو ڏينهن اِدائي لاچار اٿئي،
سگهو سنبر سفينو تيار اٿئي، سواري يار تنهنجي ڇُٽڻ واري آ.

هن چمن سَندو سينگار آهين، بقادار هتي نہ اصل ناهين،
ٿاهي ڪوٽ پيو کهڙا ٺاهين، تنهنجي محل ماڙي ڊهڻ واري آ.

تنهنجي لامن ۾ گل ڪيئي هيا، سُڪي سوڙها تي سي پٽ پيا،
تنهنجا لال گلاب رابيل ويا، توتي مهل اِها اچڻ واري آ.

ڇڏ "گوهر" ڇئي مُوج مستيءَ ڪي، ڪر ياد سدان ان بستي ڪي،
نہ وسار وڳڻ، پنهنجي وستيءَ ڪي جيڪا جاءِ تنهنجي ٿيڻ واري آ.

**

www.sindhsalamat.com

اهڙو زور ضدي، تون هلائين ٿو،
مونکي راهِ حق کان، تون هٽائين ٿو.

نٿو قياس ڪرين، ڪمزورن تي،
بي قياس آهين، بي رحم وڏو،
ڪوري ماسُ، هڏائون هي منهنجو،
رکي ڪِر مٿانئون، پچائين ٿو.

مجبور آهين، پنهنجي فطرت کان،
ڪرين داوَ پيو، وري داوَ مٿان،
ڏئي سُور سوايا، وري سوڙهه ڪري،
طرحين طرحين، چوٽ چڪائين ٿو.

توکي سَنگ چوان، سنگ دل چوان،
بيٺو جبل جيان، هين چوٽُ ڪري،
تپي تِاب ڪري، ٻٽجي باهه مثل،
تار تَنَ منهنجي، جِي تپائين ٿو.

سلي ڪنهن سان سليان، مان سورُ تنهنجو،
هجي ٻُڏڻ وارو ڪو، جو هي ٻڏي،
ڪنيم لوڪ ميارون، ساري سيئي سِرَ مٿي،
رولي درد وندن، ڪي رلائين ٿو.

ٺهي ڪهڙي ميار، ٿي توکي ڏيان،
تنهنجي اصل ڪان ئي، اها اصليت آ،
وِسائي پاڻ ڏيئو، پنهنجي مُقدر جو،
ڏوهي ”گوهر“ نامُ لڪائين ٿو.

❋❋

books.sindhsalamat.com

ڏيکاري دور دنيا جو مٽي، توکي منجهايو آ،
نپاڳي نانگ ڪاري ڪان ڏائي توکي ڏنگايو آ.

مڪاري توکي مڪرن ۾ ڪري سوگهو ئي چڪرن ۾،
ستائي سَر بَسر تنهنجو، سُوريءَ تي سَرُ ٽنگايو آ.

نہ هُئي درُ جو اصُل چڏٽو، هَليو هيلو نہ ڪو تنهنجو،
ڀُلائي ڀُولَ درَ اُن تان، تڙيل توکي تڙايو آ.

فريبي خوف جا ويٺو، وجهي وَرَ آ درِ تنهنجي،
بندي توکي مٿان بيهي، تنهنجو ڪنڌڙو ڪپايو آ.

ڀانيو جنهنکي هُيئي پنهنجو، رهيو سُو ڪين ڪي تنهنجو،
نشانو ئي ڪري ناهر، چُٽيل توکي چُٽَايو آ.

ٽيندو هاٽي ڀلا چا ٿي چئي، ”گوهر“ وڳڻ هئي هئي،
ڏيئو روشن ڏيئي ڦوڪان، ويريءَ تنهنجو وِسايو آ.

❋❋

www.sindhsalamat.com

کيون مون پاڻ سان ويهي، تنهنجي اَڄُ پيار جون ڳالهيون،
آهن اَڻکٽ سڄن سائين، تنهنجي اسرار جون ڳالهيون.

لکان ڇا مان پڙهان ڇا مان، ناهي انداز ليکي جو،
آهن گُل ڦُل ۾ گهريون، تنهنجي گلزار جون ڳالهيون.

ڏيان جاڏي پيو ڪَنُ مان، ٻڌان تاڏنهون پيو پياريون،
ٿڙي مکڙيون پيون ڳائن، تنهنجي مهڪار جون ڳالهيون.

ڇَتُون ڇِيها ڪري ڇُون ڇون، ٻڌاهن پيا هڪ ٻئي کي،
تنهنجي اکڙين سندي سهڻي، سدان خُمار جون ڳالهيون.

سوين سهڻا ڪندي ڳالهيون، جتي هو دنگ ويا رهجي،
اُتون اُپري پيون تنهنجي، حسين سينگار جي ڳالهيون.

وساريان ڪيئن وڳڻ "گوهر" وسارڻ هي روا ناهِن،
سمايل جي آهن سيني، تنهنجي سهڪار جون ڳالهيون.

❊❊

books.sindhsalamat.com

جنگ اڪبر وڙهندي جوان ڏٺم،
مرد ميدان ۾ مستان ڏٺم،

ماري مرحب کي مرد مارن ٿا، ڪوري ڪنڌ ڪيني جو ڪٿارن ٿا،
وجهي ڳِهلي کي ڳَٽ ڳارن ٿا، اهڙا اعليٰ اُتم انسان ڏٺم.

ڪوٽ قِصريٰ جا ڪيري ٿيا غازي، اهڙيءَ ريت ڪيو جن ربُ آ راضي،
تنِ جي خدمت ۾هو جي آيا هلي، حوران جِنَ ملڪ انسان ڏٺم.

دودا دَهِشَت جي دڌڪارن مان، تيز تيرن جي وسڪارن مان،
وچ وِيرين جي وَرَ وارن مان، نڪري پڌرا ٿيا پهلوان ڏٺم.

نعرو نانگا هڻي نروار ٿيا، چڙهي چانگي تي تہ سوار ٿيا،
شاهي شان پريا شاندار ٿيا، پڙهي دودن جا داستان ڏٺم.

ٻي هر هڪ جنگ وقت واري آ، پر جنگ اماري جاري آ،
جِن مَاءِ مَتاري جي ماري آ، سي سُوڍا ٿئي سلطان ڏٺم.

پَڌرا پارَ ڪيان ڇا پروانن جا، مان مردن ۽ مستانن جا،
ڇا يار يقينن يگانن جا، اڏيا عرش مٿان آسستان ڏٺم.

نمائي نات جني نابُود ڪيو، قيد قبضي ۾ نمرود ڪيو،
پورو پيارن پنهنجو مقصود ڪيو، اهي "گوهر" سِرَ سبحان ڏٺم.

❊❊

www.sindhsalamat.com

سينگار سهڻو پيارو پسيو مون، مُحب متي مننار جو،
دلربا دلدار جو هَئي، دلربا دلدار جو.

زلف ڪلهن تي، ڪارا ڪريل هُيس،
چهري متان ڪجهه، پيارا وريل هُيس،
بيهي منظرُ پُسيُم وارَ وارَ جو.

پمبڙين پاسي مهڪي رهيو هُيُس،
وڏ هيري ڪان جرڪي رهيو هُيس.
رنگ گيسو ڪجل جي ڏارَجو.

هڪ وينو هو گهنڊڙو پائي،
ٻيو هتين، ڄڻ ميندي لائي،
بيان ڪهڙو ڪيان، گهنڊيدار جو.

گهرو "گوهر" جتي اکين اڙايم،
ويهي وڳڻ اُتي، شعر هي ناهيم،
ناهي تهه پهه چڏيم شاندار جو.

❋❋

books.sindhsalamat.com

جَلوا گر جو جانب تين، جِي داريُن تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

بادل پنيان ڪنوٽين جون، ڪچڪاريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

ڪڪرِن ڪاجا ڪاهَ ڪئي آ، وَسِڪاريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

مُرڪ ماڻي تو مُحبن جي، ملهاريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

پسِي پنهواريون پتڙا ساوا، سگهاريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

سَسُئي، سُهڻيءَ مومل، جِيان، جانِساريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

جي تيون تاڻِن تو ڏي تونگر، سنجداريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

جي تون لهندين سارَ سِڪِن جي، سَتاريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

www.sindhsalamat.com

سَڏِڙو ڏيندين سُورَ وندينَ کي، سوپاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

ڪچيُون ڪَسارِيُون مُورِئُون ماٺيون، سونُ ساريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

نمِي نينهن واريون تو تَوَنگر آڳيان، نِساريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

تنهنجي عطا سان ڄائي ڄَڻيون، شاعِريُون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

جي رلجي پونديون راٺل تو سان، راڄ واريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

اِدليون گُدِليون اُلفِت جون، گهوَارِيون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

دانُ جي ڏيندين دِل ڏُکين کي، دلداريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

پردو حجابي پري جو ٿيندو، ديداريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

تنهنجي نظر سان ڪيئي نماڻيون، نازَ واريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

books.sindhsalamat.com

ڪولِ ڪندين جي ڪينجهَر ڄايون، تاجداريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

پانڌُ جي ڏيندين پينارن کي، پَرَ واريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

مهرون ماڻي موڳيون توکي، مَهرِ واريون ٿي پوَنديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

ڏُکَ ڏکايون شادُ سدائين، ٿرَ واريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

مئہ هٿارون تنهنجي پيئندي، پياسيون، خُماريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

بيحد بنديون بي وسيون، وَسَ واريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

ڪرّمُ ڪندين جي ڪوڙِيُن تي سچُ، سياريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

دادُ جي ڏيندين بي دَادن کي، دِلٺارِيون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

وڙُ ڪندين جي بي وڙنِ سان، وڙَ وارِيون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

www.sindhsalamat.com

ڪاريون ڪوجهون بي ڪَريون، ڪَرَ واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

بي پِريون بي سائتيون، پَرَ واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

ناهي جن کي اَڱِرِ سي اڄ، سنگ واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

ڪينجهر جون هي پرجي ڪناريون، پُر پيارِيون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

جنِ آ ڏکايون ڏورِ اُهي، بيماريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

ڏُبريون سُبِريون ڏوتيئڙيون، ڏِيل واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

سارَ جو لهندي سَجڻ ساري، سهڪاريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

هتئڙو ڏيندين لهنوارِين کي، اوياريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

تنهنجي طُفيلي پَکين پهنواريون، سکُ واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

books.sindhsalamat.com

ويران دِل جي باغَ اَندر، گلزاريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

تنهنجون پلايون سيرَ ترڙ لئہ، سانداريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

صُورت تنهنجي پَسِي اَڄان وڏِ، سڪَ واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

پيارَ تنهنجي سان پيارَ جون پکيون، وَهَ واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

اَپِريون اسان جون قسمتون، ڪراريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

جُهڪي تو درِ ناداريون، دانَ واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

جهُوڪَ پَسي تنهنجي جيءَ جڏيون، جيءَ جياريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

ڪهَل ڪَندِين تون ڪوجهڙين تي، سُونهَن واريون تي پونديون،
بهاريون تي پونديون، بهاريون تي پونديون.

ڪُوٺيون ڪَريون هي تنهنجي نظرَ سان،
بهاريون تي پونديون، هزاريون تي پونديون.

www.sindhsalamat.com

جنِ آ جهورِيو ختمِ سي ئي، انتظاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

سڪلَ سايون هي ساٿ تنهنجي سان، سڀِ ٿاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

حالَ اسان جي جون هي سِٿون، سُڌِ ساريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

ٿورنِ تنهنجن ساڻُ مَٿان ٿر، ٿڌڪاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

ماڻي جڏڙيون جمالُ تنهنجو، جَلَويدايون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

ننگُ ڪندين جي نِماڻِين تي، نَنگَ واريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

مُرڪَ تنهنجي سان موڪِڙِيُن ۾، مهڪاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

جي ياد ڪرائيندين ياديون سئِي، بيداريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

تنهنجون اَدائون آسَ وَندِن جون، آڌاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

books.sindhsalamat.com

جي نہ وڻن ٿيون دلِ کي تنِ کان، بيزاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

سِيرتَ تنهنجي ماڻي سَڪيميون، سرِداريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

سوزَ پرِيون جي سِيني لائيندي، سمَع چاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

پالُ ڪندين جي وهوا ولِن تي، وينجهاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

ڏاتِ جو ڏيندين جنِ کي جاني، ڏاتاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

گوندرَ گهايَلَ "گوهرَ وِڳڻُ" چئي، غمخاريون ٿي پونديون،
بهاريون ٿي پونديون، بهاريون ٿي پونديون.

❊❊

www.sindhsalamat.com

وهوا دري اڄ آ ڪلي دلبر، سندي ديدار جي،
تجلي پسي مون مست آ، محبوب جي رخسار جي.

واڪاڻ مان ڪھڙي ڪريان، ماهِ لقا منثار جي،
پوشاڪ پڻ پھري ملھاري، وِڄن جيان وسڪار جي.

نہ مُند ساري مُند ڪا، ٺھڪي ٺڙي ٺامن مٿان،
مُوج مستي آ وڪيري، گُھرِي گلن گلزار جي.

ڪنھين وقت ڪان ھي وقت ڪان، سيني سَمَايَلَ سَرِ بَسِرَ،
اھڙي ھئي اُڪير جھڙي، سھڻي ڪي ھئي ميھار جي.

ھر تند ۾ ھر تار ۾، ھر وار جي سينگار ۾،
آھي ڪڙي خوشبو پئي، جانب سندي جنسار جي.

ناز پرور ناز جي، ھن حسين انداز جي،
صورت نياري آ وڳڻ، ”گوھر“ منھنجي غمخوار جي.

❊❊

books.sindhsalamat.com

ناراض نہ ٿيءُ مُون مسافر تي، تنھنجو شھر شھنشاھ ڇڏڻو آ،
سامان سمورو آھي ٻَڌل، پرين اڄ يا سڀاڻي لڏڻو آ.

شَل شاد ھجين آباد ھجين، تنھنجو شھر خدا توکي بخشي ڏئي،
تنھنجو شھر ڇڏي تنھنجي چانگھ ڇڏي، پاندُ پرديسن سان ڳنڍڙو آ.

ھڪ وقت ھتان مان ھليو ويندُيس، ڪنھين ديس وڃي قيدي ٿيندِيس،
اُتي چپ چرندا نہ زبان ڪُڇندي، نہ راز رڳُن ڪي ڪڍڻو آ.

جا عام ڪان اَڳُ مان ٻُڌندو ھُيس، سا مھل مٿان اَڄ آئي آ،
اي ناز پريا تنھنجي نظرن ڪان، پري آسڻ پنھنجو اڏڻو آ.

تو اھڙي رَمزَ ڏيکاري آ، ڪئي مون يارَ سفر جي تياري آ،
ڪنھن راھ اَٽانگھيءَ ۾ توکي، نہ ساٿي سمجھي سڏڻو آ.

ھي وڳڻ وڇوڙو آھي زَھرُ، پرَ پيار منجھارئون پيئندو ”گوھر“،
جو جانبَ تنھنجي جدائي جو، احرام الستي ٻڌڻو آ.

❊❊

www.sindhsalamat.com

مان نتو چاٽان ملڪَ ۾، اهڙو پيو چو ڪال آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

بد امنيءَ جو ڏيهه مان، ٿيو ختم هر دَلالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اهڙو پيو چو ڪال آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

ڪنهن بہ ڏوهيءَ ڪان نہ ورتو، پوليس پيسو نہ ڪوئي پَلالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اهڙو پيو چو ڪال آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

نعرا هڻِي سياسِي چون ٿا، سچ اسان جو بحال آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪال آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

فوجي فورس ڪندَ ڪڙچ ۾،حق جو پاريو مَشال آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اهڙو پيو چو ڪال آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

راشِي چون ٿا گڏُ سين سان، پُر اسان جو پال آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪال آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

ملاوت وارا ماتِ وَيا ٿي، نہ جن جو رهيو ڪو جنجالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

ڏِيئو عدلَ جو ٻري ٿو، اڄهڻ ان جو محالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

لوبِي لوبَ لالچ ڪي ڇڏي، ونديَ ورهايو مالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

هرڪو مجي ٿو ڪنهنِ نہ موٽايو، سواليءَ جو ڪو سَوالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

وهَ واهَ وڏيرن سان غريبن جو رهيو ملڻ ڪين محالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

وسَ وارن وڏي عزيزن ڪان، پڇيو دل جو حال آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

عَوامِي نمائندن عوامَ لئہ ڪئي، هر گهڙي هڙتال آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

حڪيمن ڪي حَرامُ ڪائڻ جو، رهيو ئي نہ ڪو خيالُ آ،
مان نتو چاٽان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو پائيتال آ.

پينوءُ سيئي پنَ ڇڏي ويا، نہ رهيو اُنهن جو ڪو ملالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

وڃهِي مُلانَ سادا سَيِن ڪان، جِن سدان ڪاڏو حلالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

ماستر مُورَئُون ماٺِ ڪري ويا، جنِ پاڻ کي نہ ڪيو اِنوالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

ادبَ وارنَ سَوچي سمجهي، لُوڪ ۾ سڏايو لڄپالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

شاعرن شَوق مان ساري سنپاري، ظاهر ڪيو حقُ جمالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

يارنَ ۾ وفاداري اڃان آ، رهيو بي وفائيءَ جو نہ ڪو سَوالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

تُورَ وارن پِي تڪي تُوري، سڪيو سهٽو هَرِتالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

books.sindhsalamat.com

بيمار ٻڪرَ جي کهڻ ڪان، ٿيو قاصر هر ڪَلالَ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

منَ موهيندڙَ اڃان بہ آهن، قرب وڌايو جن ڪمالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

شيدائِي مُلڪَ جو مُلڪَ خاطر پڄري مچ ۾، پَڪو ٿيو پئمالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

پُٽَ جو پيءَ کي پاءُ جو پاءُ کي، پاڪُر پيلُ بيمثالِ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

ڏسي سچائي ڏيهہ مان نڪري، زوريءَ ويو زوالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

ڪپڙي وارن بہ ڇڏي ڪڌائي، ڏنو والَ جو سوا والُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

”وڳڻ گوهر“ چئي آهيان وڳ ڏٺي، خاصو منهنجو خيالُ آ،
مان نٿو ڇاڏان ملڪ ۾، اِهڙو پيو چو ڪالُ آ،
پوءِ اِهيو ڪنهن وڏو ٻائيتال آ.

❊❊

www.sindhsalamat.com

ظالمَ ظلمُ ڪري چو، الله تو رنجائين،
مظلوم جي تون خون سان، جشن پيو ملهائين.

بيخوف چو ٿيو آن، ڪجهه خوف ڪر خدا جو،
هڪ پي سهي نہ سگهندين، جهوتو گرم هوا جو،
اُڏري ويندين هوا ۾، چا پاڻَ ڪي تو پائين.

مظوم جي ڪيا ٿئي، توکي نہ سي ڇڏيندا،
توکان حساب پنهنجو، ساري سيوئي وٺندا،
پنهنجي هٿانئون پنهنجي، ڪيئن تو سِري ڪپائين.

ڪيئي ڪُهي ڪُهين تو، پرور جا خاص پيارا،
هڪ ڏينهن نيتِ ٿيندا، تنهنجا بہ بندِ چارا،
ربي عذاب جا گَل، جامان پيو تو پائين.

ڪنهنجا قريب ڪنهن کان، دِلبند گهٽا چناَ ٿئي،
ڏاُتَر سندي ڏمر جا، ڪنيان بارَ سِرَ چگّا ٿئي،
هِن بيپناهہ مچَ ڪي، زيادهہ پيو مَچائين.

چا مان چوانِ چئي يرَ، چُوتي ڪري تہ ايڏي،
بي ڏوهہ جي لهوءَ سان، هر وقت راندِ ڪيڏي،
پنهنجا رهيا زمين تان ئي نشان پيو متائين.

چا چا ڪري رهيو آن، جيءَ ۾ تہ پائي جهاتِي،
ربَّ جي رُسي وئي آ، توڪائون ذات ذاتي،
جهنم سندي ڪنڏيءَ تي، آسڻ پيو اڏائين.

بي شرم آهين ڏاڍو، توکي نہ ڪو شرم آ،
نہ آ دين ڪوئي تنهنجو، تنهنجو نہ ڪو ڌرمُ آ،
ڪنهن جي تہ گُودَ جا، روشن چراغ پيو اُجهائين.

توکي ڏسي تہ توکان، ماڻهو پري پڄن پيا،
ماڻهو رڳو نہ ماڻهو، حيوان پي ڀڄن پيا،
لَڄ ۾ ٻڏي مرين نٿو، انسان پيو سَڏائين.

جوئي وٽي تو توکي، سوئي پيو ڪرين تو،
ماڻهوءَ جي مار لئہِ، تون وَارا ڪَرين وَرين تو،
قتِڪار ڪا وسئي شلَ، ضمير پيو ڪپائين.

جاڏئون جهلئي تو "گوهر" تُنهنجو آ زور تاڏي،
حقُ راهَ ڪي چڙي پوءِ، ويندين پلا تون ڪاڏي،
سايو ڪٽي نہ لهندين، سِرُ جو ڪٽي چپائين.

❊❊

دنيا وارا دنيا ۾ ڪيئن، عجبُ ھي رنگ رچائين ٿو،
رکي چٽنگ ڏئي ڦوڪان، ڪيئي جھوپا جَلائين ٿو.

چوان مان چا چئي توکي، گھٽائي تو نہ آ گھٽ ڪئي،
خدا جي رنجَ ڏي رھزَن، قدمَ بيحدّ واڌئين ٿو.

نھاري پاڻ ڏي ڏِسِ تون، ڪرين ڪردارَ پيو کھڙا،
پنھنجي ھٿَ سان پنھنجا، عضوا ڪپي ڪوري ڪٽائين ٿو.

سڃاڻين ڪونہ تو ڪنھن کي، انَا اھڙي آھي تو ۾،
ڏيئو پنھنجي مُقدرَ جو، اُجھائي خودُ اُجھائين ٿو.

ڪنھن جي باغ جا برسيلَ، اُجاڙين گلَ پيو ھَر دمُ،
پھري پوشاڪ ذلت جي، پنھنجون پاڙون پٽائين ٿو.

ڏسي تنھنجا عمل اھڙا، ويو شيطانُ دنگ رھجي،
لڄَ ۾ ٻڏي مرين نٿو اڃان انسان سڏائين ٿو.

رھيو سوچي آھيان منڌُ ڪان، نہ ڄاڻان تو ڪرين ڇا تو،
ڪٽي ايمان تان ھٽڙو مَٿي مذھبُ مٿائين ٿو.

ڇاٽي حق اي وڳڻ "گوھر" سگھو ڪر يارَ زارِي تون،
رَھيون گھَڙيون حياتيءَ جون، پٽِيا پنھنجون ڪُٽائين ٿو.

**

بي سمجھا!خُوديءَ جو، دمُ نہ ھڻ،
ناھين ماسي مثل، سڏائين چو تو مڻ!.

ھڪ دم خوديءَ جو شدّاد ھَنيو،
ٻيو نمرُود ٿيون، ھَامان ھنيو،
ڏسُ ڏيان ڏري!، گھرو فڪر ڪري،
کھڙو کھڙو ٿيو تن ساڻ پسڻ.

چوٿون دمُ خُوديءَ جو فرعُون ھٽي،
ھليو بار قھر جو، سَر تي ڪٽي،
گندو غرَق ٿيو، نَھرو نِيل اندر،
ڏس ڏاڍي جو تنھن ۾، تون ڦتڪڻ.

متِ مالڪ آ، تو ڪان يار ڪسي،
تنھنجو ڏيئو ويو آ، ھوا ۾ وسي،
نٿي نظر پَوَئي، پنھنجي پيرن تي،
وري ڪوھن تي آ، تنھنجو تَڪَڻ.

تورو جاچي ڏسُ، پنھنجو پاڻ ادا!،
ڪرين ڪنھن جي، متان پيو ماڻ ادا!،
ھِڪ حُباب آھين، ڪاري پاٽيءَ جو
ٻيو ٿيندو تنھنجو جلد قِسَڻ.

گھڻو "گوھر" وڳڻ، گھمسان نہ ڪر
پنھنجو پاڻ ايڏو، نقصان نہ ڪر،
وَٺ! راھہَ اُھا، جنھن مان، رنگ لڳئي،
ڇڏ مَئہ مستي، مڃ منھنجو چَوَڻ.

**

جاڳو جوڌا سُورهه سنڌ جا، جاڳڻ جو وقت آيو آ،
ڇڏيو ننڊِ کي، لٽيرن سان لڙڻ جو وقت آيو آ.

سڌي هڪبئي کي سوڍا، اچو رلجي هڙئي دودا،
ٿيو ميدان ۾، ظاهر ٿيڻ جو وقت آيو آ.

گھوري زَرُ مال ۽ گھرڙو، سھڻي سنڌڙيءَ مٿان سرِڙو،
جيئو جاني سدا جڳ ۾، جيئڻ جو وقت آيو آ.

پنھنجي جيجل پياري لئہ، سھڻي سنڌڙي سوپاريءَ لئہ،
ڪيو قربان جندُ جاني!، ڪرڻ جو وقت آيو آ.

آھيو جيجل سندا جاني، ڏيکاريو جُنگ! ڪا جُواني،
پيئو پيالو شھادت جو، پيئڻ جو وقت آيو آ.

اٿو مادَر جا مسِتانا، ھٽي نعرو ھي پروانا،
پايو ڪفني وڳڻ "گوھر" پائڻ جو وقت آيو آ.

❊❊

سنڌڙي پياري جيجل جي لئہ،
لَڙي لڙائِي لڙندا سُون،

قدم وڌائي اڳتي جوڌا،
مُوڙ ڪنھين نہ مُڙندا سُون.

ڪنڌ ڪپائي ڪوپا ڪُلئي،
سوريءَ تي سڀُ چڙھندا سون.

جيجل سان جَن جھيڙيو تن سان،
جوڙ جوڙي نہ جُڙندا سون.

سوڍا سُورھ ساٿي ٻڻجي،
ويڙھ وڌائِي وڙھندا سُون.

سرُ گھرُ گھوري "گوھر" اَمڙِ تان،
گھيڙ انھيءَ ۾ گھڙنداسين.

❊❊

گُن گُنائي باغن ۾، آئي آ يار بهار.
جهومي جهومي چمن ۾، آئي آ يار بهار.

ڪڪرن گئيسو ويس ڍڪيا هن،
سرها ڪري سينگار،
آئي آ يار بهار.

مُند مدائتي ٿي آ پياري،
ٿر مٿي ٿڏڪار،
آئي آ يار بهار.

مهڪي مهڪي، مڪڙين ڪئي آ،
موجَ پري، مهڪار،
آئي آ يَارَ بهار.

مست ٿرن ٿا پنئورا بلبل،
چڪي لعل لغار،
آئي آ يَارَ بهار.

ڪنوٽن "گوهر" ڪيڏ ڪيا هن،
ماٽي مينگهه ملهارَ،
آئي آ يار بهار.

❊❊

جيئي جيئي سنڌڙي لعل قلندر واري.

جيجل سان ٿا جهيڙن جيڪي،
ڪيان گوڙلي انهن تي جاري.

دشمن جيڪي ڌرتيءَ جا هِن،
هٽان تلوار تَن کي ڪاپارَي.

سِتَم جِن جا سنڌوءَ تي هِن،
ٿيندا بي گهر اُهي پڪاري.

مولا عليّ ڪر مدد منهنجي،
ڪيان ڏيهئون ٽڙي تہ ڏڪاري.

التجا اگهندي "گوهر" وڳڻ جي،
مِري ويندا امڙ جا ماڙي.

❊❊

وسَن ويڙها سَدا تنهنجا، سنڌي سنڌ ۾ رهڻ وارا،
رهين شل شاد تون هر دمُ، سنڌُءُ تي سِرُ ڏيڻ وارا.

جنهن جو ڪائين تنهن جو ڳائين، اهڙي سَگهه ڏئي خُدا توکي،
ڪپائج ڪنڌُ تون ڪوري، اَمڙ جي ٿڃُ پيڻ وارا.

سجاڳپ آ اِها تنهنجي،سنڌُوءَ جي پيٽ جي مٽي،
ملهائِج سا مٽا مانجهي، بحرَ جي تَر لهڻ وارا.

چوان هڪ نہ رڳو دودي، هوشُو، هيمُو، سندو سُهڻو،
رکي نقشِ قَدَمُ سامهُون، وِڙهي ويرُين وڙهڻ وارا.

هڻي نعرو سنڌوءَ وارو، بيهي ميدان ۾ ”گوهر“،
پهري ٽوپي وڳڻ اجرڪ، مهڪي مُرڪي هلڻ وارا.

**

books.sindhsalamat.com

ايندي ويندي يار ڪڏهن، ليئڙو لالڻ پائي وڃُ،
مُرڪي مُرڪي منهنجي اڱڻ تي، پيرپرين تون گهمائي وڃُ.

تنهنجي اچڻ سان سهڻل سائين، ٿيندي باغ بهاري،
وڻ ٽڻ ٻوٽا ٽهڪي ٽڙندا، گلَ ڪري گلزاري.
اهڙو رنگ رچائي وڃ، ليئڙو لالڻ پائي وڃ.

جانب آهين منهنجو جاني، لَئُون لڳي آ توسان،
قرب ڪوهيارا ڪر ڪو ٿاهي، صدقي پنهنجي مونسان.
دلبر دل وندرائي وڃ، ليئڙو لالڻ پائي وڃُ.

سڪ سوائي آهي تنهنجي، تولئہ اداسو آهيان،
پيار منجهان مان پيارا تنهنجو، وٺندو پاسو آهيان،
سونهن پريا سرچائي وڃ، ليئڙو لالڻ پائي وڃُ.

عرض ڪري ٿو ”گوهر“ توکي، وڳڻ جو آهين والي،
سائل ٻڻجي تو در، سهڻا آيو آهي سوالي،
پُورل پَالُ پلائي وڃ، لالڻ ليئڙو پائي وڃ.

**

www.sindhsalamat.com

پري بادل وساءِ مولِيُ، توکي سنڌڙي سنپاري تي،
ڏسي ڏڪڙا هي ڏوٿين جا، هنجون هر دم هي هاري تي.

ڪِيرائج ڪا ڪٽي قربئون، نماڻيءَ جي مٿان نِجهري،
لهي اڄ ڪا اُڃائل جي، پياسي پلُ پلُ پڪاري تي.

پائي پانڌُ اڳيان تنهنجي، بيٺي سرڙو نمايو آ،
اُميدن جو ڏيئو ٻاري، هردم هو ٻاري تي.

نہ سنيري آ صدين ڪانئي، سُکن جي ڪا گهڙي سائين،
سلي هي سورَ ٻيو ڪنهن سان، ستايل توکي ساري تي.

ستايل سورَ واريءَ تي، ڪرم قادر تون ڪر پنهنجو،
ڏسي پنهنجا سڪلَ پٽڙا، ڏڪائون ڏيل ڏاري تي،

صبحَ سانجهيءَ ڪري ريهان، سنگهارَن جي ئي سُک وارو،
پنو هِڪئي پڙهي تي پئي، ورق ٻيو ڪو نہ واري تي.

ڪنهنجي صدقي چويَ "گوهر"، صدا مُڄ هي سواليءَ جي،
سخي تون آن تنهنجي درَ ڏي، نماڻي پئي نهاري تي.

❊❊

موسم آئي آ، بهار جي وري.
جهڙَ ڦڙَ مينگهہ، ملهار جي وري،
موسم آئي، آ بهار جي وري.

گل ڦلَ ٻوٽا، ٽهڪي ٽڙن ٿا،
مکڙين سان، مهڪارجي وري،
موسم آئي آ، بهار جي وري.

رُتِ پياري، هر دل واري،
ڪويل جي، ڪوڪار جي وري،
موسم آئي آ، بهار جي وري.

چَتون چيهها، پنورا بلبلُ
ٻولي ٻولين، پيا پيار جي،
موسم آئي آ، بهار جي وري.

بادل پرجي، تياري ڪن پيا،
واري مٿان، وسڪار جي،
موسم آئي آ، بهار جي وري.

مُوتي آ منڊَ "گوهر" گونجي،
ٿَر ٻَر ۾، ٽڏ ڪار جي،
موسم آئي آ، بهار جي وري.

❊❊

فراق

پنهنجي يادين سندي سيني، منهنجي تو باھِ ٻاري آ.
رهين سکيو سدان پيو تون، مَتي مون لاءِ زاري آ.

ميارون چا ڏيان توکي، کهڙي طاقت آهي مونکي،
قيامت کان هي اڳ ڪاري، قيامت تو اپاري آ.

توسان هي پانڌُ اٽڪائي، رَهان جنهن جي پيو سائي،
وجهي هٿڙو سَتي سهٽا، توڙي سائي تو ٽاري آ.

ڏسان پيو حال مان پنهنجي، ناهيان ڪجهه بہ اکِيان تنهنجي،
منهنجي هن حال هيٺي تي، رکيو تو بار ٻاري آ.

رڳو نہ يار سورن جي، سورن سان گڏ عاشورن جي،
گهٽي مند کان وري واري، پهرائي تو گل ڳاري آ.

مئل هيس اڳ وري ماريئي، نہ ڪوئي قياس ئي ڌاريئي،
پري قاتل زهر پيالي، هٿان پنهنجي تو پياري آ.

پکيءَ جيان دل جي پڃري ۾، رکيو توکي هو ٻولڻ لئہ،
پڃي پڃرو اڏڻ جي تو ڪئي، تو ريءَ ٻولڻ تياري آ.

پَڙِي گذري جيڪي مون تان، ڪريان سو حال مان ڪنهن سان ،
ڦٽي هيءَ دل ڪري ڦاڪون، ڪٽرَ سان تو ڪٽاري آ.

جدا جانب مونکان ناهين، سمايل ساھ سان آهين،
ناهي وِسري سا "گوهر" کان، گهڙي گڏ جا تو گهاري آ.

❋❋

هزارين رنگ هاديءَ جا آهن، اظهار عالم ۾،
ڪنهن جي صدقي ڪنهن مان کهڙو آ جڙيو جنسار عالم ۾.

ڪري پيدا اول آدم، تي پوءِ پاڻ ان ۾ زم،
لڪي هن لوڪ ساري کان، آيو آڏار عالم ۾.

لڪي آدم سندي اولي، خدا خود پاڻ پيو ٻولي،
ٿيو آ ٻولي پاجهاريءَ سان، گهرو گلزار عالم ۾.

ٽڙي ٿهڪن پيون تاريون، وٽن وهوا پيون پياريون،
ماٽي تن جو مغن ٿيو هان، سهٽو سينگار عالم ۾.

سوئي تاجر تونگر آ، سوئي سلطان سڪندر آ،
سوئي دَر دَر گداگر آ، پکو پينار عالم ۾.

ڪوئي ڪنهن مان ڪوئي ڪنهن مان، ظاهر هر هڪ ٿيو آ هر جاءِ،
نرالي رنگ مان ٿيو آ، "گوهر" نروار عالم ۾.

❋❋

ڏار نہ ڪر تون ڏاري سمجهي، ڪاڏي وڃي ڪنهن جي ٿيندس مان،
ڪاڏي وڃي ڪنهن جي ٿيندس مان، دم نہ توريءَ جيئندس مان.

تڙئون تڙپائيندين، اڄيان لوڪ جي،
ڪنڌڙو ڪٽي کهڙو ڪٽندس مان.

سايو سُپند هي لاهہ نہ مون تان،
جهوريءَ ۾ جهُري، جهرندس مان.

ٻارڻ اهڙو نہ، ٻار تون مون لاءِ،
ان ٻارڻ ۾، ٻري ٻرندس مان.

سخت سزا اهڙي، ڏيج نہ مون کي،
بي موت مري، وري مرندس مان.

ڪانڌ پسي تنهنجي، بيحد بي رُخي،
پري زهر پيالو، پيئندس مان.

پرچي پَئہُ پرين، ”گوهر“ وَڳڻُ چئي،
سِرُ قدمين ڌري تنهنجي، ڌريندس مان.

❊❊

books.sindhsalamat.com

لڳي جن لَوَن آريءَ جي، ڏوگر سي يار ڏوريندیون،
وفا جي راهہ ۾ هَرِ دَم، قَدَمُ سد بار سوريندیون.

هلي هاڙهي مٿان مرڪي ڪري رُخ ڪيچ ڏي قربئون،
ڪٽي سِرِ بار سي باري، نہ تارازيءَ نہ توريندیون.

مٿائي جوءِ جوڳين جيان، پُڇي هو جهوڪ جانب جي،
فراقي فِقِرَ جي جيئون، چوري تند تار چوريندیون.

پهري جامون ڪشالن جو، لائي لونءِ لونءِ هيءَ لوري،
رکي وِک واٽ وندر ۾، جُسو جند جان جهوريندیون.

ٿي مدهوش مستيءَ ۾، پسڻ ڪارڻ هو پنهل جي،
ڪٽي خنجر هٿ پنهنجو، هڏائون ماسُ ڪوريندیون.

ٻَڌَئون جي ٻول ٻانهپ جا، ڪري سي ياد سپ سياٽيون،
انهن ٻولن مٿان ”گوهر وَڳڻ“ سر ساهہُ گهوريندیون.

❊❊

www.sindhsalamat.com

آخري التجا

قرب ڪري ڪوهيارا اچجان مزار تي،
قربئون قدم گهمائي وججان مزار تي.

جيئري جدا تہ توکان قسمت ڪٽي ڪيو،
مان جي مري وڃان تہ پوءِ ملجان مزار تي،

لاشو لٽي جڏهن هو ڪانڌي هليا وڃن،
بانگ بلند آواز سان چئجان مزار تي،

هوندس اتي اڪيلو آءُ ننڊر نويلو،
هڪڙي گهڙي خدارا رهجان مزار تي،

سهڻا سخي تہ آهين توکي آهي صدا،
گلڙا ڪٽي هٿن سان رکجان مزار تي،

سارَ لَهي ئي ساقي پردو حجابي لاهي،
جامع وصل پيارڻ رسجان مزار تي،

"گوهر وڳڻ" غلامي تنهنجي آهي قبولي،
محب مجبين مُدامي لڪجان مزار تي.

**

books.sindhsalamat.com
www.sindhsalamat.com

(يا رب العالمين منهنجي ٿوري
محنت کي پنهنجي بارگاهه ۾
قبول فرمائِ آمين ثم آمين!)

books.sindhsalamat.com

مرڪ پبليڪيشن ڪراچي جا ڇپيل ڪتاب

1:	حيوانات في القرآن		ترجمو: منظور سولنگي
2:	برڪا بوند بهار جي	(گڏيل 16 شاعرن تي مشتمل ڪتاب)	مرتب: مرتضيٰ لغاري
3:	نئون نئون مڌ آ	(گڏيل16شاعرن تي مشتمل ڪتاب)	مرتب: مرتضيٰ لغاري
4:	ڪڏهن تہ ملندي	(شاعري)	سرڪش ناريجو
5:	جيجل منهنجي قسمت	(ڪهاڻيون)	دلبر چانڊيو
6:	ڳوڙهو ڳوڙهو سوڳ ۾	(شاعري)	انجم قاضي
7:	دردن ڦولاريا ڦول	(شاعري)	وفا صالح راڄپر
8:	تون منهنجي ساهہ ۾ آهين	(ڪهاڻيون)	طارق خشڪ
9:	عشق جي آخري سرحد	(ڪهاڻيون)	يار محمد چانڊيو
10:	رهيل چار ڳوڙها	(شاعري)	استاد پيرل قمبر
11:	روهيڙي جا رتا گُل	(گڏيل 17 شاعرن تي مشتمل ڪتاب)	مرتب: مرتضيٰ لغاري
12:	ادب آبِ حيات	(گڏيل شاعري)	مرتب: بلال تبسم
13:	جن عشق سين آگاهہ	”ڄ ع منگهاڻي کي منظوم پيتا“ شاعري	درد هوش محمد ابڙو
14:	درد نگر جا ماڻهو	(شاعري)	عاجز غلام رسول
15:	پهڻ پير پٿون ڪيا	(شاعري)	فرزانا شاهين
16:	آڪاس آ اکين ۾	(شاعري)	شبانا عالماڻي
17:	هاڻ هاريو متان	(شاعري)	شاهده ڪوڪر
18:	ساڃاهہ جا سرچشما	(ڀٽائي جي بيتن جي چونڊ ۽ تشريح)	سعيد احمد چانڊيو
19:	مينهن ڪٽيون	(شاعري)	سڪندر هاڙهو
20:	ڌرتيءَ جو پُٽ	(ڪهاڻيون)	عبدالواحد سومرو
21:	پيئي جن پرڪ	(ڊاڪٽر غلام نبي سڏايو علمي ۽ ادبي شخصيت)	ترتيب: مرتضيٰ لغاري
22:	ملندو نيٺ پنهل	(شاعري)	”درد“ هوش محمد ابڙو
23 :	اوجاڳن جا عڪس	(شاعري)	انجم قاضي
24:	ڪلجُڳ جا رنگ	(ڪهاڻيون)	ڊاڪٽر غلام نبي سڏايو
25:	نينهن جو نوحو	(شاعري)	فرزانا شاهين
26:	ٻالڪ ڌرتيءَ ٽانڊاٽا	(ٻارڙن لاءِ شاعري)	وحيد محسن
27:	هوا جو رنگ ناسي آ	(شاعري)	رحمت پيرزادو
28:	احساسن جو ديس	(گڏيل 36 شاعرن جي شاعر	مرتب: انجم قاضي
29:	روشني جا رنگ:	”شهدادڪوٽ جا شاعر“ (گڏيل شاعري)مرتب:	سڪندر هاڙهو
30:	گيت گونگا نہ ٿيا	(شاعري)	شبانہ عالماڻي
31:	راتِ وهامِي ٿي	(شاعري)	نسرين الطاف
32:	ڏک کي ڏک آ	(شاعري)	وسيم گبول
:33	shah jo risalo	Transleted By: Dr. Ali Akbar Dhakan	
34:	پيار جي ڌرتي دل جو ديس	(ڪهاڻيون)	مٺل چانڊيو
35:	سنيهو سچ جو	(شاعري)	منور علي منور ڪيهر
36:	ديوان وريام فقير	(شاعري)	وريام فقير شيخ
37:	ڪوءِ ڳنديندڙ هوءِ	(ڪهاڻيون)	هوش محمد ڀٽي
38:	وفائون ماٺ ٿي ويون	(شاعري)	شبانہ نواز
39:	آسرا جاڳي پيا	(شاعري)	عبد سنڌي

www.sindhsalamat.com

40: سونهن جو رد عمل (چوندِ غزل) مرتب: رحمت پيرزادو
41: ظاهر (ناول) سنڌيڪار: اياز پُٽو
42: آهين تون هن پار (شاعري) شاهده کوکر
43: لهر لهر خوشبو (شاعري) آڪاش ميراڻي
44: اعتراض (شاعري) بيخود بلوچ
45: جيءَ جيارو (پيغمبرِ خدا جي زندگي تي نظر) اويس پٽو
46: نيل نديءَ تي رولاڪي (ناول) ”نجيب محفوظ“ ترجمو: اياز پٽو
47: عشق عبادت (ڪهاڻيون) اندرا شبنم پونا والا
48: متي ماتي لايان (ڪهاڻيون) فرزانہ شاهين
49: Nazeer Ali Bhatti Standard Basic English Grammar
50: هوائون قيد ۾ آهن (شاعري) رزاق عاصي
51: پيڙا جي پاتار ۾ (شاعري) خالده نسرين
52: ڪونج قطارون ڏات جون (گڏيل شاعري) ڪونج بلوچ
53: نظم جدائي جا (اڪبر ڪرل جي شاعري) مرتب: نادر دايو
54: شيڪسپيئر جون ڪهاڻيون (چارلس لئمب/ميري اين لئمب) سنڌيڪار: اياز پٽو
55: سماج ۽ سياست جو گرائمر (مضمون) ڊاڪٽر مبارڪ لاشاري
56: شاهہ جو رسالو سور ڪيڏارو (ڪربلا جو قصو) ڊاڪٽر علي اڪبر ڍڪڻ
57: شاهہ جو رسالو جا سُر ڊاڪٽر علي اڪبر ڍڪڻ
58: سنڌي ٻوليءَ ۽ ثقافت (مضمون) ڊاڪٽر ڪمال ڄامڙو
59: خوابن وارو گهر (ڪهاڻيون) شفيع ٻکک
60: ريزا ريزا روح اسان جو (شاعري) بشير سيتائي
61: نت نت آهہ نئون (لطفيات) لطف پيرزادو
62: جهونڪو هوا جو آهيان (شاعري) عاجز عاشق تنيو
63: نينهن نجات نعت صفات (شاعري) سگهڙ وريام فقير شيخ
64: عشق جي عنايت (سگهڙ وريام فقير جو ڪلام) مرتب : ڊاڪٽر ڪمال ڄامڙو

مرڪ پبليڪيشن ڪراچي جا ايندڙ ڪتاب

ڪرنل کي ڪو بہ خط نہ ٿو لکي (گارشيا مارڪئيز ناوليٽ) رحمت سومرو
سامي سهاڳي (خاڪا) اقرار پيرزادو
مُجاوِر (ڪهاڻيون) جهانگير عباسي
آءِ لوَ يو (ناول) بيدل مسرور
پاپڙ وارو (ڪهاڻيون) عبدالواحد سومرو
مس ڪال (ناول) عبدالواحد سومرو
ايلسا ۽ ڪتاب گهر (ٻہ ناوليٽ) عبدالواحد سومرو
اندر جو اوبر (فيودور دوستو وسڪي ناول) سنڌيڪار: اياز پٽو
ڪُلياتِ عالِم (شاعري) محمد عالم ڪولاچي
تون ئي منهنجو محور آن (شاعري) بينا مسرور
چنڊ متي آڪاس (شاعري) خالده نسرين
آزاديءَ جي عشق ۾ (شاعري) ناشاد رشيد سنڌي
4 مارچ ۽ اڄ جي سنڌ (مضمون) سهيڙ: پروفيسر اعجاز قريشي

www.sindhsalamat.com
books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت

www.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سنڌس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو تہ تاريخ هميشہ انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سنڌ سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نہ رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليقن کي ڊيجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي تہ سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آسانيءَ سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سنڌ سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو.

اميد تہ سنڌ سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نہ صرف ڀرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سنڌ سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو ڀرپور ساٿ نڀائيندا.

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:
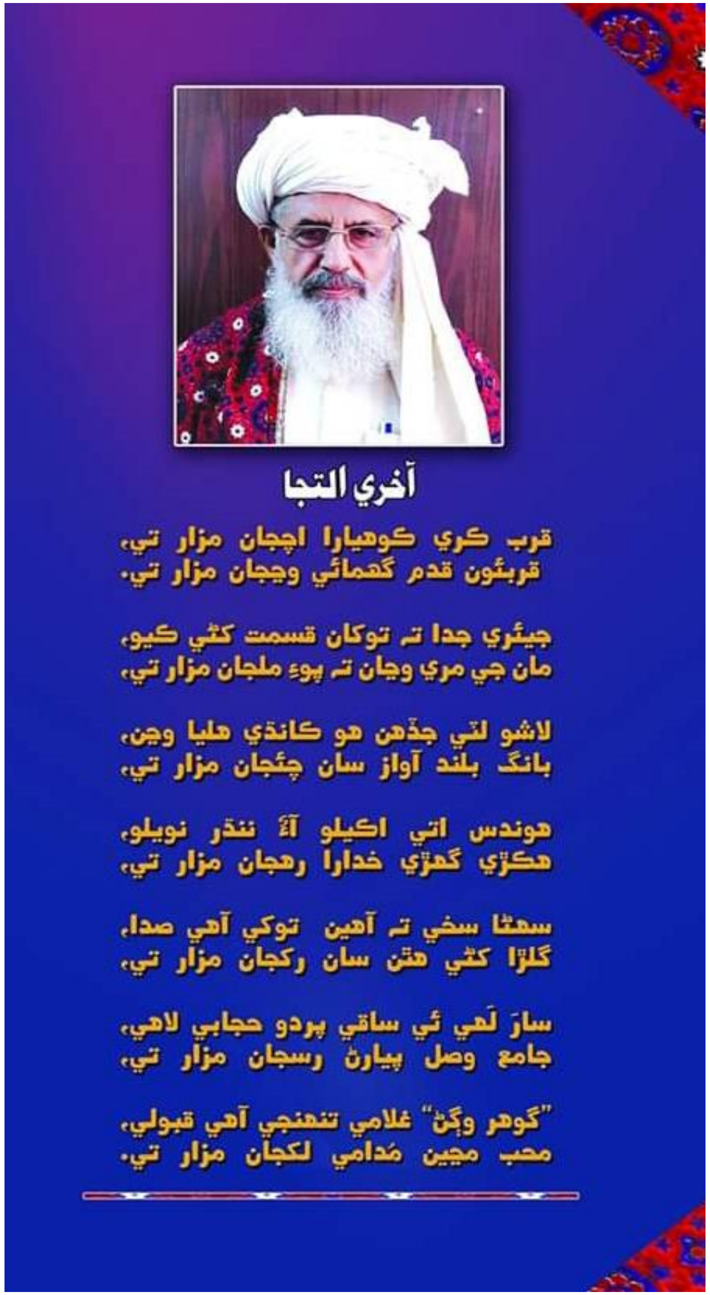
https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book